MINERIADA BUGETARĂ

—Roxana IORDACHE—

Acordul cu FMI nu condiţiona reeşalonarea bugetului cu ocazia rectificării. Totul a fost lăsat la libera apreciere a Ministrului Finanţelor şi Premierului. Rezultatul rectificării bugetare este expresia unei mentalităţi care constituie, în mare parte, explicaţia pentru eşecurile de până acum. Marginalizarea sau chiar discriminarea negativă a Sănătăţii, Culturii şi Lucrărilor Publice arată o desconsiderare a persoanei umane, contrar doctrinei creştin-democrate care promovează personalismul, respectul faţă de persoana umană în calitate de creaţie divină unică şi irepetabilă. Judecând după rectificarea bugetară, puţin le pasă autorilor ei de persoana umană. Le pasă numai de statistică, *"să iasă bine"*, pe ansamblu, bugetul în raport cu calculele hârtiei, nu cu speranţa de viaţă a (populaţiei) României.

Sigur, rectificarea bugetului nu putea fi altceva decât o redistribuire a sărăciei. Ceea ce impune cu atât mai mult o evaluare a priorităţilor strategice ale ţării. Evident că prioritare sunt reformele. Numai că ele se fac cu oameni şi pentru oameni, iar cine ignoră acest fapt nu merită să guverneze. Nu-i de mirare că au făcut-o PDSR şi aliaţii, pentrucă mereu comuniştii au dispreţuit persoana umană. Este, însă, scandaloasă această desconsiderare iresponsabilă din partea unei guvernări care are în frunte, măcar teoretic, un creştin-democrat. Cu cine, în ce scop şi în folosul cui ar avea loc un proces de reformă într'o ţară ai cărei cetăţeni nu au asigurată sănătatea (deşi plătesc taxe şi impozite în acest sens), aproape că şi-au pierdut reperele culturii naţionale şi sunt în pericol permanent să-şi piardă viaţa din cauza şubrezeniei unor clădiri care stau să le cadă în cap chiar şi fără să vină cutremurul?!

Dacă în privinţa Sănătăţii Domnul Remeş a găsit, totuşi, o explicaţie - aceea că domeniul beneficiază de fonduri suplimentare dela Casele de Sănătate - cu privire la ignorarea domeniului Lucrărilor Publice, Ministrul Finanţelor nici nu a considerat necesar să caute o explicaţie. Ştim că rolul său este ingrat în condiţiile austerităţii actuale, dar nu-i putem găsi justificări fiindcă, în momentul în care domnia sa a acceptat această funcţie ingrată, şi-a asumat şi responsabilitatea ei. Ce fel de responsabilitate a manifestat, însă, Domnul Remeş când a considerat că Lucrările Publice n'au nevoie de suplimentare bugetară? Acest domeniu trebuia să constituie prioritatea absolută, pe care legea bugetului să o prevadă expres. Politica struţului faţă de riscul seismic este catastrofală şi consecinţele ei riscăm să le suportăm cu toţii la primul cutremur major.

Fondurile Lucrărilor Publice nu ştim dacă ajung nici măcar pentru înlăturarea consecinţelor inundaţiilor şi ajutorarea sinistraţilor. Cu ce bani să-şi pună Ministrul Noica în aplicare planul de consolidare a clădirilor?

Înţelegem exigenţele - interne şi internaţionale - ale reformelor la Interne şi Armată, dar credem că, în ciuda nemulţumirilor de moment, cadrele militare - prin definiţie cu o pregătire predispusă la austeritate - ar fi înţeles să-şi amâne creşterile salariale în favoarea creşterii şanselor de rezistenţă a imobilelor în faţa dezastrelor şi, în consecinţă, a sporirii şansei de viaţă a cetăţenilor ţării.

Domnul Remeş s'a justificat pentru configuraţia bugetului şi pentru impozitele mari acuzând perpetuarea unor funcţii cu salarii uriaşe în domenii falimentare. Totuşi, Ministrul Finanţelor a acordat mii de miliarde suplimentare Industriilor, inclusiv pentru subvenţionarea mineritului falimentar şi a regiilor păgubitoare pe care miniştrii PD nu se îndură să le privatizeze.

Continuare în pag. 5

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.274 - OCTOMBRIE 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

RECONSTRUCŢIE ŞI OSTILITAŢI

Eugen BÂRSAN

Reconstrucţia propriului viitor românesc este supusă ostilităţilor care purced dela trecutul apropiat comunist şi ceaușist. Un trecut împletit într'o imbecilitate şi răutate criminală, care a rămas într'o luptă pe viaţă şi moarte cu vederile anticomuniste şi tradiţional conservatoare. În fond, este vorba de ostilităţile la descomunistizare.

Pe lângă alte zeloase ostilităţi pe care le înfăţişează, autoreconstrucţia ţării va continua să bată pasul pe loc atâta timp cât în cărţile de şcoală nu se povesteşte în chip clar şi real ce s'a întâmplat cu poporul român după cel de-al Doilea Război Mondial. Şi anume, că, ce s'a întâmplat a fost o prăbuşire aproape completă a civilizaţiei româneşti. Dacă cumva vreo carte didactică relatează totuşi ceva, se face acest lucru doar dintr'o perspectivă cât mai nerelevantă. Undeva şi cumva totul se opreşte la a se trece cu vederea şi a nu se lăsa să se ştie ce a însemnat comunismul pentru poporul român. Ostilităţile se îngrijesc ca subiectul să nu prea intereseze cu adevărat pe nimeni, ca în chipul acesta să fie uitat cât mai curând cu totul.

Astfel ne întrebăm: ce perspective poate avea autoreconstrucţia ţării în lipsa unei cunoaşteri cât mai relevante a genocidului comunist care a operat în România. Cu deosebire când remarcăm că cele mai virulente forme ale ostilităţilor care au loc sunt de văzut tocmai în structurile superioare ale societăţii. Să luăm într'o asemenea privinţă cel mai edificator exemplu: când oameni de bine vor să ridice ţara din colaps, coaliţia de osatură comunisto-securistă PDSR-PRM-PUNR etc. face tot ce poate ca să-i arunce înapoi. Întreaga istorie a ostilităţilor la reconstrucţie este opera celor din această osatură care sunt legaţi de construcţia colectivului, de neacceptarea reconstituirii adevărului istoric şi, în general, de amorală. În fapt, independenţa faţă de morală este cea mai gravă boală infiltrată în societatea românească.

Şi uite aşa, în timp ce vrem să ne luăm revanşa faţă de un trecut comunist pe care-l negăm cu putere, încă nimeni nu se arată capabil să-i opună ceva viabil, demn de încredere şi consideraţie generală. Totul se învârte într'un obscurantism în care în loc de o politică activă de refacere a ţării în idealurile celor întem-

Continuare în pagina 3

S'A ÎNCHEIAT PERIOADA DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA CORUPŢIEI ?

—Bogdan COSTEA—

Au trecut doi ani de când Preşedintele Emil Constantinescu a decis să înfiinţeze Consiliul Naţional de Luptă împotriva Corupţiei şi a Crimei Organizate (CNLCCO), un organism menit a stopa un fenomen care luase o amploare îngrijorătoare, care măcina societatea şi făcea pagube enorme economiei naţionale prin *"găurile negre"* în care se scurgeau, prin escrocherii şi furtişaguri, miliarde şi miliarde de lei. Un organism despre care se credea că poate stopa corupţia.

Marea surpriză a venit la *"sărbătorirea"* a doi ani dela înfiinţarea CNLCCO. Emil Constantinescu, solicitat de toată lumea să prezinte un bilanţ al Consiliului a anunţat că acesta... se desfiinţează! Vestea a căzut ca o bombă pentru toată lumea, mai ales că corupţia şi crima organizată, *"obiectele"* de lucru ale CNLCCO, sunt nu eradicate, ci în plină vervă. Domnia sa spune că, de fapt, misiunea Consiliului era de a coordona instituţiile implicate letal în lupta împotriva corupţiei şi a crimei organizate (Poliţie, Procuratură etc.), de a le capacita, de a le face să înceapă să lucreze. Şi, spune preşedintele, acest lucru s'a realizat. Obiectivul CNLCCO a fost atins, zice Emil Constantinescu, care e de părere că în cei doi ani de funcţionare - CNLCCO a dus la scăderea pierderilor din economie. De asemenea, a scăzut marea corupţie, cea care făcea ca statul să fie văduvit de multe miliarde de lei, iar capii Mafiei din Bucureşti şi nu numai se află acum în închisoare.

Desigur, aceasta e părerea Preşedintelui, dar ea comportă o mulţime de comentarii. Nu e deloc de neglijat faptul că părerile lui Emil Constantinescu sunt contrate cu vehemenţă chiar de politicieni, de parlamentari. Chestionaţi de presă dacă sunt mulţumiţi de cum a decurs lupta împotriva corupţiei în ultimii ani, politicienii au declarat aproape la unison că nici pe departe aceasta nu a decurs aşa cum se aşteptau. Şi, atunci, de unde atâtea mulţumire din partea Preşedintelui Constantinescu?

Corupţia e departe de a nu mai reprezenta o sperietoare în România. În ţara noastră este un paradis al corupţiei, la toate nivelurile. Dela cel mai neînsemnat cetăţean şi până la cele mai înalte niveluri politice şi economice se practică în mod sălbatic corupţia. Singurul mod în care ea ar putea fi combătută ar fi o acţiune mai susţinută, mai în forţă a justiţiei, dar aceasta nu are loc pentrucă, din păcate, şi sistemul justiţiar se înscrie în aceleaşi reguli în care guvernează corupţia.

Şi mai surprinzătoare este afirmaţia Preşedintelui potrivit căreia s'ar fi stopat pierderile din economie datorate corupţiei. De unde şi până unde? *"Găurile negre"* continuă să înghită miliarde şi miliarde de lei, mai mult, prelurarea de către stat a datoriilor imense ale unor bănci falimentare face ca banii ce se scurg dela buget să fie şi mai mulţi. Nu au fost recuperaţi banii furaţi pur şi simplu de unii *"clienţi importanţi"* dela bănci precum Bancorex, de exemplu, aşa că afirmaţia Domnului Constantinescu este cel puţin nerealistă.

Caut în memorie şi nu reuşesc să-mi amintesc numele vreunui *"cap al lumii mafiote"* care să fi intrat după gratii în ultimii

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina 1
Bogdan COSTEA	pagina 1
Andrei BĂDIN	pagina 2
Ileana NICA	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Ana BIDIAN	pagina 3
Av. George VASU	pagina 4
Mihai CREANGĂ	pagina 6
Viorel PALTIN	pagina 6
Pr. Dr. Anton MOISIN	pagina 7
Pof. Ion OLTEAN	pagina 7
Prof. Radu ŞTEFĂNESCU	pagina 8
Prof. Radu Ion ŞERBAN	pagina 9
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 10
Prof. Frd NĂDĂBAN	pagina 11
Prof. Gh. BUZATU	pagina 12
Gh. MATEEVICI	pagina 17
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 23
Prof. Ion RĂDULESCU	pagina 24

editorial

LEGEA PROPRIETĂŢII

Legea care este imperativ necesară agriculturii naţionale pentru refacerea ţării se dezbate acum în Parlamentul României şi sunt mari dificultăţi ca să se ajungă la o finalizare a ei. Fără restabilirea dreptului de proprietate asupra pământurilor care au fost furate ţăranilor de către bolşevicii aduşi în ţară dela Moscova cu ajutorul Armatei Roşii, ţara va fi marginalizată în cadrul economiilor europene, şi statul de drept pe care trebue să-l restabilească România va avea de suferit. O prelungită instabilitate, se poate vedea în viitor.

Legea funciară a pământurilor trebuia făcută îndată după înlăturarea lui Ceauşescu, căci aşa se putea ajuta ţara să dispună prin agricultura şi bogăţiile ei, la o ridicare masivă a economiei naţionale şi a bunului trai. În retrospectivă ne putem da seama mai bine, despre cauzele care au stat la baza neglijării acţiunilor de legiferare a restituirii pământurilor ţărăneşti şi a dreptului imprescriptibil de proprietate. Iată câteva din cauzele principale:

a) Guvernele din perioada post-decembristă a lui Iliescu, au făcut aşa-zisa reformă agrară, doar parţial şi inefectiv, din cauza ideologiei după care se orienta Iliescu şi nomencaltura, adică garnitura de ministere supraîncărcate cu foşti membri ai partidului comunist. Aceştia nu urmăreau interesele naţionale, în perspectiva unei refaceri a ţării. Nu aveau nici o îndrumare ideologică naţională. Ei erau interesaţi în consolidarea unei *"burghezii cu tentă comunistă"*. Ceea ce a făcut Iliescu a fost o adevărată bătaie de joc, desconsiderând, atât ţăranul român cât şi întreaga ţară. În Constituţia ţării, care este tot o operă a lui Iliescu şi a ideologilor procomunişti nu s'a inclus dreptul la proprietate, conform *"dreptului roman"*, care stă la baza tuturor Constituţiilor şi a legilor care guvernează acest drept.

b) Guvernele care au urmat după alegerile din 1989, au fost formate dintr'o coaliţie de partide, fără legături doctrinare şi pragmatice între ele. Erau guverne hibride. Programele lor se găseau permanent în contradicţie, şi acest lucru nu îngăduia un consens asupra măsurilor de legislaţie parlamentară. Din această cauză a fost posibilă şi înlăturarea unui prim-ministru, neagreat de o parte din coaliţie.

c) Nici unul dintre guvernele de după căderea dictaturii comuniste nu avea oameni cu o ideologie naţională bine închegată, singura care ar fi putut să intercepteze problemele fundamentale ale epocii de tranziţie, dela comunism la o epocă de libertăţi şi interese naţionale.

Clasa politică ce conducea ţara nu avea ea însăşi pregătirea, nici politică nici ideologică, pentru exercitarea funcţiunilor ministeriale şi parlamentare. Într'un cuvânt, ea nu avea experienţa necesară. Mulţi au confundat funcţiunile statale cu o poziţie prin care îşi puteau face şi satisface interesele particulare. Despre cele naţionale nu suflau măcar o vorbă. Aşa se explică incapacitateă lor de a vedea problemele de urgenţă naţională şi de a lua acţiuni legislative necesare redresării economiei ţării.

Dela bun început, adică dela lucrările primelor şesiuni parlamentare, legislatorii au avut grijă să-şi chiverniseaşcă, în special, bunurile personale sau familiale. Accesul lor la fonduri luate dela bănci controlate de stat, cu dobânzi minime, şi apoi date uitării, le-a permis multora dintre aceştia să se îmbogăţească, în detrimentul contribuabililor, şi mai ales fără nici un fel de control, sau socoteală dată cuiva.

Corupţia s'a întins ca ciuma peste întreaga ţară şi nici o măsură legală nu a putut să-i dea de capăt până astăzi. Haosul s'a întins peste tot şi nu se vede nici o lumină care să îndrepte starea de lucruri.

Ceea ce se întâmplă acum în lucrările Parlamentului este o adevărată ridiculizare a unei vieţi parlamentare, căreia îi revine sarcina să coordoneze activităţile guvernamentale, pentru prosperitatea naţională. Şi nu se poate prevedea nici măcar dacă parlamentarii vor reuşi să finalizeze o lege a restituirii pământurilor ţăranilor.

Toate ţările din Europa şi-au construit state de drept, bazate pe valorile juridice ale *"dreptului roman"*, aşa cum a fost şi România înainte de răvăşirea comunismului. După înlăturarea iobăgiei comuniste şi a principiilor marxiste, dreptul roman cu principiile sale de organizare statală, a fost ţinut sub obroc de forţele oculte ale neo-comunismului şi, deci, şi dreptul de proprietate a fost neglijat. Pe acest drept de proprietate se menţinuse în bună stare agricultura românească înainte de război. Această agricultură care putea asigura alimentarea completă a unei ţări şi putea face exporturi masive de produse agricole în Europa întreagă.

Ignoranţa şi răutatea clasei conducătoare, ca şi oculta neo-comunistă, au fost cauzele principale ale unei absenţe de legislaţie agricolă, deci şi de întârziere a procesului de refacere a ţării şi, prin asta de menţinere a unei stări înapoiate în concernul statelor europene.

Numai printr'un mare act de curaj politic sau printr'o mutaţie deosebită a raportului dintre partidele actuale se va ajunge la o rezolvare favorabilă a legislaţiei agricole, în Parlamentul ţării. Dacă nu, acest parlament va rămâne în istorie ca un parlament incompetent şi iresponsabil.

George BĂLAŞU

SECURITATEA CONDUCE ROMÂNIA

Andrei BĂDIN

De mai bine de 9 ani, presa semnalează prezenţa în poziţii cheie în stat a unor personaje strâns legate de fostul regim comunist pentru care au *"lucrat"* cu sârg, uneori folosind şi metode mai puţin ortodoxe, ca violenţa fizică, nu de puţine ori materializată prin crimă. Aceste persoane au fost identificate ca reprezentând moştenirile sinistrului aparat al Securităţii, botezate după 1990: Serviciul Român de Informaţii Externe şi Serviciul Român de Informaţii, care aşa cum le arată numele se ocupă de informaţiile din afara ţării şi cele din interior. Practicile acestor două servicii au fost după 1989 şi unul din subiectele luptei politice duse de Convenţia Democrată şi a candidatului său la preşedinţie, profesorul Emil Constantinescu. Chiar s'a spus în mai multe rânduri că despăducherea acestor servicii de elemente compromise va fi unul din primele lucruri pe care CDR le va face când va ajunge la putere. S'a întâmplat acest lucru în Noembrie 1996, adică ajungerea la Putere, şi aşteptam cu toţii scuturarea din temelii a celor două servicii de informaţii, identificate de opinia publică, ca supuse ţelurilor politice ale lui Ion Ilici Iliescu şi companiei sale criptocomuniste.

Prima greşeală s'a făcut în momentul în care i s'a dat timp lui Virgil Măgureanu să-şi conserve structurile în cadrul S.R.I., fiind lăsat bine mersi în fruntea acestui serviciu până când a binevoit să-şi dea demisia. Tot la fel, în cazul lui Ioan Talpeş, omul de paie al generalului Mihai Caraman, a cărui colaborare cu serviciile sovietice nu mai este de mult un secret pentru nimeni. Au fost aduşi Costin Georgescu şi Mircea Gheordunescu în fruntea SRI şi Cătălin Harnagea în fruntea SIE. Despre Costin Georgescu se ştia că fusese director de producţie la Societatea R, care editează ziarul *"România liberă"*. Harnagea fusese tot în ograda lui M.P. Băcanu, ca şef al agenţiei de ştiri ARPRESS. Ambii au colaborat într'un fel sau altul la campania electorală a CDR. Dintre ei, Harnagea a avut o ascensiune spectaculoasă urcând la Palatul Cotroceni în poziţia de şef al *staff*-ului preşedintelui. Foştii lui colegi dela *"România liberă"* cunoşteau că acesta era fascinat de serviciile secrete, publicând în suplimentul *"Aldine"* o schiţă a organizaţiilor teroriste, listă preluată de pe *site*-ul CIA.

Subiectul comentariului nostru de faţă va fi Serviciul de Informaţii Externe (SIE) despre care în presa din Exil, mult mai mult decât în cea din ţară, au apărut articole care demascau câţiva dintre şefii acestuia.

Ziarul *ZIUA* a publicat un articol despre numărul 2 în acest serviciu, generalul Alexandru Tănăsescu, zis Bebe, *"clientul"* nostru de câţiva ani în paginile ziarelor româneşti din străinătate. Tănăsescu a fost timp de mulţi ani, unul din şefii rezidenţei Direcţiei Externe a Securităţii în Statele Unite ale Americii, din poziţia de secretar 2 al Ambasadei României la Washington. Fără a exagera, se poate spune că generalul Tănăsescu este una din figurile detestabile ale Securităţii, implicat în multe afaceri murdare, inclusiv cea facută publică acum de *ZIUA* şi anume încercarea de răpire a soţiei lui Horondică, un diplomat român care a cerut azil politic în SUA, demascând practicile criminale ale regimului comunist dela Bucureşti.

Ziarul *ZIUA* cere, odată cu publicarea materialului despre Tănăsescu, şi destituirea acestuia de Cătălin Harnagea. Noi putem spune că Harnagea nu va face acest lucru şi ne vom explica în continuare de ce. În Consiliul Suprem de Apărare a Ţării există încă din 1997 un dosar voluminos despre Bebe Tănăsescu, care chiar a fost luat en-pasant în discuţie, însă *"undeva sus"*, cineva îl *"iubeşte"* pe Bebe, deoarece *beră"* a publicat tot în 1997 o pagină întreagă de documente despre DIE şi despre Tănăsescu şi tentacolele sale în cadrul serviciului, inclusiv numele de firme care fac afaceri necurate pentru Tănăsescu şi oamenii săi din SIE. Aceste documente credem că au fost furnizate lui Petre Mihai Băcanu de chiar Harnagea, văzut cu câteva zile înainte în biroul directorului general al *"României libere"*. Nimic nu s'a întâmplat! Mai mult chiar - din informaţii pe care le deţinem - Bebe nici nu se sinchiseşte în SIE de şeful său, Cătălin Harnagea. Ştim astfel că nici măcar nu răspunde la convocările acestuia, mai mult chiar, el *"lucrând"* în slujba altora. Mai ştim că, *"colaborarea"* lui Tănăsescu cu anumite structuri apropiate de C.V. Tudor şi Ion Iliescu este de notorietate, Cătălin Harnagea făcând chiar într'o noapte un control de amploare la sediul SIE.

Date fiind toate aceste informaţii, credem că cineva de foarte sus din stat, cu o poziţie importantă în Consiliul Suprem de Apărare a Ţării, îl apără pe generalul Tănăsescu. Cine este acesta? Greu de spus, dar bănuiala duce spre persoana cea mai importantă din acest Consiliu... dar, cum nu avem date, ne păstrăm pentru altă dată comentariile.

Grav este că oamenii puşi de Emil Constantinescu în fruntea serviciilor noastre de informaţii nu au pregătirea necesară pentru a identifica o amplă reţea care controlează reţeaua informativă a României. Vorbeam de generalul Tănăsescu... Nu este singurul! La Cotroceni în chiar fieful lui Emil Constantinescu, există o persoană care este cunoscută pentru relaţia sa cu unul din reprezentanţii serviciului militar sovietic (GRU) în România. Este vorba de generalul Vasile Ionel, un cunoscut apropiat al lui Ion Iliescu, în slujba căruia a lucrat la Cotroceni, în funcţia de consilier pe problemele militare şi de securitate. Pe acea vreme se afla la Cotroceni şi o anumită tovarăşă Blaga, şefa de cabinet a lui Vasile Ionel şi omul acestuia de încredere. Această *"doamnă"* continuă şi astăzi să ocupe aceeaşi funcţie la Cotroceni, de data aceasta în biroul lui Dorin Marian, consilierul de problemele militare şi de securitate al şefului statului şi omul pe la care trece întreaga documentaţie legată de serviciile secrete şi Consiliul Suprem de Apărare a Ţării! Adică, mai pe românește, pe la tovarăşa Blaga, trece tot ce este secret şi important în România. Despre duduia în cauză se ştie că atunci când este de *"lucru"* la Palat, nu precupeţeşte *"nici un efort"* şi stă până târziu, în noapte, o comportare ciudată ştiind faptul că, în general, tovarăşa nu depăşeşte nici măcar cu un minut programul normal de lucru. Dar explicaţia este foarte simplă: tovarăşa stă, căci trebue să stea, atîfel ce informaţii să dea mai departe?

De asemenea, toată şleahta de generali de sub Costin Georgescu, la SRI, este tot supusă vechilor structuri. Şi totuşi, de ce se acceptă această situaţie ridicolă în care guvernul şi preşedintele sunt practic prizonierii unor structuri străine intereselor lor politice? Există o înţelegere făcută la nivel înalt care prevede conservarea structurilor seriuristice? Nu-şi dă chiar nimeni seama că menţinerea acestor structuri, cărora trebue să le spunem pe nume: sunt seriuristice, chiar kaghebiste, fac ca democraţia în România să fie o vorbă în vânt? Iar responsabilitatea în acest caz revine Domnilor Constantinescu, Georgescu, Gheordunescu şi Harnagea care preferă să fie oamenii de paie ai unora ca alde Tănăsescu şi Vasile Ionel. Dar fiecare va obţine ceea ce caută.

CUTREMUR ÎN PD

Ileana NICA

Partidul Democrat condus de Petre Roman a fost recent zguduit de un puternic cutremur, prin plecarea din rândurile sale a doi membri de vază, senatorul Radu Feldman Alexandru şi George Şerban, cel care deţine preşedinţia Comisiei de supraveghere a activităţii Serviciului de Informaţii Externe. Chiar dacă Petre Roman a încercat să minimalizeze efectele plecării celor doi, adevărul este însă altul.

Partidul Democrat se află într'o profundă criză. Recentele scandaluri de corupţie care au vizat Partidul Democrat, jocul duplicitar şi lipsa de orizont politic a liderului Petre Roman, fac ca acesta să fie în prezent într'o pierdere semnificativă de teren, sondajele de opinie indicând circa 6 la sută din intenţiile de vot, mult sub procentul obţinut la alegerile din 1996.

Problema Partidului Democrat este... Petre Roman, aşa cum bine a identificat-o senatorul Radu Feldman Alexandru, unul din personalităţile de marcă de până mai ieri ale Partidului Democrat. El a declarat că demisia sa a fost determinată de *"mentalitatea"* şi atitudinea lui Petre Roman, care, în opinia lui, i-a *"umilit"* pe membrii PD şi a desconsiderat grupurile parlamentare. Adevărul este că Petre Roman şi-a creat un mic grup în jurul său cu care conduce dictatorial partidul. Există cele două doamne, mă rog, termenul ar trebui să fie altul, Paula Ivănescu şi Mariana Stoica, care se comportă în preajma charismaticului lider democrat ca şi muncitoarele dela Apaca acum mai vreo opt-nouă ani. Un soi de hei-rup care îl face pe Petre Roman insensibil la realitatea de zi cu zi. Mai există şi narăvaşul Traian Băsescu, secondat de Radu Berceanu şi Alexandru Sassu, iar în rest se poate spune că partidul nu are nici o legatură cu *"centrul"*.

Informaţii pe care le deţinem din surse ale Partidului Democrat ne arată că situaţia în acest partid este mult mai complicată decât lasă să se întrevadă în urma plecării celor doi. Există pe *"lista de aşteptare"* Victor Babiuc, Ministrul Apărării, despre care se ştie că negociază cu liberalii lui Ionescu Quintus. De asemenea, la mai multe nivele ale Partidului Democrat, există nemulţumiri din ce în ce mai crescânde faţă de situaţia din Partidul Democrat. Problema care se pune este: când se va sparge buba? Probabil că totul depinde de felul în care Roman va conduce partidul în perioada următoare. Va rămâne pe aceeaşi poziţie, sau va încerca să ofere satisfacţie nemulţumiţilor?

Indiferent de rezultatul luptei interne în PD, scaunul lui Petre Roman se clatină şi nu este exclus ca proaspeţii demisionari, împreună cu grupul plecat acum un an condus de Adrian Severin să încerce o ofensivă în forţă, cu sprijinul lui Babiuc sau altora. Atenţie deci la mişcările din Partidul Democrat!

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţie nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

CINE PIERDE ŞI CINE CÂŞTIGĂ?

Mihaela MOISIN

Iubesc praful, gălăgia şi aglomeraţia Bucureştiului în care m'am născut şi am trăit mare parte din viaţă. Şi tare mă doare când aud tinerii din jurul meu aruncând vorbe grele la adresa ţării din care abia au păşit pe pământul occidental. Parcă nu şi-ar fi iubit niciodată ţara, prietenii şi familiile pe care le-au părăsit. Parcă ar vorbi despre o ţară străină de ei, de care bine că au scăpat, şi unde nu vor să se mai întoarcă.

Multe nu merg cum trebue în România şi în politică, şi în economie şi în viaţa socială. Şi nu este normal să fie aşa. Dar este explicabil, considerând jumătatea de secol de îndoctrinare comunistă, de trai pe baza *"alimentaţiei ştiinţifice"* şi teama permanentă de Securitatea cu urechile ei lungi şi mâinile ei apucătoare. Libertatea venită dintr'o dată, când nimeni nu mai credea că va veni, nu a dus la o adevărată democraţie, ci doar la un simulacru al ei, înţelegându-se prin aceasta doar drepturile pe care oamenii le au în democraţie, dar nu şi obligaţiile care revin fiecărui membru al ei, faţă de societate..

Spunea Silviu Brucan, *"eminenţa cenuşie"* a tuturor regimurilor din 1945 încoace, că vor trece peste zece ani pentru ca să se schimbe ceva cu adevărat în România. A fost optimist. Dar el nu dădea şi explicaţia acestei preziceri, deşi mai mult ca oricine deţinea toate datele problemei. El ştia - aşa cum era de altfel bine pregătit - că cel puţin primele guverne de după 1989 vor fi formate tot din comunişti. Totul fusese planificat cu grijă, eşalonul doi de comunişti aştepta cu arma la picior. Omul cinstit, corect, neşcolit prin străinătăţuri în vremea lui Ceauşescu, sufere şi azi încă de o timiditate, nejustificată de altfel, pentru a participa la viaţa politică a ţării. Brucan mai ştia şi că *tineretul electronic* şcolit în România va pleca cu primul tren sau avion spre Occident, lăsând în urmă un gol de materie cenuşie proaspătă.

Dar cine este acest tineret care a plecat?

Nu aş vrea să se înţeleagă greşit, nu vreau să includ în aceeaşi categorie toate sutele de mii de tineri care au părăsit în ultimii zece ani România. Printre ei sunt mulţi care au luptat din greu să emigreze, care au fugit de sărăcie, adunându toate resursele materiale ale lor şi ale familiilor şi prietenilor pentru a fugi după mirajul Occidentului.

Nu despre ei este vorba aici, ci despre ceilalţi - probabil o mare majoritate - cei care au plecat ca la un semnal, fără nici un efort, fără probleme materiale, fără aşi vinde toate bunurile agoniste cu greu de ei sau părinţii lor într'o viaţă, mai mult, păstrându-le în continuare în ţară, dar mai ales în Bucureşti. Unii chiar au îşi continuă afacerile în România. Aceştia sunt fiii comuniştilor cu funcţii importante, miniştri, directori generali, ca să nu mergem şi la nivele mai înalte, cu funcţii speciale, fiii burgheziei roşii care vor să-şi piardă urma şi să-şi creeze un nou *"dosar"* în Ocicdent.

Ei sunt cei care critică România şi poporul român, care se ruşinează cu comportarea rudelor, dar mai ales a părinţilor ce vin să-i viziteze, ei sunt cei care nu merg la biserică, pentrucă sunt atei convinşi.

Deunăzi, într'o discuţie pe care am avut-o cu nişte tineri normali, bine educaţi şi cu credinţă în Dumnezeu, părinţi proaspeţi, care îşi făceau planuri pentru botezul şi pentru educarea copilului lor în spirit creştinesc, am înţeles dintr'o dată cine sunt prietenii lor. Toţi atei, care refuză orice dialog spiritual, orice încercare de referire la Dumnezeu.. Şi noi am trăit pe vremea lui Dej şi Ceauşescu în România, în restricţii de practică a religiei în care ne-am născut. Dar dacă părinţii se temeau de consecinţe, bunicii ne-au dus la biserică, ne-au învăţat rugăciuni, ne-au învăţat să ne închinăm. Chiar dacă nu aveam biblii, măcar dela slujbele religioase la care participam, învăţam ceva din religie. Tinerii de care vorbesc însă nu mai aveau bunici ca ai noştri educaţi în spiritul lui Dumnezeu. Aceştia dispăruseră de mult. Bunicii şi părinţii lor sunt generaţia educată în spirit comunist, acea generaţie care a pactizat cu partidul şi Securitatea pentru un blid de linte mai plin. Ei merg la Biserică de Crăciun şi Paşti, unde se întâlnesc cu prieteni şi cunoştinţe, unde află ce s'a mai întâmplat în mica *"mahala"* românească din oraşul cutare, cine... şi ce... etc.

Dar tot ei sunt şi cei care critică şi ţara care i-a adoptat, care le-a creat condiţiile de viaţă pe care nici nu le visaseră vreodată. Ei sunt *"mai inteligenţi, mai educaţi"* decât toţi. Critică sistemul de viaţă occidental, în care totul se învârte în jurul serviciului, televizorului, Internet-ului şi bericilor la o bârfă. Şi ce fac ei când termină lucrul? Vin acasă, se uită la televizor, intră pe Internet - mai ales bărbaţii - iar femeile, la o scurtă bârfă la telefon de ore... Si se acomodează perfect, mai ales femeile care învaţă repede că treburile gospodăreşti trebue să le facă bărbaţii, cel pe puţin pe jumătate. Nu vor să audă nimic despre România, sau poporul ei care este *"prost"* (citându-l pe Brucan!) şi îşi merită soarta, pentrucă este necivilizat etc. Credeţi că trăind într'o ţară civilizată au fost ei la vreun spectacol de operă sau concert, sau citesc un roman bun? Nu, îşi ascultă în continuare muzica metalică sau casetele, aduse din România pe care o detestă, cu folclorul nou, turcizat, ţiganizat, sârbizat, grecizat etc. Sau închiriază filme de groază, comedii de prost gust, poliţiste etc. Probabil că ultima carte bună au citit-o, dacă şi atunci, când erau în România.

Şi te întrebi, constant, a pierdut România mult prin plecarea lor, sau a câştigat ceva ţara în care ei au emigrat? Personal, cred că nu. Aceştia devin oameni fără identitate, fără tradiţii, se mută de colo-colo, unde se plăteşte mai bine. Cine pierde şi cine câştigă? Nici unii, nici alţii. Să ne concentrăm toată atenţia şi să încercăm să ajutăm tinerii care sunt în ţară, cu credinţă în Dumnezeu, cu respect faţă de toţi şi de toate, viitorul de mâine al ţării.

RECONSTRUCŢIE ŞI OSTILITĂŢI

Urmare din pag.1

niţaţi şi ostracizaţi ca apărători ai fundamentalului fiinţei ei spirituale şi naţionale, structura instituţională democratică a statului nu este capabilă să fie operaţională. Fiindcă ea este îmbrobodită de politicieni egocentrici care vor să facă o carieră politicianistă indiferent de preţ. Şi aşa scena umbroasă a politicii româneşti e copleşită de cinisme, vanităţi exacerbate şi coliziuni de orgolii. În loc de convingeri ideologice vezi doar un blocaj de ostilităţi comunisto-securiste şi înrolări în politica de parvenire iminentă.

Cu cine şi cum să-ţi iei revanşa când democraţia de azi continuă a fi paradisul foştilor de ieri şi când, în plus, alţi mulţi neaveniţi ocupă posturi de importanţă majoră în stat. În multe cazuri, şefii de diverse niveluri sunt nişte parveniţi pe criterii de tovărăşie, de rudenie or de afiliere politică conjuncturală. Iar în chipul acesta conţinutul democraţiei arată a putreziciune. O situaţie în care omul în loc să meargă drept, el trebue să meargă în genunchii mizeriilor de tot felul. Oare cum poate fi reparată oroarea acestei situaţii, luând în seamă că totul se petrece într'o societate pervertită, dezagregată în fiinţă şi manipulată.

Iată, deci, cine şi ce împinge ţara spre ostilităţile revenirii ei la normal. Cine altcineva ar putea să fie ostilii decât beneficiarii avantajelor trecutului regim. Foştii activişti, cadrele de Securitate şi miliţie şi clientela lor. Altcum spus, cei care s'au aflat în fruntea bucatelor la opera nefastă de exploatare a întregii societăţi. Punând la analiză acest lucru, până când cetăţenii nu se vor maturiza sub aspect politic, nu se poate avea clasa politică validă de care ţara are imperios nevoie pentru a se putea lua revanşa reconstrucţiei. Numai o asemenea maturizare poate desprinde ţara de obscuritatea tenebroasă a paternialismului comunist. În fapt, atâta timp cât aceste paternialism mai poate subzista, toată democratura care are loc nu este nimic altceva decât un fel de eclipsă abătută asupra ţării, în care obscurii, oportuniştii şi banalii sunt subiecte de sprijin public. După cum se vede, prea mulţi nu-şi dau seama cu ce oameni au votat or votează.

Eugen BÂRSAN

LUPA POLITICĂ

CONVENŢUIRI

Roland Cătălin PENA

Liderii partidelor parlamentare întruniţi la Cotroceni, din iniţiativa Preşedintelui Constantinescu, să caute consensul la legislaţia proprietăţii, au reuşit *"nu mai mult"* decât îşi dorise Triţă Făniţă şi PDSR, întârzierea la maximum a adoptării legii caselor naţionalizate, a legii Lupu şi a legii Mureşan, printr'o metodă pe cât de simplă pe atât de verificată: înfiinţarea unor comisii de analiză.

Anterior, o dispută lingvistică între Lupu şi Triţă, adică între *"se vor restitui nu mai mult de 50 de ha, inclusiv, de proprietar deposedat"* a necesitat arbitrajul preşedintelui Uniunii Scriitorilor, care a stabilit că rezultatul este nul. Ca să nu se mai înţeleagă chiar nimic din toată harababura, Petre Roman a declarat că PD susţine poziţia lui Triţă, după ce nici respectivul nu mai ştia care e aia.

Un politician, care ştie ce vrea, este senatorul peunerist Iustin Tombozi. El a vrut să fie secretar al Senatului. Partidul n'a vrut. Ca să moară şi capra PUNR, Iustin, viclean politician - ce rasă? - şi-a dat demisia din partid, lăsându-l fără grup parlamentar şi, automat, fără dreptul la funcţia mult dorită.

Mai supărat decât Tombozi, nu poate fi decât Viorel Cataramă. Măgureanu ia luat de pe cap grija Partidului Naţional Român, liberalii pe cea a Comisiei Economice a Senatului, rămându-i doar respiraţia grea a lui Grecea-AVAB în ceafă.

Câmpeanu s'a dus la Iliescu *"să-şi armonizeze principiile doctrinare"*, iar Vadim a introdus în Senat o iniţiativă legislativă privind convieţuirea om-animal. C-aşa-i în viaţa politică. Fiecare convieţuieşte cu cine poate. Important este să supravieţuiască.

A FOST ATENTAT?

Ana BIDIAN

"Nu cred că a fost un accident întâmplător", a declarat Ticu Dumitrescu.

"A fi persoană publică nu este atât de uşor cum crede lumea. Îţi asumi riscul ca viaţa personală să-ţi fie disecată, interpretată în fel şi chip", a spus de pe un pat al Spitalului de Urgenţă *"Floreasca"* senatorul Constantin Ticu Dumitrescu, declaraţie prezentată în ziarul *ZIUA*. Aflat în spital din data de 14 Septembrie, când a avut loc accidentul de circulaţie al cărui victimă a fost, Ticu Dumitrescu este nemulţumit de unele dezinformări apărute în unele ziare despre el, ceea ce l-a determinat să afirme: *"Dacă s'ar respecta anumite norme profesionale care ţin de deontologia ziaristului, ar trebui ca şi persoanele publice să fie protejate în anumite circumstanţe care ţin de intimitatea persoanei respective - de exemplu, situaţia în care o persoană publică este bolnavă"*.

În interviul acordat cu acest prilej ziarului Ziua, Ticu Dumitrescu povesteşte: *"Aşa cum se ştie, în ziua de 14 Septembrie, în timp ce mergeam spre Aiud, în jurul orelor 7.00, pe şoseaua Bucureşti-Piteşti, la km. 106-107, un autoturism Volkswagen a lovit în plină viteză uşa din spate a maşinii în care mă aflam. Impactul a fost extrem de violent pentru mine, deoarece în acel moment stăteam rezemat parţial de portieră, iar corpul meu a preluat direct toată forţa care a lovit maşina. Îmi revine foarte clar în minte imaginea pe care am văzut-o: şosea liberă, drum drept şi deodată o maşină iese din banda pe care circulă, intră pe contrasens şi vine cu toată viteza în partea din spate a maşinii, exact unde mă aflam eu. Oricum, 'accidentul' în sine pune pentru mine un mare semn de întrebare.*

Nu cred că a fost un accident întâmplător, dar asta rămâne de văzut. Dacă acum sunt în viaţă, datorez acest lucru prezenţei de spirit a şoferului care a evitat impactul frontal în ultimul moment".

În privinţa perioadei în care a avut loc accidentul, C.T. Dumitrescu a precizat: *"În primul rând, regret că n'am putut participa la sfinţirea monumentului dela Aiud. Dacă totul va merge foarte bine o să-mi reiau activitatea după data de 15 Noembrie"*.

'Accidentul' este adevărat că a căzut într'un moment foarte important pentru activitatea mea, dar şi pentru interesul politic, deoarece în această perioadă trebuia să fiu prezent la medierea proiectului de lege al deconspirării Securităţii, atât la nivelul comisiei, cât şi la votul din cele două Camere. În lipsa mea, opinia publică îşi va da seama că nu mai există nici măcar o voce care să demonstreze că această lege se transformă într'o lege a conspirării Securităţii şi a uneltelor sale, prin refuzul predării arhivelor Securităţii cu tot cu spaţiile şi logistica din dotare.

De altfel, am auzit că legea a trecut de Comisie într'o veselie, adoptându-se în cea mai mare parte textul ei în Camere. Sunt convins că vor profita de lipsa mea pentru a trece în acelaşi ritm şi prin votul celor două Camere, medierea respectivă. Mai regret că nu pot să ajung la primul ministru pentru a-i reaminti de mesajul-angajament, subliniez, pe care l-a transmis în luna Iunie la cel de al VI-lea Congres al Foştilor Deţinuţi Politici. Este vorba de drepturile acordate foştilor deţinuţi politici prin Decretul Lege 118/1990, culmea, respectate sub regimul Iliescu, dar care sunt ameninţate grav în această perioadă. Voiam să-i amintesc şi despre ordonanţa privind desfiinţarea condamnărilor şi pedepselor administrative de natură politică. Tot primului ministru voiam să-i adresez cererea de a anula Ordonanţa 105/1999, prin care desfiinţează moral Decretul Lege 118/1990, punând, în unele situaţii, călăul alături de victimă.

În final, precizez că nu sunt împăcat cu faptul că, într'un fel, prin acest 'accident' am fost scos pentru un timp din viaţa politică. Mulţumesc totodată celor care au fost alături de mine în această perioadă".

Alegeri 2000

George GEORGESCU

Campania preelectorală pentru scrutinul din anul 2000 (2001), a atins cote incandescente. Simţul olfactiv al unor lideri politici care au adulmecat posibilitatea unei victorii facile în alegerile viitoare, le-a declanşat reflexul lui Pavlov pentru festinul puterii. La gândul ingurgitării unei prăzi bogate, ochii li s'au dilatat ca ai şarpelui boa la vederea viitoarei victime, visându-se deja în postura de învingători. Starea euforică în care au căzut le-a întunecat raţiunea, intrând într'un adevărat delir al grandorii cu percepţii patologice. Datorită beţiei ultimelor sondaje au suferit brusc tulburări de comportament, devenind exaltaţi cu ambiţii justiţiare, trecând la ameninţări cu arestarea tuturor tărăniştilor, cărora le vor pregăti închisori cu regim special. Procesul psihic al defulărilor ce se manifestă la ei prin eliberarea urii acumulate o jumătate de secol împotriva partidelor istorice se poate explica prin complexul de vinovăţie al lor şi al părinţilor lor, pentru crearea şi perfecţionarea universului concentraţionar, în care au lichidat peste un sfert de milion de nevinovaţi.

Ion Iliescu şi-a început campania electorală cu peste un an înaintea alegerilor prezidenţiale şi legislative pentru al treilea mandat, profitând de lacunele Legii votate în timpul guvernării feseniste. Deşi Constituţia României precizează clar că nimeni nu poate exercita decât cel mult două mandate prezidenţiale, preşedintele PDSR, ignorând acest articol al *"Constituţiei iorgovane"* şi sfidând legile în vigoare, s'a lansat într'o deşănţată campanie pentru revenirea în fotoliul dela Cotroceni, pentru care a depus de două ori jurământul în calitate de preşedinte al ţării. În acest scop a străbătut ţara în lung şi'n lat, deplasându-se chiar şi în străinătate, unde a contactat *"cărţile"* trimise în misiune şi a fost consiliat de specialişti în *"elections"*, pe care i-a plătit cu sume mari în valută. Se naşte o întrebare firească. De unde a avut acest senator pedeserist fonduri pentru o campanie electorală de anvergură? Cine îl subvenţionează pe acest ultim mohican stalinist care risipeşte mari sume de bani şi deversează tone de calomnii la adresa adversarilor politici? Cine este de fapt acest sinistru personaj care a jucat un rol nefast în viaţa socio-politică a ţării după Revoluţia din Decembrie 1989? Să aruncăm o privire retrospectivă asupra biografiei lui, care a fost mediatizată în anul 1996 atât în ziarele din ţară cât şi din străinătate.

Ion Iliescu a fost trimis la studii în URSS, de unde era originar bunicul său patern Vasili Ivanovici, care şi-a schimbat numele în Vasile Iliescu după 1900. Acolo a fost numit (pe ce criterii oare?), membru în *"Comitetul Unional al Studenţilor şi Aspiranţilor Străini"* din URSS, apoi membru al *"Uniunii Internaţionale a Studenţilor"* cu sediul la Praga. În anul 1947 a participat la *"Brigada Internaţională Vasile Roaită"* din Albania, iar în anul 1949, după întoarcerea în ţară a fost numit membru al CC al UTM Secţia *"Învăţământ Mediu şi Superior"*, luând parte activă la epurările staliniste în care mii de elevi, studenţi şi profesori au fost trimişi în lagăre de muncă şi închisori. Criteriile epurărilor erau originea socială, dosarul de cadre, atitudinea faţă de clasa muncitoare ce preluase puterea etc., etc. Este de notorietate cazul studentului G., care a fost eliminat din toate facultăţile din ţară deoarece a afirmat într'un grup de colegi în curtea Institutului Politehnic din Bucureşti, că avionul care tocmai zbura pe deasupra *"te poate duce într'o oră la Tito"*. Era în perioada în care relaţiile dintre Belgrad şi Moscova îngheţaseră.

Tatăl lui Ion Iliescu, Alexandru Iliescu, a activat în cadrul Internaţionalei a III-a Comuniste cunoscută sub numele de *"Comintern"*, desfăşurând o activitate intensă împotriva integrării teritoriale a Statului Român, casa lui din oraşul Oltenita fiind sediul conspirativ al întâlnirilor cominterniştilor, care primeau instrucţiuni direct dela Moscova. În anul 1931 Alexandru Iliescu a participat la Congresul al V-lea al P.C. din România, care s'a ţinut la Gorikovo lângă Moscova, sub numele conspirativ de Gorikovo Ignat. La întoarcerea în ţară el a fost condamnat pentru propaganda în vederea dezmembrării României. Ion Iliescu a dus aceeaşi politică de apropiere faţă de fosta URSS, iar rolul său în desfăşurarea sângeroaselor evenimente din Decembrie 1989 a făcut obiectul a nenumărate analize şi anchete care se vor finaliza probabil într'un proces penal, care va face lumină în acest caz deosebit de grav.

În funcţia de preşedinte al României, cât şi după înlăturarea lui dela putere prin voinţa urnelor în Noembrie 1996, el a avut o comportare care l-a descalificat ca om politic, arătându-şi adevărata faţă de instigator, intrigant, agitator al maselor şi calomniator lipsit de scrupul. Chiar şi Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informaţii creat de el, a fost nevoit să declare public că afirmaţiile lui Iliescu privind o pretinsă colaborare a lui Corneliu Coposu cu Securitatea, *"reprezintă o blasfemie"*. Referitor la acest caz, Octavian Paler remarca în *"România Liberă"* din 5 Septembrie 1997 că *"în politica (românească) se poate practica pângărirea mormintelor nu la adăpostul întunericului, ci la lumina reflectoarelor"*. În timpul celor două mandate de preşedinte al României, timp de 7 ani, Ion Iliescu a tolerat cel mai mare jaf din istoria ţării noastre şi a încurajat fraudele financiare ale directorilor de Bănci care au acordat clientelei pedeseriste împrumuturi uriaşe ce nu au fost ramburşate nici până în ziua de azi. Iată numai câteva aspecte din cazuistica corupţiei şi jafului la care s'au dedat cei care au preluat Puterea prin loviturea de forţă dela 22 Decembrie 1989, care au avut girul lui.

Potrivit Raportului Şefului Departamentului de Control al Guvernului Ciorbea, la nivelul întregii ţări au fost atribuite de guvernele feseniste 11.000 ha de teren arabil unui grup de câteva mii de privilegiaţi ai regimului. În opinia lui Valerian Stan, care a plătit scump această dezvăluire, au fost comise 3 tipuri de încălcare flagrantă a Legii: atribuiri ilegale, schimbări de terenuri în favoarea protejaţilor lor şi împroprietărirea ilegală a unor aşa-zişi *"revoluţionari"*, dintre care mulţi şiau înstrăinat proprietăţile. Unele terenuri acordate s'au atribuit nu pentru cultivare ci pentru construcţii de vile şi case de vacanţă, în câte 2 până la 5 localităţi acelaraşi persoane. În această listă, Valerian Stan enumera pe: Constantin Constantin, patronul lui *"Sexy Club"*, Procurorul Cristian Văcăroiu, fiul fostului prim-ministru fesenist, Corneliu Roşianu, *"revoluţionarul"* dela TVRL, actorul Ion Dichiseanu şi mulţi alţii.

În anul 1990 au apărut peste noapte firme ale unor foşti ofiţeri de Securitate, care au dispus de suspecte rezerve valutare. Flagelul corupţiei s'a extins în regimul Iliescu, cuprinzând cele mai înalte sfere ale tuturor sectoarelor de activitate, inclusiv politice. Astfel, Marcel Ivan şi Steriu Popescu, preşedinte şi vicepreşedinte al *"Credit Bank"* au adus Statului prejudicii de miliarde. Sever Mureşan şi Mircea Hossu au falimentat Banca *"Dacia Felix"*, prin credite acordate *"SM INVEST"*. Împotriva lui Ioan Stoica, patronul celebrului *"CARITAS"* s'au depus zeci de mii de plângeri penale, circa 4 milioane de depunători fiind păgubiţi de acest escroc care susţinuse financiar clientela PDSR. Răzvan Temeşan a adus *"BANCOREX"* un prejudiciu uriaş datorită căruia a falimentat. În acea perioadă România a fost la un pas de prăbuşirea sistemului bancar şi instaurarea haosului.

"Acţiunile iresponsabile ale unor persoane care au pus interesele personale şi îmbogăţirea peste noapte în dauna interesului naţional, au făcut ca cea mai mare parte a flotei maritime civile să fie înstrăinată pe preţuri de nimic", declară Preşedintele Emil Constantinescu la Conferinţa de presă din 23 Septembrie 1997. Decimarea flotei s'a desfăşurat după scenarii diabolice, precum lipsa oricăror evidenţe, contracte dezavantajoase pentru partea românească, angajarea unor escroci internaţionali drept manageri, dintre care unul avea la activ 70 de condamnări penale. Mafia petrolului a realizat una dintre activităţile infracţionale cele mai complexe, în special în reţeaua comerţului cu produse petroliere.

Uriaşa afacere de contrabandă cu ramificaţii internaţionale cunoscută sub numele de *"Ţigareta"*, nu a putut fi stopată şi dată pe mâna Justiţiei, decât după înlăturarea procurorului general N. Cochinescu care a ascuns toate dosarele Revoluţiei, ale mineriadelor şi marilor escrocherii, astfel că după eliminarea acestui pivot al injustiţiei, s'a putut trece la arestarea şi condamnarea celor implicaţi, care au primit pedepse între 4 şi 14 ani de închisoare. Roxana Iordache scria în *"România Liberă"* din 6 Ianuarie 1997 că *"...Ion Iliescu trebue să răspundă pentru faptele sale. În faţa Naţiunii şi dacă este cazul, a Justiţiei"*. Este singura soluţie prin care România ar putea fi purificată de atmosfera de corupţie şi haos care încă mai dăinuie, deoarece Punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara nu mai poate fi aplicat, datorită generozităţii arătate de Preşedintele Constantinescu, în baza căreia au scos capul la lumină toţi foştii nomenclaturişti şi membrii structurilor represive ale Securităţii, care au acaparat în scurt timp toate sectoarele profitabile ale economiei, comerţului şi finanţelor.

Una din marile gafe ale lui Iliescu a fost cea din ziua de 6 August 1999, când a comemorat la Lupeni evenimentele din anul 1929, când, la instigarea unor agenţi ruşi s'a deschis foc asupra armatei române. În acest fel Iliescu s'a demascat a fi rămas acelaşi destabilizator al situaţiei socio-politice din România. De curând a fost descoperită o vastă reţea de trafic cu arme care funcţionează încă de pe vremea lui Ceauşescu, în care sunt implicaţi mari personalităţi civile şi militare care au ajutat financiar partidul lui Iliescu să cucerească puterea, iar el să ocupe cea mai înaltă demnitate în Stat. Dacă se va dovedi că a participat la această vastă contrabandă, a tutelat-o, sau a beneficiat de marile sume de bani obţinuţi pe această cale, s'ar putea ca acesta să fie finalul carierii lui politice.

CORUPŢIA, O MIŞCARE DE BAZĂ ÎN ROMÂNIA

George VASU

Păcat, păcat, de trei ori păcat că poporul român a ajuns de râsul lumii, la sfârşitul de secol şi de mileniu.

Este drept că Biserica nu joacă un rol preponderent în viaţa poporului român. Se ştie că, acolo unde nu este credinţă în Dumnezeu, totul se dărâmă. Biserica naţională, condusă de oameni nu prea *"credincioşi"* a ajuns o *"remorcă"* în spatele politicienilor, în loc să fie stindard al iubirii de patrie, aşa cum era înainte de Primul Război Mondial, un simbol al iubirii aproapelui, al fratelui. Astăzi, deviza comunistă de *"luptă de clasă"* a fost înlocuită de o deviză mai cinică: *"lupta pentru o îmbogăţire cât mai rapidă şi mai mare"*.

Biserica, în loc să fie o ***lumină călăuzitoare*** pentru popor, a devenit o *"verigă"* ***în lanţul murdar al politicii.*** Astfel, a apărut în presă îndemnul I.P.S. Bartolomeu Anania, arhiepiscopul Clujului şi Feleacului, ca biserica să facă politică militantă. Această propunere a luat şi o formă concretă, în sensul că în primăvara anului 1998, el i-a convocat pe toţi preoţii de sub conducerea sa şi i-a pus să mărşăluiască pe străzile Clujului, ca o formă de protest împotriva punerii în executare a Deciziei nr.359 din 29 Februarie, a Curţii de Apel din Bucureşti, prin care se restituia credincioşilor greco-catolici, catedrala greco-catolică *"Schimbarea la faţă"*, luată de comunişti în 1948 şi dată Ortodocşilor spre folosinţă. Prin susnumita decizie s'a hotărît să se restituie biserica proprietarului legal, adică Bisericii Greco-Catolice din Cluj.

Biserica trebue să constituie învăţătura care să ţină poporul român treaz şi iubitor de Dumnezeu. Atât şi nimic mai mult. În nici un caz, politica nu are ce căuta în biserică, sub nici o formă, nici prin predici şi nici prin *"sfaturi"*. Biserica trebue să fie mai presus de orice face o mână omenească.

Biserica este o instituţie pământească dată de Dumnezeu spre călăuzirea popoarelor pe calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, ***deci nu trebue sub nici o formă să facă politică pământească.***

Generaţia de astăzi care conduce ţara este născută şi crescută de comunişti, care o jumătate de veac au *"domnit"* în această ţară după *"regulile"* lor. Această generaţie are *"legile ei nescrise"*, care se împotrivesc normelor de convieţuire umană într'un stat civilizat.

Consiliul Suprem de Apărare a Ţării a scos o *"carte albă"* a crimei organizate şi a corupţiei. Prin aceasta se recunoaşte existenţa corupţiei la scară naţională în România, dar nu se exemplifică concret şi nu se iau măsuri practice de asanare a situaţiei respective. Într'un stat de drept civilizat, dacă apare un fenomen negativ cum este corupţia, de îndată el este încriminat şi combătut.

Cartea Albă abundă în generalităţi, evitându-se cu grijă orice referire concretă la cârdăşia dintre factorii puterii şi corupţia din ţară, în care sunt implicaţi, de pildă, şi ofiţeri superiori din armată.

Legislaţia în vigoare descurajează *"mici gâinării"* şi încurajează în schimb jaful de proporţii. Este suficient să amintesc *aici discriminarea vremelnică a bancrutei frauduloase*, *"isprava"* pe care Cartea Albă o trece cu vederea.

Dacă autorii Cărţii Albe şi-ar fi propus să prezinte un tablou real al corupţiei şi crimei organizate ar fi fost suficient să analizeze cazurile concrete scandaloase, prezentate de presa din România, indiferent de *"culoarea"* ei politică. Infiltrarea Mafiei în sfera Puterii, în instituţiile de stat, în poliţie, în armată şi în serviciile secrete este o constatare generală a Cărţii Albe, şi doar atât! Nu este preconizată nici o soluţie de contracarare a acestui fenomen nociv.

Păcat de ţara românească care, datorită fenomenului generalizat al corupţiei, a ajuns la limita existenţei ei.

S'A ÎNCHEIAT PERIOADA DE LUPTĂ...

Urmare din pagina 1

ani. Din contră, personaje ale căror nume nu are rost să le menţionez se plimbă libere prin lumea întreagă şi nici nu se gândesc că i-ar putea trage la răspundere cineva pentru ce au făcut. Greu de spus la ce s'a gândit Preşedintele...

E clar, toată lumea o spune aici, chiar şi apropiaţii Preşedintelui, Emil Constantinescu a greşit. A greşit atunci când a desfiinţat CNLCCO, dând impresia că, în opinia sa, lupta împotriva corupţiei şi a crimei organizate s'a terminat. A greşit prin afirmaţiile sale nerealiste, care contrazic într'un mod violent situaţia reală din ţară. Omul de pe stradă l-a auzit pe Preşedinte că e mai bine decât înainte, că corupţia a fost stopată şi capii Mafiei sunt în închisoare, dar apoi s'a frecat la ochi şi a constatat pe propria piele că totul nu e decât o poveste de adormit copiii.

Din păcate, Preşedintele Emil Constantinescu pierde din ce în ce mai mult din credibilitatea pe care şi-a făurit-o cu atâta trudă în faţa oamenilor. Ultimul sondaj de opinie arată că doar 17% dintre alegători se mai află acum alături de Constantinescu şi l-ar vota din nou, în timp ce în frunte se află, incredibil, Ion Iliescu. Oamenii au uitat repede perioada roşie pe care le-a oferit-o fostul activist Iliescu şi, dezamăgiţi de discrepanţa între vorbele şi faptele lui Constantinescu, se îndreaptă acum spre preşedintele PDSR. O mare greşeală pe care cei din jurul Preşedintelui Constantinescu trebue să o repare. Cu siguranţă, Constantinescu poate oferi mai multe ţării decât Iliescu. Numai că oamenii trebue să simtă asta, nu să vadă că sunt înşelaţi, că li se spune ceva şi ei constată că realitatea e alta. Constantinescu trebue să ajungă din nou la comunicare directă, adevărată, cu oamenii şi atunci ar putea să se bazeze din nou pe încrederea lor.

Bogdan COSTEA

MINERIADA BUGETARĂ

Urmare din pagina 1

deşi acestea constituie, alături de neexecutarea marilor datornici, principalul motiv (anti)economic al crizei bugetare şi sociale. Aruncăm în continuare bani grei în găuri negre, lăsând în plata Domnului domenii vitale.

Cultura este un domeniu vital şi strategic, pentrucă ea asigură identitatea, conştiinţa de sine mai bună şi prestigiul poporului român. Afirmaţia Domnului Remeş că, în vremuri de restrişte, cultura se opreşte nici nu merită comentată. E ca şi cum ai decreta că nu mai tipăreşti cărţi de valoare, nu mai restaurezi monumente vechi de sute de ani şi le laşi să se prăbuşească o dată cu tradiţiile ţării, laşi să se zbată în mizerie artişti care fac pentru România mai mult decât majoritatea ambasadorilor, închizi reprezentanţele culturale din străinătate, opreşti programele pentru Românii de peste hotare, deşi cultura (inclusiv sportul) constituie singurul domeniu în care ne aflăm pe picior de egalitate cu marile puteri. După ce că nu i s'a acordat infima sumă solicitată, Culturii i s'au şi luat, din sărăcia ei, două miliarde. Gest de o meschinărie grobiană, care a fost făcut, probabil, şi pentru a scăpa de un ministru incomod ca Domnul Ion Caramitru, care şi-a anunţat demisia. În locul celor ce ar trebui să plece.

Roxana IORDACHE

UN MURDAR ATAC ÎMPOTRIVA "EUROPEI LIBERE"

Radio Europa Liberă a fost în anii cruntei dictaturi comuniste *"vocea"* României tăcute, a celor care vroiau să ţipe că Regele e gol, dar nu puteau. *"Free Europe"*, cum i se spune, a reprezentat vocea adevărată a României înnăbuşite a regimuui de teroare roşie. Împotriva celor care luptau la Radio Europa Liberă s'au lansat de-a lungul anilor murdării multe.

***"Săptămâna"* lui Barbu şi Vadim se specializase în murdării multe la adresa postului de radio dela München, ca şi *"Luceafărul"* fruntelatului vadimist de astăzi.**

Grav este însă când publicaţii de prestigiu reiau, după ani, murdăriile şi minciunile la adresa postului de radio din München şi a oamenilor care au muncit într'adevăr cu condeiul pentru cauza românească. Este cazul revistei *"Dorul"* care apare în Danemarca, o publicaţie prestigioasă condusă de dr. Dan Romaşcanu. În numărul din August, revista amintită a publicat un articol al unui colaborator de al său, din motive lesne de înţeles. Acest colaborator, care în 1992 a fost demascat ca informator al Securităţii, îi ia un interviu unui alt securist care să spună că, câţiva din redactorii cunoscuţi ai *Europei Libere* sunt vechi securişti. Murdăria nu are nici o margine şi, e drept, *"Dorul"* a publicat o notiţă în care spune că nu e de acord cu textul, dar poate era mai bine dacă nici editorul revistei nu credea în balivernele celor doi securişti, şi-i lăsa în plata Domnului, nepublicând articolul! Securistul la care facem referire, autorul interviului, este publicat cu sârg de mai multe publicaţii româneşti din Exil.

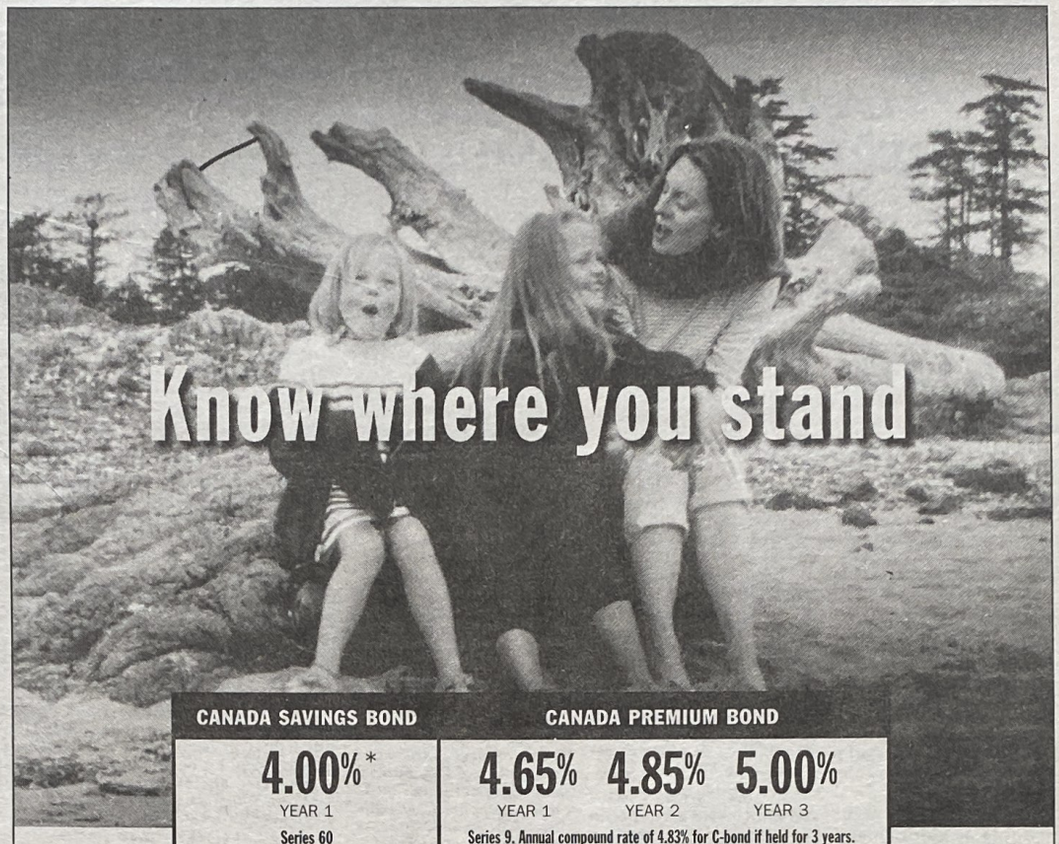

CANADA SAVINGS BOND	CANADA PREMIUM BOND		
4.00%*	4.65%	4.85%	5.00%
YEAR 1	YEAR 1	YEAR 2	YEAR 3
Series 60	Series 9. Annual compound rate of 4.83% for C-bond if held for 3 years.		

Series 60 and 9 are available until November 1, 1999.

With New Canada Savings Bonds you always know where you stand.
And there's never been a better time to buy them than right now. As always they're perfect for the secure part of your savings, but now there are even more choices and more options than ever before.

- Original Canada Savings Bond
- New higher interest Canada Premium Bond
- No fee RRSP and RRIF options
- New bond series on sale each month for 6 months
- Start investing with as little as $100
- No fees, ever

The new Canada Premium Bond is cashable once a year on the anniversary date and 30 days thereafter while the original Canada Savings Bond is as flexible as ever and cashable at any time. With our no fee RRSP option, you'll receive all the security of New Canada Savings Bonds combined with all the benefits of an RRSP.

Both bonds are 100% guaranteed by the Government of Canada, have absolutely no fees of any kind, and are easy to buy wherever you bank or invest.

2000

NEW CANADA SAVINGS BONDS
YOU'RE ON SOLID GROUND.

Canada

For more information call **1-800-575-5151** or visit our web site at **www.cis-pec.gc.ca**
*This rate also applies to Canada Savings Bonds Series 50 and Series 54, issued November 1, 1995 and November 1, 1998 respectively for the year beginning November 1, 1999.

CIUMA NEO-COMUNISTĂ

Un fenomen foarte îngrijorător are loc în ultimele câteva luni în România. O bună parte din electorat este descurajat şi apatic iar, dintre cei care încă mai au interes în procesul de alegere, un mare număr începe a înclina către partidele care, indiferent că se cheamă PDSR, România Mare etc., nu sunt alta decât comunism sub alt nume. (Chiar şi denumirea de *"neo-comunism"*, la urma urmei, nu este decât o convenţie de exprimare căci, comunismul, rămâne comunism indiferent de eticheta sub care s'ar ascunde).

Această oboseală, plictiseală şi chiar frondă a electoratului românesc poate fi înţeleasă până la un punct.

Oamenii trăiesc în condiţiile fiecărei zile, cu necazurile şi nevoile ei. În atari împrejurări şi încă mai vârtos în mijlocul greutăţilor teribile pe care le are de înfruntat România în efortul de a se desprinde de iadul în care a fost trântită de cele cinci decenii de bolşevism, este foarte de înţeles că oamenii îşi pierd răbdarea şi caută să îşi verse năduful pe cei care îi administrează. Este iarăşi adevărat că actuala administraţie, prima administraţie democratic aleasă în România după şaizeci de ani, a făcut şi încă mai face anume stângăcii, gafe şi greşeli fără rost. Dar în acelaşi timp este de neiertat să nu observăm şi lucrurile bune şi foarte bune care s'au întâmplat şi se întâmplă în România şi care, în lipsa actualei administraţii, nu ar fi cu putinţă.

Finalmente România se rupe de iadul comunist, legi noi, care consfinţesc starea sub lege a oamenilor, a avutului lor şi a viitorului lor, sunt şi au fost aprobate, prestigiul României în lume este mai mare şi mai autentic decât oricând în istoria apropiată, a ultimei sute de ani. Este nedrept să uităm că în anii administraţiei Iliescu-Bâtă România era o paria a lumii, practic într'o categorie cu Belarus, Iugoslavia (adică, mai exact, regimul Miloşevici) şi alţi *"eiusdem farinae"*. Dar mai ales inexplicabilă neputinţa gazetarilor români de a arăta limpede, răspicat ce are de ales fiecare Român care s'ar arăta la urne, care sunt opţiunile lui. Căci nu sunt multe. Sunt doar două.

Fie vor fi realeşi guvernanţii (eventual avertizaţi serios în a face o treabă mai bună) fie vor fi aleşi *"neo-comuniştii"* grupaţi în jurul veştedului şi scofâlcitului *"emanat"*, Ion Iliescu-Bâtă. Această posibilitate din urmă ar trebui să ne înfioare pe toţi. Grupul Iliescu-Bâtă şi cei ale căror interese le reprezintă, se află într'o cursă disperată pentru putere. În caz că vor reuşi să înşele electoratul român (lucru care nădăjduiesc din tot sufletul să nu se întâmple) ei vor căuta să întoarcă înapoi mersul istoriei şi vor căuta să se răzbune sângeros. Să nu ne facem iluzii, căci comunismul este parte din ceea ce socioloaga Hannah Arendt a numit *"răul absolut"*, care nu poate fi înţeles şi explicat pe căi normale, ca expresie a promovării propriilor interese, lăcomiei ori setei de putere (rele destul de mari chiar şi ele). *"Răul absolut"* ţine de esenţa totalitarismului şi este împlinit prin fiinţe omeneşti, capabile să facă opţiuni morale, din care în chip deliberat aleg să facă rău. Comuniştii de felul lui Iliescu-Bâtă nu vor, în primul rând, să capete foloase (deşi le înfulecă şi pe acelea) ci vor să facă rău, să chinuiască, să oprime, să tortureze fără teamă de pedeapsă. Oamenii cu care Iliescu-Bâtă se înconjoară sunt cei care cu voluptate au practicat acest gen de rău abominabil şi ei sunt apăraţi cu strâşnicie prin acelaşi urât *"emanat"*. Oare a spus o vorbă Iliescu-Bâtă despre crimele comuniste, despre nevoia de a condamna, fie şi sub minimala formă a descalificării morale, pe comandanţii temniţelor şi fabricilor morţii comuniste? A condamnat Iliescu-Bâtă *"proiectul"* de distrugere a satelor (proiect pe care personal sunt convins că în fapt îl aproba)?

Este imperativ ca Românilor să le fie mereu amintit răul de care au scăpat de zece ani şi că actuala administraţie, cu toate limitele ei, este singura soluţie pentru viitor. Ar trebui mai ales să le fie arătat Românilor că a vota cu grupul Iliescu-Bâtă ar fi tot una cu a vota pentru ciuma bubonică.

Alex.NEMOIANU

Mintea Românului cea de pe urmă

LA ZCE ANI DELA CĂDEREA COMUNISMULUI

Mihai CREANGĂ

Luni, 20 Septembrie, Bucureştiul a împlinit 540 de ani dela prima sa atestare documentară. Cel care i-a semnat *"actul de naştere"* a fost Vlad Ţepeş, pe un hrisov care consacra *"cetatea răului Dâmboviţa"* ca reşedinţă domnească.

Evident, oraşul avea o lungă existenţă anterioară, legendele vorbind fie de Bucur Ciobanul, fie de Negru Vodă - ca întemeietori, iar istoricii (Ionescu - Gion, Iorga, Constantin şi Dinu Giurescu) plasează la începutul secolului al XIV-lea constituirea târgului care avea să devină capitală a Ţării Româneşti şi, apoi, a întregii Românii. Aici a fost proclamată Independenţa Principatelor Unite (10 Mai 1877), apoi Regatul României (10 Mai 1881), iar dela 1 Decembrie 1918, oraşul a devenit capitala României Mari.

Bucureştiul şi-a avut perioada de glorie în anii interbelici, când era considerat *"micul Paris"*. În amintirile sale, Doamna Gerda Barbilian, soţia poetului Ion Barbu, Nemţoaică de origine, povesteşte cât de îngrijoraţi au fost părinţii săi când au auzit de hotărirea ei de a-şi urma soţul în România. Pe atunci, sfârşitul anilor '20 - începutul anilor '30, în Germania se trăia foarte greu - nu exista dilema (falsă!) între *"Germania culturii"* şi *"Germania untului"*, mai ales pentru simplul motiv că unt nu se prea găsea - era *"Germania margarinei"*... Sosită la Bucureşti, tânăra Doamnă Barbilian se grăbeşte să le scrie părinţilor pentru a-i linişti şi a le împărtăşi faptul că oraşul o fermecase prin atmosfera sa veselă şi prietenoasă, dar mai ales prin abundenţa şi fineţea mărfurilor expuse în galantarele băcăniilor, prin luxul afişat nu numai în înalta societate, prin multimea şi calitatea restaurantelor şi cârciumioarelor, prin bogata viaţă culturală şi prin lipsa de griji a oamenilor... Un spectacol uimitor!

Ei bine, cortina a căzut de mult peste acel spectacol. Vocaţia europeană a Bucureştiului, combinată cu de groaznicul cutremur din tihna şi plăcerea de a trăi, au fost drastic amputate în anii comunismului. Oraşul a fost mutilat mai ales în ultimul deceniu al lui Ceauşescu, care a profitat 4 Martie 1977 pentru a lansa *"programul de sistematizare a centrului istoric"*, firește în viziunea sa grandomană şi de inspiraţie asiatică (modelul său: Phenianul lui Kim Ir Sen!). *"Fluviul mare"* de care vorbea Eliade cu premoniţia marilor creatori (v. pag.III revista *"Aldine"*, evocarea lui Adrian Bucurescu), a făcut ravagii în capitala României, mai ales în ultimul deceniu al comunismului ceauşist. Oraşul s'a lăţit diform, cu o mulţime de cartiere de blocuri întru totul asemănătoare, betoanele au sufocat sau au aneantizat belşugul de verdeaţă de altădată. Industrializarea a adus mase mari de oameni, oraşul a devenit aglomerat şi neospitalier.

Astăzi, la zece ani dela căderea comunismului, *"micul Paris"* pare să fi devenit *"micul Istanbul"*, cu belşug de cerşetori şi de câini vagabonzi. Cât despre plimbările în fapt de seară *"prin Bucureştiul iubit"* - sunt absolut nerecomandate! Nu mai spun de ce...

Va mai regăsi Capitala României suflul european, aerul civilizat şi bucuria de a trăi? Oricum, nu în *"cincinalul"* următor.

• • •

Cum se ştie, în afara Rusiei doar România nu şi-a *"reglat conturile"* cu moştenirea comunistă în domeniul furturilor şi abuzurilor comise împotriva proprietăţii private de regimul terorist al luptei de clasă. Mai mult, Constituţia votată în Decembrie 1991 de (doar) ceva mai mult de o treime din electorat, la presiunile regimului Iliescu, prevede *"ocrotirea"* proprietăţii private, nu şi garantarea acesteia. Despre caracterul ei sacru şi inviolabil - consacrat în legile fundamentale ale statelor civilizate - nici nu poate fi vorba.

Primii care au reglementat restituirea proprietăţilor private abuziv confiscate au fost Germanii (încă din 1990), evident unificarea Germaniei impunând şi unificarea legislaţiei. Ungaria - în 1991 şi 1992, Cehia şi Slovacia (unite atunci) - în aceiaşi ani, Polonia - unde nici pământurile n'au fost colectiviztae, nici naţionalizate n'au cunoscut amploarea celor din România - a urmat aceeaşi cale. La fel, în republicile baltice. Chiar şi Albania a pus la punct, prin două legi, restituirea proprietăţilor confiscate de comunişti şi despăgubirea celor deposedaţi de avutul lor - încă din 1993. În sfârşit, printr'un pachet de legi, Bulgaria a încercat în 1997 repararea nedreptăţilor înfăptuite de regimul totalitar.

Ce face România abia acum, în anul de graţie 1999?

Grupate sub denumirea de legile proprietăţii, proiectele legislative propuse de actuala coaliţie CDR -PD -UDMR încearcă să reaşeze proprietatea privată imobiliară, funciară şi forestieră în drepturile ei firești; iar cel mai firesc lucru şi cel care ar garanta că am rupt-o definitiv cu moştenirea comunistă ar fi fost un act normativ general care să fi condamnat în bloc Constituţiile, legile şi normele fostului regim totalitar. S'o spunem pe şleau: nici vorbă de aşa ceva! Nici vorbă de restitutio in integrum! Găsim în aceste proiecte legislative o sumedenie de articole şi paragrafe care ocrotesc pe actualii posesori ai bunurilor furate (şi, în special, pe cel mai mare şi mai puternic: statul, statul nostru de astăzi, care s'ar vrea... de drept!). În schimb, în ceea ce ii priveşte pe adevăraţii proprietari (şi nu pe foştii - cum nedrept şi diversionist li se spune) ei pot primi despăgubiri şi în cursul a... 20 de ani (!), cu o perioadă de graţie de... 7 ani (!). Iar la restituirea proprietăţilor agricole şi funciare - alte şi alte restricţii consacrate, braţ la braţ, de pedeseristul Postolache şi de pedistul Triţă Făniţă.

Acestea nu sunt decât legi semi-reparatorii, care presupun şi un extraordinar de numeros şir de procese - spre bucuria (citeşte lăcomia) avocaţilor... În schimb, opoziţia politică (PDSR, PUNR şi PRM) nu este, în această privinţă, semicomunistă, ci comunistă sadea. După ce, cu oarecare dreptate au obţinut, prin Primul ministru Radu Vasile, cu sprijinul partidului lui Petre Roman - ca legile proprietăţii să nu fie promulgate prin Ordonanţe guvernamentale de urgenţă, ci să fie adoptate în cursul unei sesiuni extraordinare a Parlamentului, care a avut loc în August, cele trei partide principale ale Opoziţiei, s'au retras dela dezbateri. Mai mult, au dus o campanie furibundă împotriva acestor legi (repet): nu întrutotul reparatorii. S'a *"distins"* în această campanie Adrian Năstase, prim-vicepreşedintele PDSR, *"pupilul"* lui Ion Iliescu şi ginerele fostului ministru comunist al Agriculturii, Angelo Miculescu, el însuşi un profitor al proprietăţilor furate de comunişti - şi în materie locativă, şi în materie funciară. Nu-i voi reproduce argumentele, absolut aberante, pentrucă ţin de arsenalul propagandei comuniste.

Înspăimântătoare sunt, însă, două, lucruri: a) actuala coaliţie, condusă de PNŢCD şi PNL, n'a reuşit să producă adevăratele legi ale proprietăţii şi să le impună aprobarea; b) furibunda campanie împotriva acestor legi nu satisface, totuşi, PDSR şi aceliţii săi, care ameninţă chiar cu abrogarea lor dacă vor veni la putere după alegerile din anul 2000. Ceea ce pare, deocamdată, mai mult ca probabil.

Bătălia pentru legile proprietăţii este, deocamdată, în marş. Dar nu pe cadenţa Imnului Regal, nici măcar pe ritmul impus de *"Deşteaptă-te, române"*. Din păcate, se aude tot mai tare *"Internaţionala"*.

UN MODEL SOCIAL

Viorel PALTIN

Nu putem fi individualmente prosperi într'o societate îndeobşte săracă; nu putem fi pe deplin cinstiţi într'o ambianţă dominată de necinste; nu putem fi cu adevărat fericiţi sau cel puţin împăcaţi cu noi înşine şi între noi înşine într'un mediu marcat de îngrijorare şi debusolare morală. Lumea e aşa cum este... *"şi ca dânsa suntem noi"* (Eminescu).

Dar trebue în mod obligatoriu ca lumea în care trăim să fie aşa cum n'am vrea şi cum nu ne convine?

Impresia unora care au ajuns cine ştie cum la o relativă linie de plutire sau chiar deasupra cum că s'ar situa într'o sferă a lor întangibilă este o vană iluzie. Nimeni nu poate trăi la infinit într'o seră, în izolare perfectă. Sorţii existenţei sunt schimbători, iar situaţiile care azi par să nu ne atingă se vor răzbuna cumplit mai târziu asupra noastră sau a copiilor noştri. De aceea orice societate îşi caută un cadru de relativă stabilitate, un fel de ramă - matrice - socială care să conţină elemente de structură şi funcţionale bine precizate. Noi nu mai avem azi aşa ceva!

În aceşti ultimi zece ani, Românii, ca şi alte naţiuni din vecini, au încercat să-şi definească o nouă identitate în plan social, politic şi economic. Joncţiunea, peste două-trei generaţii, cu viaţa românească dinainte de comunism părea a nu mai fi pe de-a'ntregul posibilă, dată fiind profunda alterare a traseului istoric şi a fiinţei naţionale în timpul prea lung cât a durat marasmul. Vreme de 50 de ani trăisem etatizarea omului şi a bunurilor. După 1989, cuvântul de ordine a devenit brusc privatizarea, avându-se în vedere în primul rând bunurile (o parte a lor). Aşa se face că omul în general a continuat să rămână etatizat, ca mentalitate şi poziţie socială. Privatizarea s'a început brutal şi anarhic, sub forma unei goane turbate a celor care stăpâniseră şi sub comunism pârghiile puterii. Pe un alt plan este de menţionat că nicicând în istoria umanităţii nu se mai petrecuse un fenomen similar de întoarcere dela o societate în care totul aparţinea statului, la o lume normală, reaşezată cu capul în sus.... Trebuia refăcută, deci, întreaga experienţă acumulată de omenire vreme de secole, până la momentul prezent, întrucât structurile normale fuseseră strivite, anulate deliberat şi treptat uitate.

Modelul social şi cadrul general păreau a fi oferite de lumea occidentală - europeană şi americană - cu valorile verificate şi eficiente ale acesteia. Nu se punea problema de a inventa sau imagina ceva original în materie. Întregul model - în variante sensibil identice - era gata, funcţional şi încununat de un succes de invidiat. De altfel, în materia de organizare socială - civilizaţie - împrumutul modelelor este un fapt pozitiv, perfect legitim. Preluarea unor astfel de tipare te scuteşte de un efort îndelungat pe un drum sinuos, despre care nici nu eşti chiar aşa de sigur că duce la scop.

În realitate, în România, vreme de şapte ani, am refuzat aproape în totalitate direcţia occidentală, atât modelul social - ignorat aproape complet până azi - cât şi modelul economic, pe care societatea şi guvernele post-decembriste l-au mimat doar de ochii lumii, fără a-l urma. Ce s'a întâmplat se ştie. Funcţiile şi cadrele fostului stat comunist au fost menţinute aproape intacte, cu scopul vădit de a *"privatiza"* economia naţională în beneficiul celor asociaţi în trecut cu regimul comunist. Acest curs al lucrurilor a fost sprijinit fără echivoc de Iliescu şi aceliţii săi, până la punctul în care jaful luase proporţii catastrofale. În Noiembrie '96, poporul român şi-a dat, în sfârşit, seama şi a optat prin alegeri - din nefericire destul de târziu - către ceea ce s'a numit *"schimbarea în bine"* - aducând la putere forţe politice noi.

Conceptul *"democraţiei originale"* - vorbă ridicolă, în vânt, a regimului Iliescu, în realitate o perfidă perdea de fum - a fost abandonat, în favoarea unei decise apropieri de valorile lumii occidentale. Numai că nu putem prelua un model economic fără a adopta totodată modelul social, fără schimbări decisive în sfera oraganizării societăţii în spirit occidental. Chestiunea este dacă societatea românească de azi - care a trăit epoca etatizării persoanei umane - este pregătită acum să preia răspunderile *"societăţii civile"* care nu înseamnă altceva decât asumarea unor sarcini în libertate, în respectul legii şi demnităţii individului.

Asistăm însă în continuare la scene amintind de vremea în care funcţionarul public tăia şi spânzura. Acest ipochimen continuă să bruftuluiască în mulţe ocazii publicul, fiindcă nimeni nu i-a spus hotărît că el e de fapt un servant plătit de cetăţean şi fiindcă nimeni nu l-a sancţionat pentru abuzul său verbal. Pe de altă parte, cetăţeanul continuă să-l privească pe amploaiat cu umilinţă, acceptând să fie repezit, certat, tras la răspundere cu impertinenţă, tocmai de cel care ar fi obligat să-l servească în chipul cel mai îndatoritor. Dar carenţele sociale nu se reduc la aceasta...

Avem nevoie de un model social viabil şi eficace, pe baza căruia să educăm adulţii şi tinerii, în sate şi oraşe. Acest tipar - înţeles nu ca ceva rigid - nu se formează automat, nu cade din cer, ci se impune prin structuri instituţionalizate, prin înfiinţarea unor organizaţii şi instituţii libere, fără amestecul direct al statului, care să preia îndatoririle formării şi dezvoltării unui spirit şi a unei conştiinţe civice. Societatea trebue să-şi preia propriul destin şi să răspundă la întrebarea dacă îi va lăsa numai pe alţii - pe cei plătiţi - să facă ordine, în propria ogradă sau îşi va impune cu energie punctul de vedere în toate chestiunile care privesc existenţa noastră zilnică, pe stradă, în cartiere, în blocul de locuinţe, în spaţiile publice.

Un model social exemplar, de tip occidental - singurul de altfel pe pământ românesc, dacă facem pe moment abstracţie de modul de organizare a comunităţilor Şvabilor din Banat - a fost cel oferit de viaţa de opt veacuri a Saşilor din Transilvania. Societatea civilă a Saşilor, fără să se suprapună autorităţii guvernelor care s'au succedat într'un timp istoric atât de lung, a funcţionat pe baza vecinătăţilor, a autorităţii morale a bisericii, a preoţilor şi a Universităţii săseşti din Transilvania - forul lor etnic.

Este o falsă percepţie că Saşii au beneficiat peste tot de cele mai favorabile condiţii (pământ roditor etc.). Datorită organizarii lor, ei au dispus în schimb de cel mai eficace model social din Transilvania, pe care l-au aplicat cu rigoare şi disciplină. Un bun gospodar din Şomartin, sat aproape pustiu azi, avea până la 200 de vaci cu lapte, zeci de stupi de albine şi era probabil şeful respectat al vecinătăţii de pe strada lui. El se comporta ca un om cu demnitate şi impunea tuturor aceeaşi conduită, de cinste, hărnicie şi credinţă în Dumnezeu. Odată ales, nimeni nu ieşea din cuvântul lui. În chestiunile delicate cerea sfatul preotului şi al celorlalţi şefi de vecinătăţi etc. Infracţiunea, hoţia, bătaia sau chiar minciuna - erau aproape necunoscute în satele săseşti.

Prin urmare, de ce să alergăm după modele străine, de ce să inventăm altele *"originale"*, când sociologii noştri ar putea lua în considerare acest tip exemplar de societate civilă, al Saşilor din Transilvania, care a garantat vreme de secole stabilitatea şi dezvoltarea unei conduite etice şi civice greu de depăşit, ca valoare practică? De fapt, anumite elemente ale acestui mod de organizare comunitară au fost preluate în timp şi de Români, în numeroase sate mixte, cu rezultate din cele mai benefice. Problema ar fi ca acest model sau un altul asemănător să poată fi extins la scara întregii ţări.

Să fie autorul acestor rânduri un biet visător utopic? Nu m'ar deranja deloc o atare postură, dacă n'aş înţelege fără nici o urmă de îndoială că ceva serios va trebui să facem şi în această materie dacă nu vrem să ne topim ca naţiune în magma indistinctă a lumii industriale viitoare. Încă nu e cu totul târziu, dar destul de curând va fi probabil mult prea târziu...

TRAGEDIA ROMÂNILOR

Pr.Anton MOISIN

Comunismul şi apoi criptocomunismul postdecembrist au smuls cu brutalitate pe de o parte ceea ce era bun în poporul nostru (în mare măsură), iar pe de altă parte iluziile despre ceea ce se socotea a fi bun dar era numai o părere (acestea au fost smulse în totalitate). O lumină crudă peste o realitate hâdă poate că li se arată şi altor popoare ieşite mai mult sau mai puţin din infernul *"roşu"* - mai mult politic, mai puţin cu mentalitatea şi cu coşmarurile care tot revin. Dar ce ne încălzeşte pe noi că e moartă şi capra vecinului, dacă a noastră nu numai că e moartă dar şi pute? O statisfacţie infantilă peste o tragedie imensă!... Şi ce trăim acum este cu adevărat o tragedie. Iată cum s'a ajuns la ea şi cine sunt autorii ei:

1) ***Poporul român nu mai are astăzi o elită*** care să-i servească drept exemplu şi care să-l călăuzească. Elita care cu greu se formase de-a lungul vremii a fost nimicită de regimul sovietocomunist. Un obiectiv de bază al ofensivei sovietice panslaviste era distrugerea elitei popoarelor cucerite. Apoi masa poporului, rămasă fără orientare, era transformată într'o turmă. La noi au fost ucişi episcopi şi mulţi preoţi uniţi, unii preoţi ortodocşi anticomunişti, luptători din munţi, ţăranii cinstiţi, legionarii autentici, ofiţerii şi generalii capabili şi patrioţi, iar mulţi alţii ca ei au fost închişi, reprimaţi, marginalizaţi, lovitura principală în acest din urmă sens fiind îndreptată contra intelectualilor cu demnitate românească şi creştină. Polonezii au avut un Katyn, care a arătat clar metoda sovietică de distrugere a unei elite; Românii au avut nenumărate *"katyn"*-uri (pe care le vom menţiona în alt articol). Circa două milioane de Români, după unele aprecieri, au trecut prin temniţe. Numărul total al celor pierduţi, socotind şi teritoriile româneşti de peste Prut, este evaluat după datele actuale la 1.911.000 de Români. Elita a fost nimicită şi luptătorii au dispărut, astăzi au mai rămas doar elemente de-ale lor, izolate. Ceea ce s'a erijat ca o clasă conducătore în ţara noastră în ultima jumătate de veac a fost, cu unele excepţii, doar un putregai. Astăzi nu avem o elită politică autentică, iar Biserica, Armata şi Şcoala, socotite ultimii *"piloni"* ai societăţii, sunt infestate de oamenii de încredere ai fostului regim sau pline de mediocrităţi ajunse în funcţii de decizie. Nu dela aceştia se poate aştepta ieşirea poporului din coma morală în care a ajuns.

2) ***Formarea unei mase enorme de "creştini atei"***, adică de Români botezaţi creştini şi declaraţi ca atare prin recensăminte dar care practică de fapt nu creştinismul ci ateismul sub forma ***indiferentismului religios.*** Acest indiferentism este o formă de ateism. S'a dovedit că durata nu atrage neapărat după ea şi profunzimea. Creştinismul românesc aproape bimilenar a fost el însuşi supus unei drame istorice: de o trăire sinceră şi profundă la început, dovadă fiind martirii noştri din primele veacuri creştine, a fost deviat de Bulgari (care ne dominau) la sfârşitul secolului al IX-lea către lumea bizantină şi slavă, prin care s'au înrădăcinat în viaţa bisericească românească formalismul, făţărnicia şi subordonarea Ortodoxiei faţă de regimul politic al zilei. Aşa a fost posibil ca sub regimul comunist clerul ortodox să fie quasitotal doar o curea de transmisie a directivelor şi intereselor Partidului Comunist şi în mare majoritate o unealtă a Securităţii, spre ruina spirituală a poporului. Christos ne-a avertizat: *"Nu puteţi sluji la doi domni: şi lui Dumnezu şi mamonei"* dar fanariotizatul nostru cler ortodox în mare parte a socotit că avertismentul nu-l atinge şi pe el. *"Peştele dela cap se împute"*, zice un proverb, de aceea nu trebue să ne mirăm că, văzându-şi conducătorii spirituali pretându-se la un asemenea joc nedemn, în marea lor majoritate, s'a pretat şi o bună parte din popor. Am auzit cu urechile mele pe vremuri cum un ţăran dat cu comuniştii se scuza cu zicala: *"Făte frate cu dracul, până treci puntea"*. Numai că puntea a fost tare lungă şi frăţia de circumstanţă le-a ajuns multora o a doua natură. La acest rău s'a mai adăugat unul, care are la noi o mare vechime, anume persistenţa masivă a superstiţiilor în popor. Pe lângă calendarul creştin a funcţionat mereu la Români un *"calendar păgân"*, cu *"sărbători"* moştenite din vechimea dacoromană, tradiţiile creştine au fost dublate de tot felul de obiceiuri superstiţioase, apelul la rugăciune era concurat (astăzi cu siguranţă este şi depăşit) de apelul la practici magice, la ghicitori, vrăjitorii etc. Ce slăbire a spiritului autentic creştin şi ce apă la moară dată ateilor comunişti pentru a acuza însăşi viaţa creştină ca o viaţă superstiţioasă! Prefăcându-se că luptă contra superstiţiei, că *"spală copilul"* ei au reuşit ca odată cu apa din copaie să arunce şi copilul. S'a ajuns astfel la un popor care a eliminat o parte din vechile erori (înlocuindu-le rapid cu altele, mai pernicioase) dar care s'a înstrăinat mult şi de credinţă, de viaţa religioasă autentică. Acum se vede cât de superficial a fost creştinismul la Români şi cât de trainică moştenirea păgână. Toate erorile şi compromisurile din ultima mie de ani mai ales s'au răzbunat sub presiunea ateo-comunistă. La aceste rele s'a mai adăugat şi spiritul materialist practic al majorităţii preoţimii ortodoxe, preocupate nu de atragerea ţăranilor şi muncitorilor, a tinerilor şi intelectualilor la rugăciune zilnică, la forme de trăire a caritătii şi solidarităţii creştine, la reîncreştinarea generaţiilor căzute în indiferentismul religios, ci preocupate mai degrabă de realizarea propriei bunăstări materiale.

3) ***Dezbinarea Românilor.*** Astăzi există o dezbinare generală la Români, toţi se ceartă cu toţi, fiecare arată cu degetul către altul. Singurul lucru asupra căruia cad de acord este că numai celălalt poartă vina, nimeni nu arată cu degetul spre sine însuşi. Chiar şi când e vorba de milioanele de comunişti români, fără de care chiar Ceauşescu n'ar fi fost decât un general fără armată! Cât de mare e dezbinarea o arată şi faptul că ea se continuă din ţară şi din exil, nu izbutesc s'o potolească nici mările şi nici oceanele care îi despart de pământul natal. Această dezbinare are o lungă istorie la Români (cele peste 100 de triburi tracice, dezbinarea între Daco-romani şi Dacii liberi în secolele II-III, cele trei Ţări Române şi conflictele dintre ele, împărţirea actuală între România şi Republica Moldova şi trădarea Nordului Bucovinei prin cedarea la Ucraina etc.) dar comunismul a adus-o la paroxism, tocmai el, care făcea caz de *"unitatea de monolit"*. Unii Români din Ardeal vor chiar să separe acum Transilvania de România, s'au strâns mii de semnături.

4) ***Decăderea morală quasi-generală a poporului.*** Violenţa, crimele, furturile etc. sunt în floare. Un singur exemplu: Romanii păgâni de dinainte de Christos nici nu prevăzuseră paricidul în legislaţia lor, pentrucă socoteau cu neputinţă o atât de mare crimă, iar vreme de 600 de ani nu au avut nici un caz, deşi erau păgâni; la Românii postcomunişti, creştini *"de două mii de ani"* prin strămoşii lor, aproape nu trec 6 zile fără o asemenea crimă, ba încă şi cu sadism. Comentariile sunt de prisos. Iar o mare parte din massmedia, în loc să lupte pentru a readuce moralitatea în popor, propagă pornografia, filmele de violenţa şi teroare etc. Se face mare caz de *"drepturile homosexualilor"* dar se calcă în picioare dreptul la un mediu moral adecvat formării copiilor şi tinerilor. Românii au înţeles din libertate, în mare majoritate, libertinajul, au schimbat macazul dela troglodiţii Răsăritului nu spre lumina unei vieţi morale alese din liberă voinţă ci spre adoptarea viciilor Apusului.

5) ***Decăderea biologică a neamului.*** Milioanele de avorturi făcute de Romînce după 1989 au distrus tot atâtea vieţi şi rezultatul este îmbătrânirea neamului nostru. În plus, mulţi tineri pleacă în străinătate definitiv, ei au terminat cu acest neam. Fundamentul familiei, grav afectat prin avorturi, a fost compromis în proporţie mare şi de divorţuri. Deşi Chistos a avertizat că nu acceptă divorţul, Biserica Ortodoxă l-a admis, ba chiar repetat. Occidentul cunoaşte situaţia copiilor abandonaţi în orfelinatele româneşti dar habar nu are de nenumăratele drame ale copiilor care au trecut dela părinţi adevăraţi la cei vitregi în urma divorţurilor, ale celor rămaşi doar cu un părinte, ale celor părăsiţi moral deşi au ambii părinţi. Eu le ştiu, pentrucă am avut în grije educativă mii şi mii de copii. Este un dezastru al familiei româneşti. Se mai adaugă şi o schimbare rapidă a proporţiei etnice, deoarece ţiganii au familii numeroase, în vreme ce familiile româneşti sunt tot mai subţiate, iar amestecul etnic a devenit tot mai vizibil în ultimii ani pe plan familial. Dacă Românii vor continua avorturile, nu cred că vor trece două generaţii până când vor fi depăşiţi de actualele minorităţi. De fapt, va fi pedeapsa meritată pentru genocidul avortului.

6) ***Lipsa unui sprijin extern.*** Din Răsărit ne-au venit numai rele, iar din Apus numai promisiuni. Între timp, ţara jefuită şi mafiotizată, va ajunge curând o ruină generală.

Ce avem de făcut? Iată ce:

- Să se dea dosarele de Securitate şi să se cureţe Statul şi Biserica de factorii de decizie comunişti sau securişti.
- Să înceteze avorturile, indiferent că se dă o lege sau nu.
- Să se reabiliteze familia, să se oprească divorţurile.
- Să fie reorientată massmedia spre morala creştină, să fie educat, corect tineretul.
- Să ne întoarecem la Dumnezeu.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI; ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

UNDE NUMAI E CAP
(PNŢCD LA RĂSCRUCE)

Ion OLTEANU

Seniorul Corneliu Coposu atrăgea atenţia ţărăniştilor de *"a nu accepta colaborarea răuvoitoare din partea criptocomuniştilor lui Iliescu, fiind compromiţătoare şi imorală, atât pentru destinul ţării, cât şi pentru evoluţia viitoare a PNŢCD pe scena politică"*. Din nefericire pentru mulţi Români, pierderea *"busolei magice"* a dus creştin democraţia ţărănistă în pragul destrămării. Unde nu mai e cap, vai şi amar de cei mulţi şi lipsiţi de uzul raţiunii. Partidul ţărăniştilor este scindat, că vor sau nu vor să recunoască octogenarii - Diaconescu-Galbeni-Ţepelea sunt de mult depăşiţi de evenimente şi vinovaţi de pierderea credibilităţii şi-a unităţii. *"Democraţii"* lui Roman şi *"grupul Poiana Braşov"* au reuşit să spulbere coeziunea creştin-democrată. *"Ţărănistul"* Vasile şi aghiotantul Lepşa au înlăturat, prin declaraţiile lor iresponsabile şi ultima fărâmă de speranţă în partidul istoric de puternică şi veche tradiţie românească al lui Maniu-Mihalache-Coposu.

Primele semnale că'n PNŢCD lucrurile nu sunt în ordine le-a dat, cu ani în urmă, actualul senator C-tin Ticu Dumitrescu. Din păcate, strigătul lui de revoltă a fost în pustiu, iar consecinţele nefaste pentru ţărănişti se văd astăzi, când lucrurile au căpătat o turnură gravă.

S'au desprins din conducerea partidului ţărănişti înnăscuţi (şi nu făcuţi!) precum fraţii Boilă, apoi senatorul Şerban Săndulescu, Victor Ciorbea şi Mircea Bel, care au format Alianţa Naţională Creştin-Democrată. Neputinţa PNŢCD-ului s'a vădit după alegerile din Noembrie '96, când mariajul (contra firii) cu *"democraţii"* roşii s'a făcut şchiopătând, prin cedări şi compromisuri penibile.

Comitetul de conducere al ţărăniştilor, întrunit la începutul acestui an, a refuzat recunoaşterea şi analiza deschisă a faptului că nici una din condiţiile impuse Guvernului Vasile la investitură n'a fost îndeplinită, şi'n primul rând politica de reformă a PNŢCD. Cu mare întârziere a fost finalizat noul Statut, care include (după zece ani în criteriile de intrare în partid punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara, democratizarea funcţională şi a structurilor de conducere ale partidului. *"Garantul respectării principiilor partidului, a doctrinei creştin-democrate, a programului, a statutului şi regulamentelor partidului"* va fi, ca şi până acum, Preşedintele ales de Congres, iar Secretarul General va deveni centrul strategic coordonator al activităţilor PNŢCD.

În teorie lucrurile par în ordine, dar în practică veneraţii supravieţuitori ai temniţelor comuniste se dovedesc neputincioşi în menţinerea liniei politice şi morale a partidului, nu pot stopa dezordinea, revolta morală, conflictele şi scăderea drastică a opţiunilor electoratului. Trioul la vârf, Diaconescu-Galbeni-Ţepelea n'are curajul să ia taurul de coarne şi să facă curăţenie generală în partid. Succesul parţial al PNŢCD în alegerile din '96 s'a datorat exclusiv marelui Coposu, dar după dispariţia lui, ţărăniştii au ajuns în cădere liberă, şantajaţi şi compromişi de FSN-iştii *"democraţi"*. Treptat au abandonat principiul proprietăţii, cu care trebuia demarată reforma, ca să poată funcţiona economia de piaţă liberă. Au renunţat de fapt la reforma morală; aflarea adevărului cu privire la lovitura de *"palat"* şi teroriştii, mineriada Iunie '90, legea Ticu, lupta anticorupţie. Au uitat de procesul comunismului, de legea lustraţiei şi de reforma justiţiei, în schimb au menţinut în posturi cheie structurile securisto-comuniste de tip mafiot. Le-a lipsit ţărăniştilor strategia privatizării eficiente, în beneficiul economiei naţionale, fiindcă au tolerat falimentarea unor societăţi înăbuşite de firmele căpuşă ale unor manageri corupti sau înstrăinarea altora, pe sume derizorii. Identitatea PNŢCD-ului ar fi putut fi menţinută doar prin acte de guvernare ferme şi prin acte legislative clare. Cele două curente de opinie existente au proiecţii diferite asupra viitorului politic al PNŢCD. În curentul oportunist, dominant este compromisul politic, în timp ce în curentul conservator al vechilor ţărănişti esenţială este păstrarea nealterată a liniei doctrinare şi a propriei politici. Ţărăniştilor le-au lipsit curajul, măsurile ferme şi dinamismul, specifice tineretului, după cum în zece ani nu şi-au pregătit schimbul de mâine. Au conservat imaginea de partid istoric prăfuit, din care

Continuare în pag. 9

ORIENTĂRI STRATEGICE

George BĂLTEAN

De curând a fost dat publicităţii *"Strategia Naţională Pentru Dezvoltare Durabilă"*. În sfârşit, există o preocupare privitor la ce trebue făcut în viitor, şi pe o lungă perioadă de timp. Această Strategie a fost alcătuită de 170 specialişti din ministere, partide, patronate, sindicate, PNUD, reprezentanţii societăţii civile şi ai Academiei de Ştiinţe. Ea este rezultatul unei munci de cinci ani şi va fi urmată de *"Planul Naţional de Acţiune"*.

Intenţia noastră prin Orientări în Strategie este doar de a ajuta şi nicidecum de a critica, iar acolo unde se ivesc şi critici, este vorba doar de aspectul lor constructiv. De aceea întrebăm: de ce abia acum şi de ce strategia nu este completă? Este nevoie încă şi de un plan de acţiune. Când va fi elaborat acest plan? Va fi nevoie de încă cinci ani, sau poate mai mult sau mai puţin? Ar fi trebuit să se prevadă un termen pentru elaborarea lui. Cert este că lipsa unei strategii privitor la politica de dezvoltare dusă de Bucureşti, lipsa de claritate, haosul şi dezorientarea au condus la eşecurile guvernelor de până acum. Şi ce va fi dacă în anul 2000, după alegerile parlamentare, vin din nou comuniştii zis neocomuniştii la putere? Va fi o nouă strategie?

La sfârşitul acestui an va avea loc Conferinţa dela Helsinki a Uniunii Europene, la care guvernul României speră ca, în sfârşit, să i se aprobe să înceapă negocierile de intrare în UE. Noi recomandăm ca Planul Naţional de Acţiune să fie întocmit până la această dată, dacă se vrea, ce se vrea. Altfel şi la Helsinki s'ar putea să existe o amânare...

Am constatat că este nevoie să se clarifice ce este *"Strategia"*. *"Strategia este arta de combinare abilă a acţiunilor şi manevrelor pentru a atinge un scop"* (după *"Larousse"*). *"Strategia este folosirea coordonată, conform unui plan, a tuturor posibilităţilor politice, diplomatice, economice, tehnologice, ştiinţifice, spirituale şi militare în timp de pace, de criză sau de război, în vederea atingerii unui scop"* (după *"Brockhaus"*). Această strategie se cheamă şi *"Strategie Globală"*, sau *"Strategie Naţională"*, şi reprezintă planul fundamental de dezvoltare, de acţiune, după care se orientează strategiile de profil, ca strategia politică, strategia economică etc. şi tacticile corespunzătoare, tactici, care sunt elastice, pe termen scurt se pot schimba, totul însă în cadrul strategiei globale care este pe termen lung.

Este nevoie deci de a avea un scop clar, precis, concret de dezvoltare, pentru ca să se poată formula corespunzător strategia, substrategiile (cele de profil), ca şi tacticile. Într'un stat cu adevărat democrat, indiferent de guvern (de dreapta sau de stânga) se urmăreşte consecvent realizarea acestei strategii. În Germania (RFG), Creştin-Democratul Ludwig Erhard a creat strategia economiei sociale de piaţă, cu scopul *"bunăstare pentru toţi"*. Aceasta a propulsat economia Germaniei, care în 20 de ani a devenit a treia forţă economică din lume. Helmut Kohl, cancelarul Germaniei, a recomandat cu drept Est-europenilor în tranziţie să nu-l mai citească pe Karl Marx, ci, pe Ludwig Erhard. Este nevoie deci de consecvenţă guvernamentală până la realizarea ţintei.

Spre orientare şi comparaţie este bine să ne amintim cum au procedat comuniştii. Ei şi-au propus ca scop crearea sistemului socialist (comunist) şi lagărului ruso-comunist, au lichidat sistemul capitalist, proprietatea particulară, interesul, elita, intelectualitatea, democraţia, libertatea şi drepturile omului, l-au alungat pe Rege şi respectiv, au abolit Monarhia şi au instaurat teroarea cruntă. Ei au creat proprietatea unică, socialistă, de care a dispus după bunul plac partidul comunist. Forţa prin care s'a realizat aceasta a fost forţa brutală a poliţiei, în prezenţa trupelor sovietice (până în 1958), în numele aşa-zisei *"dictaturi a proletariatului"*. Rezultatul îl cunoaştem în România şi în întregul lagăr socialist. Distrugere completă, iar *"marea ţară a comunismului victorios"*, Rusia, a ajuns să trăiască din mila Occidentului, adică a ţărilor capitaliste.

În România trebue procedat acum invers: lichidarea sistemului comunist, privatizarea întregii economii naţionale, crearea economiei sociale de piaţă (după modelul german), democratizarea ţării având ca bază ordinea de drept, crearea unei noi elite naţionale, dezvoltarea interesului de a munci, reinstaurarea Monarhiei, respectiv, Regele Mihai I readus pe Tronul ţării, drept singura garanţie sigură a schimbării. Scopul final: bunăstare pentru toţi. Ca termen mediu: membru în NATO şi Uniunea Europeană.

Ca strategii de profil menţionăm: strategia politică (recunoaşterea art.8 din Proclamaţia dela Timişoara, procesul comunismului, deconspirarea Securităţii, legea lustraţiei, cunoaşterea dosarelor tuturor, lichidarea structurilor de stat comunist şi crearea de noi instituţii, adevărul total cu privire la Decembrie 1989 cu nume şi fapte, procesul mineriadelor, lichidarea statului mafiot; strategia economică (privatizarea, lichidarea întreprinderilor care produc pagube ţării, încasarea banilor restanţi dela cei datornici, stoparea furtului şi corupţiei, stimularea exportului, atragerea de investiţii şi management occidental, promovarea a ceea ce este propriu poporului român - dezvoltarea agriculturii şi turismului cu toate subramurile sale, şi a industriei consecvente - vezi art. *"Ascultaţi de glasul pământului românesc"* din acest ziar *"Cuvântul românesc"* -, stimularea iniţiativei economice, a inteligenţei româneşti etc.); strategia morală (justiţie reală, pedepsirea hoţilor, promovarea adevărului istoric al României etc.); strategia educaţiei naţionale (educaţie morală, dragostea de ţară şi naţie, stimularea geniului românesc, stimularea culturii la toate nivelurile, spiritul de ajutor între Români, crearea unui ideal naţional etc.); strategia spirituală (poporul are nevoie de trăire spirituală) cooperarea cu Biserica creştină de toate denominaţiunile din ţară, unde Biserică să se ocupe şi de educaţia credincioşilor, recreştinarea anticriştilor - comuniştii care s'au lepădat de Christos şi au lovit în credinţa creştină, unirea Bisericii Creştine Ortodoxe Române cu Biserica Romano-Catolică etc.

Un loc deosebit în stabilirea şi realizarea strategiei globale şi a tuturor strategiilor de profil, trebue să îl joace Capitala ţării, Bucureştiul. Bucureştiul trebue să devină cu adevărat avangarda ţării, să-şi îndeplinească rolul de Capitală. Paralel să se procedeze la descentralizarea administrativă şi economică.

Strategia ţării se poate delimita: pe termen mediu şi termen lung, funcţie de necesităţile, mărimea şi posibilităţile existente. Cele pe termen mediu trebue să aibă prevăzut termene concrete de îndeplinire, iar poporul să fie permanent încunoştiinţat de realizarea celor prevăzute.

România are bune condiţii pentru o strategie de succes: latinitatea, poziţia geostrategică, mărimea ţării şi poporului, adaptabilitatea omului, inteligenţa, un pământ roditor, relieful, marea, apele şi Dunărea). Menţionăm că poziţia geostrategică a scăzut mult în importanţă şi este neapărat necesară o compensaţie în importanţa generală a ţării. Aceasta este posibil prin Planul Naţional de Acţiune, care să fie terminat până la Helsinki. În acest scop propunem o urgentă conferinţă naţională particulară a tuturor Românilor din ţară şi de peste hotare, care au propuneri concrete, realizabile, şi care să fie organizată de Alianţa Civică sau o altă organizaţie de masă. Cele ce se vor propune şi adopta vor fi trimise guvernului în vederea cuprinderii în Planul Naţional de Acţiune. La conferinţă pot participa în nume propriu, ca particulari, angajaţii guvernamentali, membrii partidelor, sindicatelor, patronatului etc., etc. Suntem convinşi că atragerea inteligenţei ţării din dorinţa de a ajuta România, va avea o bună rezonanţă şi un bun rezultat.

De reţinut:

- *"Ţara aceasta nu duce lipsă de programe, ci, de caractere"* a spus cineva. Probabil de aceea nu s'a creat o strategie până acum, iar cea de acum trebue concretizată. Aşteptăm.

- *"Emil Constantinescu a pus carul în faţa boilor"*, întâi a vrut să fie acceptat în NATO şi UE, apoi să vină alţii să lucreze pentru el, iar reformele... Bine a vorbit un ziarist! Noi precizăm: întâi să se facă reformele pe termen mediu, apoi ţara va fi primită în NATO şi UE. Altfel nu va exista primire nici în termen lung.

- De ce se aşteaptă doar banii din Occident, ca să se facă ceva? Şi cu banii românesti se poate face ceva. Să fie întrebaţi hoţii şi borfaşii. Apoi, există o sumă de reforme şi strategii, care nu costă nimic: reforma politică, reforma morală, educaţia, ridicarea spirituală... Vezi strategiile de profil, de mai sus. De ce nu se face nimic?

- Primul ministru Radu Vasile spune că România este o ţară *"atipică"*, poporul atipic etc. Totul atipic în ţară, adică anormal. Vrea să justifice ceva? Poporul român a ajuns la apatie, iar şmecherii îl manipulează după întreaga lor artă învăţată la Moscova, sau chiar la Bucureşti, la *"învăţământul de partid"*. Atipicul românesc începe la guvern. Domnul Vasile este ţărănist, creştin-democrat, secretar general al PNŢCD, prim-ministru CDR, dar face politica PD şi PDSR. Curat atipic!

- Propaganda electorală a început. Un fost preşedinte, care a distrus ţara, vrea să fie din nou preşedinte, iar cel care nu face nimic, la fel. Atipic, sau *"ca la noi, la nimeni"*. Se ajunge la *"preşedinţie cu schimbul"*?

- Semnatarul acestor rânduri despre strategie etc. a publicat o carte *"Ideologie şi Criza Economică -Strategie şi Tactică în Relaţiile Est-Vest"*, oferă gratuit ajutor în acest domeniu.

Adresa: George Bălţean, Topasweg 4, 70174 Stuttgart, Germania. Suntem convinşi că există mulţi în România şi peste hotare, care pot ajuta ţara într'un fel sau altul. Sfătuim pe toţi, s'o facă.

ILIESCU ŞI... MANDATUL
(OBSESIA PUTERII)

Radu ŞTEFĂNESCU

Fără teama de a greşi, trebue spus din capul locului că fostul nomenclaturist ceauşist, Prim-Secretar PCR de judeţ, politrucul Ion Iliescu este un tovarăş inconştient de răul imens pe care l-a făcut României, din Decembrie '89 şi până în Noembrie '96. Numai aşa se explică încrâncenarea (cuvântul lui preferat) cu care se agaţă (ca înnecatul) de un al treilea mandat (curat neconstituţional).

"Nici o persoană nu poate îndeplini funcţia de Preşedinte al României, decât pentru cel mult două mandate" - precizează Constituţia iliesciano-iorgovană din Decembrie '91 la art. 81, alin.4. Prin urmare, *"cazul Iliescu şi... mandatul"* este acum, după zece ani, clar ca lacrima:

- în Decembrie '89, cu aprobarea lui Gorby s'a autoemanat cu primul său mandat de şef la statului (chipurile... interimar), a acoperit *"vidul de putere"*, a comandat împuşcarea stăpânilor şi simularea *"Revoluţiei române"*, cu moartea a peste o mie de oameni, în majoritate tineri nevinovaţi.

- în Mai '90, Duminica Orbilor i-a dat lui Iliescu al doilea mandat (chipurile... incomplet, dar perfect constituţional) la urne, după patru luni de *"aburit"* poporul cu... tembelizorul (manipulat de Răzvan Theodorescu) şi minciuna KGB-istă televizată că *"nu va candida în alegeri, doar le va organiza"*.

- în Noembrie '92 a urmat al treilea mandat (primul complet, de patru ani), care a însemnat pentru ţară un dezastru mai mare decât toate năvălirile barbarilor. Ar urma acum al patrulea mandat (respectiv al... doilea complet) dacă e să ne luăm după barometrele de opinie comandate pe bani grei de politrucii şi foştii secu' ai PDSR-ului. Cu 40% din sufragii în favoarea lui Iliescu, plasat pe prima poziţie, sondajele pregătesc terenul, ameţind electoratul să-i readucă pe criptocomuniştii la putere şi împun intenţionat un candidat ilegal, ieşit din litera şi spiritul Constituţiei. Eroarea este premeditată şi alimentează bulversarea amărăştenilor intoxicaţi lent cu ideea reînscăunării sigure a Iliescului la Cotroceni în 2000!

Chiar dacă se încală inadmisibil legea legilor ţării, mentalitatea comunistă a rămas nealterată în privinţa actului de dreptate care trebue să se supună dispoziţiilor *"de sus"*, dela partid. PDSR-ul îmbogăţiţilor cheltuie milioane de dolari (oare de unde?) cu *"colindătorul"* electoral nedesemnat oficial, care şi-a început deja campania neconstituţională, după ce în '90 şi'n '92 a depus jurământul ca preşedinte al ţării. În ciuda evidenţei, Iliescu se cramponează de faptul că, deşi a jurat de două ori n'a avut decât un singur mandat complet de patru ani, cu alte cuvinte a fost preşedintele ţării o singură dată, între '92 şi '96!!!

Obsesia puterii acestui împătimit politruc moscovit a devenit proverbială. El s'a autoemanat candidat oficial al PDSR, cu dela sine putere (sic!), cu mai bine de un an înaintea alegerilor, iar în logoreea sa electorală repetă ca papagalul: *"când voi fi preşedinte"*, ca să le intre'n cap oamenilor ce *"fericire-i"* aşteaptă în 2000 şi să se bucure de pe acum. Iliescu este şi un panglicar recunoscut în diversiunile cu *"întoarcerea moşierilor"*, *"iminenţa unui război civil"*, *"pericolul unei revolte în armată"*, *"politica antipopulară şi antinaţională a actualei coaliţii"*, *"concesiile făcute învăţământului în limba maghiară"*, *"poziţia ostilă Iugoslaviei vecine şi prietene"* etc.

Mesajele ilieşteane au căpătat o tentă naţionalist-vadimistă-funaristă, cu accente extremiste belicoase, ameninţări cu puşcăria la adresa foştilor deţinuţi politici ţărănişti, intimidarea magistraţilor, schimbarea legislaţiei de după '96, menţinerea economiei centralizate etatiste, împotrivirea la legile proprietăţii private şi a celor luate cu japca de statul comunist.

Iliescu nu este omul de care România să fi avut nevoie în Decembrie '89 şi cu atât mai mult nu are la alegerile viitoare. Mandatul lui ilegal ar însemna schimbarea orientării externe actuale şi *"sfârşitul lumii"* pentru ţară, fiindcă Vestul ar înceta să ne mai sprijine, confundându-ne cu Serbia sceleratului Milo. Imperturbabil însă, bătrânul politruc KGB-ist Ilici, zis şi *"Mai dragă, animalule"* se antrenează pentru schimbarea schimbării, care e de fapt aşa cum şi-a dorit-o el, adică în perfectă continuitate.

Mult visata decomunizare prin schimbarea de regim din Noembrie '96 nu s'a realizat nici până'n ziua de azi. Structurile de putere ale democraţiei originale, continuitatea juridică a statului comunist strâmb, ilegitimitatea regimului totalitar, cu legislaţia şi instituţiile lui, au rămas neatinse, spre satisfacţia oligarhiei roşii şi-a Iliescului, care-şi vede netezită calea reînscăunării la Cotroceni.

"Mă prezint în faţa Dvs. alături de ceilalţi candidaţi la funcţia supremă în stat. Eu o fac pentru a doua oară, o fac cu încrederea că pot fi util în continuare în anevoiosul proces de reconstrucţie democratică a ţării, deşi, în atâtea situaţii excepţionale nu am găsit, poate, cele mai potrivite atitudini şi rezolvări" - spunea tov. Iliescu înaintea alegerilor din toamna lui 1992. A doua oară în 1992-1996 a însemnat al doilea mandat legal - şi ultimul. Dumnezeu să ne ferească de un alt blestem.

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI ABONAMENTUL
LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

NEDUMERIRI

Aurel S. MARINESCU

Sondajul I.S.O.P. din ultimele zile ne pune în situaţia de a reflecta îndelung asupra României de mâine şi a Românilor în general.

Refuz să cred în zicala: *"Fiecare popor are conducătorii pe care îi merită"*, deoarece în acest caz, când Iliescu este preferat de 40% dintre Români, ar trebui în mod normal, să trag concluzia că proverbul românesc *"cum e Turcul şi pistolul"* este deosebit de actual.

Concluzia primă care se desprinde este însă că Românii au memoria scurtă, adică uită prea repede. Este adevărat că în România, azi, este o situaţie economică foarte grea, dar tot atât de adevărat este că situaţia de azi este rezultatul domniei lui Iliescu prin cele 3 guverne ale sale: Roman, Stolojan, Văcăroiu. Corupţia rampantă de azi, abuzurile şi nedreptăţile au început şi au fost cu grije cultivate şi protejate de Dl. I. Iliescu. Acest *"tovarăş"* Iliescu a făcut tot ce a fost posibil să păstreze pentru viitor *"idealurile nepătate ale comunismului"*, prin cedarea Basarabiei, pactul aproape încheiat cu Rusia, constituţia sa şi tot jocul perfid de a declara dorinţa sa ca România să facă parte din structurile euroatlantice iar pe de altă parte să facă tot ce i-a fost cu putinţă să nu se realizeze această dorinţă normală a Românilor.

Se vede şi azi poziţia PDSR-ului şi a lui Ion Iliescu în problema restituirii proprietăţilor naţionalizate, poziţie pe care a avut-o în toţi anii domniei dânsului. Şi trebue amintită perfida punere în posesie a ţăranilor, pe care i-a dotat cu câte 10 ha. de pământ ***în folosinţă***, nu proprietate, pentru ca în viitor să se retragă acest drept şi pământul din nou să devină colhozuri, el fiind proprietatea statului. Pură tâlhărie bolşevică!

Reforma morală, deconspirarea Securităţii, revoluţia din 1989, deturnată de oamenii Moscovei în frunte cu Ion Iliescu, minerii aduşi la Bucureşti, incidente etnice provocate la Tg. Mureş pentru a legitima Securitatea sub altă firmă şi lista este lungă.

Românii azi au uitat toate aceste lucrături ale lui Iliescu şi îl vor din nou la cârma ţării. Urmaşul lui Iliescu, de fapt nu a fost ales el, ci formula sub care s'a mascat: Schimbarea. Oricare ar fi defilat atunci cu această lozincă ar fi fost ales, căci votul din 1996 a însemnat condamnarea lui Iliescu şi a politicii sale şi poporul a dorit, schimbare.

Pe carcusul conducerii sale, Constantinescu nu a fost altceva decât continuatorul politiciii lui Iliescu. După ce a făcut promisiunile dorite de o bună parte a poporului român, preşedintele, înconjurat de nulităţi alese de el, nu numai că nu şi-a respectat cele promise dar a mai făcut şi altele contrare voinţei poporului ca: cedarea teritoriilor străine în frunte cu Bucovina către Ucraina şi imitarea stilului ceauşist de pretenţie de mare bărbat politic european transformat în turist, neglijarea totală a situaţiei din ţară şi doar grija imaginii sale politice, extravaganţe în viaţa sa de om ce părea modest şi fel de fel de afirmaţii care au jignit inteligenţa. El s'a dovedit un farsor, un demagog de înaltă clasă. Atât! Azi, alegând între aceşti doi pe Iliescu, poporul român demonstrează că este melancolic.

Am trăit să văd azi cum este regretat Iliescu şi dorit de acelaşi popor care la un moment dat, pe timpul lui Iliescu, îl regreta pe Ceauşescu.

În domnia dictatorială a lui Ceauşescu, cu lipsa totală de alimente, cu lipsa de curent electric, apă, gaze, cu toată mizeria unei vieţi cenuşii, poporul îl regreta pe Gheorghiu Dej, din melancolie.

În epoca dejistă, cu cartele, şi fiecare familie cu cel puţin un membru în gulagul creat de *"tov. Ghiţă"*, în acea epocă de teroare, frontiere sigilate şi rusificare, poporul melancolic regreta pe M.S. Regele Mihai. Deci melancolia a fost motorul gândirii româneşti politice, căci cum spune dictonul *"Uitarea este dela Dumnezeu"*, numai că la Români, uitarea este după o clipă.

Stau şi mă minunez cum azi se pune problema pentru foarte mulţi Români: Iliescu sau Constantinescu şi mă întreb, care : un popor de peste 20 de milioane de oameni nu poate avea conducător decât pe unul dintre aceşti doi? Nu mai există nici un om capabil şi bine intenţionat în România decât un comunist travestit, agent KGB şi un asistent la Facultatea de Geologie, secretar de partid cu propaganda care a rămas cu obiceiul de a lansa tot felul de *"bombe demagogice"*? Dacă acesta este adevărul, atunci situaţia este tristă, gravă şi ruşinoasă.

Un popor lăsat la discreţia unei găşti politice formată dintr'o majoritate care nu respectă legile ţării, puşi pe căpătuială rapidă, prin orice mijloace.

Un popor care trecut prin comunism, azi este format dintr'o majoritate, o generaţie deloc patriotică sau naţionalistă (exceptând meciurile de fotbal cu echipe străine), o generaţie atee, antimonarhistă, care are doar un singur ţel: îmbogăţirea rapidă, mare şi nu prin muncă cinstită...

Poporul român este la fel ca şi cei care au *"emanat"* din el şi îl conduc azi, numai că el este şi dezorientat şi scârbit de tot ce se întâmplă şi dezinteresat politic. Şi atunci, ce rezervă viitorul României, în prag de nou mileniu?

UNDE NUMAI E CAP

Urmare din pag. 7

bătrânii ar trebui să se retragă în corpore, alcătuind sfatul onorific al înţelepţilor.

Din Ianuarie '90 PNŢCD a adus în rândurile sale indivizi străini şi ostili principiilor creştin-democraţiei moderne, oportunişti, impostori care au colaborat cu organele de represiune ale regimului totalitar. Conform *"teoriei"* lui Diaconescu, *"în România toţi au fost comunişti şi au colaborat cu secu"*, aşă încât PNŢCD le-a fost mamă bună la toţi... neisprăviţii şi-acum trage ponoasele, încercând să instituie criterii ferme de moralitate privind apartenenţa. Aşa a apărut *"indispensabilul"* demolator şi al său grup *"demolator"*, aflat azi prim-ministru, cu vădită tentă trandafirie. Toate încercările de analiză a guvernării şi definire a strategiei politice a partidului cu şi a poziţiei lui Radu Vasile faţă de angajamentele asumate de PNŢCD sunt rămase la stadiu declarativ, de simple proiecte. Până când?

"Dacă plec, plec individual compus, să zic aşa. Decomadată nu m'am decis să mă retrag", susţine premierul. *"E normal ca preşedintele PNŢCD, având o anumită vârstă, să se pună problema schimbării lui. Dar declaraţiile privind candidatura pentru această funcţie creează instabilitatea politică şi de aceea BCCC a lansat recomandarea ca această problemă să nu se mai pună până în 2001"* - este de părere Ion Diaconescu. Fără alte comentarii.

Ion OLTEANU

STRATEGIA ŞI DEMAGOGIA

Radu Ion ŞERBAN

Ce-i lipseşte chelului? Tichia de mărgăritar! *"Să realizăm mai mult cu mai puţine resurse"*, slogan postdecembrist, care sună a ceauşist, lansat de Guvernul Vasile în 220 de pagini ale documentului *"Strategia Naţională pentru Dezvoltarea Durabilă a României"*, alcătuit prin contribuţia a 170 de minţi luminate, timp de 5 ani.

"Acest document este născut din dorinţa şi nevoia tuturor de a creşte bunăstarea şi prosperitatea fiecărui Român şi a societăţii în ansamblu" - ne spune *"ţărănistul"* premier în prefaţa lucrării, fără a preciza dacă strategia şi... demagogia pot înlocui munca hotărîtă, cinstită şi eficientă a oamenilor, ca să scape de sărăcie. La baza lucrării stă Agenda 21 - întâlnirea dela Rio de Janeiro din 1992 a reprezentanţilor din 140 de ţări pe tema: *"Dezvoltarea fără a distruge echilibrul planetei"*. Se are în vedere faptul că, problema cheie a dezvoltării durabile o constituie reconcilierea între două aspiraţii umane, susţinând necesitatea continuării dezvoltării economice şi sociale, dar şi a conservării stării mediului, ca singura cale pentru creşterea calităţii vieţii.

Lucrarea, în nota *"documentelor-cadru ale congreselor ceauşiste"* nu scapă din vedere nimic şi pe nimeni, dar omite să ne spună de unde bani şi cum va înfăptui Guvernul Vasile strategia, nu doar demagogia (în care este imbatabil). Cu alte cuvinte: concret tovarăşi, ce e de făcut concret? cum ar zice politrucii bolşevismului, vechii activişti, că de făcut totul ne-am săturat până peste cap în ultimii 50 de ani de *"rai roşu"*... În teorie nu ne întrece nimeni, dar în practică suntem la pământ, că ne-a deprins regimul comunist cu nemunca şi traiul cu uşurica, de azi pe mâine, vorba ceea: *"Decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost"*.

"Strategia lui Vasile" este o vorbărie goală în trei acte declarative, o înşiruire de capitole şi obiective măreţe, precum odinioară *"cincinalul ceauşist în patru ani... jumătate"*. Obiectivul fundamental este *"creşterea bunăstării şi prosperităţii individuale şi a ansamblului social la nivel naţional, urmărind o dezvoltare economică în limitele de suport ale capitalului natural, într'un mod în care să garanteze şi calitatea vieţii generaţiilor viitoare"*. Şi ca demagogia să nu părăsească strategia, printre obiectivele principale care *"sună"* bine reţin atenţia: *"Monitorizarea şi evaluarea permanentă a performanţelor economice, sociale şi de protecţia mediului"* sau *"Dezvoltarea unui sistem legislativ şi instituţional coerent"*.

Prima parte a *"Strategiei"* cuprinde obiective şi priorităţi şi are trei capitole:

- contextul internaţional, principiile şi obiectivele dezvoltării durabile;
- sănătatea populaţiei;
- repere pentru un scenariu juridic al dezvoltării durabile.

Partea a doua vizează *"Evaluarea potenţialului pentru dezvoltarea durabilă a României"* şi are trei capitole:

- evaluarea şi conservarea capitalului natural (aer, apă, diversitate biologică);
- evaluarea şi dezvoltarea capitalului antropic (agricultură, industrie, comerţ etc.)
- evaluarea şi dezvoltarea capitalului social (femei, tineri, copii).

Partea a treia se referă la: *"Scenarii şi politici de dezvoltare"* şi proiectează patru scenarii:

- al dezvoltării,
- al competitivităţii,
- al dezvoltării relativ lente,
- al pesimismului (unde ne şi încadrăm, de fapt).

"Strategia lui Vasile" scoate în evidenţă prăpastia dintre obiectivele îndrăzneţe şi ceea ce se poate realiza practic, prin măsuri concrete şi cu resurse reale. Altfel ea rămâne pe hârtie un simplu material propagandistic, fără relevanţă şi suport. E trist că *"ne furăm singuri căciula"* şi ne batem joc de noi înşine, cât timp nu aplicăm principiul proprietăţii, fără de care economia de piaţă nu poate să funcţioneze, nu realizăm echilibru social printr'o justiţie incoruptibilă şi nu îmbunătăţim sistemul educaţional care să schimbe treptat mentalitatea comunistă a oamenilor.

DACĂ ÎN NEAMUL NOSTRU AR FI FOST...

Eugen T.SENI

Când sergentul Băleanu Nicolae din M.I. a deschis uşa casei, celor dinăuntru nu le venea să creadă că-i el în carne şi oase. *"Lucra"* la Canal, colonia deţinuţilor politici. De acolo se pleca greu; nu numai deţinuţii - *"duşmanii înrăiţi ai poporului"*, - dar nici paznicii lor nu era bine să aibă prea mult contact cu lumea din afară. Şi, după ce numai cu o lună înainte le-a scris că îi e dor de ai lui -, era căsătorit şi avea şi un copil, care stăteau împreună cu soacra lui - iată-l acum aci, între ei.

- Eşti în vreo misiune, şi pe acasă în trecere?

- Nu, sunt în concediu.

- În concediu? Parcă spuneai c'abia în toamnă o să ţi-l poţi lua.

- Concediu special. "Pentru purtare exemplară". Ţu mai spune! Ne pare bine că superiorii tăi te apreciază şi te răsplătesc.

Vestea sosirii fratelui, cumnatului, vărului... s'a răspândit iute în sat, şi spre seară, când oamenii şi-au adunat treburile gospodăreşti, au venit să-l vadă, să mai schimbe o vorbă, două.

S'a pus masa, s'a adus băutură şi cei de faţă şi *"eroul"* serii nu s'au lăsat prea mult îmbiaţi. Şi cu băutura care se suia încet la cap, începeau să se dezlege şi limbile.

- Ei, şi cum e cu canalul ăla, am auzit c'o să lege Dunărea cu Marea; e adevărat?

- Adevărat.

- Şi că acolo lucrează la târnăcop oameni cu carte multă, doctori, avocaţi, ba şi miniştri.

- Lucrează.

- Şi tu eşti pus peste toţi ăştia, le comanzi la toţi?

- Ca la armată; mai aspru.

- Iote, măi, ce neam avem.

Despre cele de acolo n'ai voie să vorbeşti afară; aşa sunt instrucţiunile; dar după un pahar, două, cinci, între ai tăi, mai *"deconspirezi"* câte ceva, să vadă şi ei cine eşti şi ce poţi.

- Şi zi aşa, mai aspru ca la armată...

- Mai; îti iese unul din regulamentul de ordine, o săptămână la pâine şi apă...

- Da scapă de muncă.

- Ar vrea ei; nu scapă.

- Cum, muncesc cu pâine şi apă şase zile?

- Şapte. Muncesc; trece altu' de linia ghimpată, pui puşca la ochi şi pac!

- Şi este vreunul să treacă?

- Mai este câte-un nebun...

- De, n'a mai putea răbda, ori de deznădejde. Şi are cineva inima să tragă în el?

- Aci nu-i vorba de inimă, fără de datorie, tovarăşe!

- Şi capătă pentru asta ceva? Vreun premiu, o decoraţie, ceva.

(Mintea sergentului Băleanu Nicolae e prinsă bine de băutură.)

- Da, îl avansează şi îi dă şi concediu 15 zile.

- Aşa cum ţi-au dat şi ţie acum.

- Aşa.

De lângă plită, vine la masă o femeie bătrână; e mama soacră.

- Niculae, doar nu-i fi tras şi tu în vreun om?

- De ce să nu trag, dacă-i ordin.

- Ordin să omori un om?

- Pe front nu tragi şi omori oameni?

- Acolo tragi în duşmanul care-ţi încalcă ţara, şi care şi el trage în tine; dar să tragi într'un om care n'are nimic cu tine...

- Nu ştiu; ordinu-i ordin.

- Al cui? Al celor care au pus stăpânire pe ţară, ori al slugilor lor blestemate, comuniştii?

- Comuniştii!; iar începi cu ale dumitale.

- Ale mele; ale noastre, ale tuturor, care am rămas fără pământ, fără vite, care nu mai putem trăi fără numai din ce putem fura din chiar roadele muncii noastre... Omul acela, ce ţi-a făcut ţie? Şi nu te-ai gândit că poate are şi el o mumă, o nevastă şi poate chiar un copil ca tine, care-i duc dorul, tremură ceas de ceas pentru sănătatea, pentru viaţa lui?

Continuare în pag. 10

Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu 1899-1999

"ÎNAPOI LA CODREANU !", SAU "ÎNAINTE, DELA CODREANU !?"

Valeriu ARBORE

Iaşii, capitala Moldovei şi vatra naţionalismului creştin, a trăit pe 13 Septembrie 1999 un regal: Centenarul Corneliu Zelea Codreanu. Aniversare cu sclipiri de diamant, care a reactualizat nemurirea unui Român între Români, şi permanenţa unui crez înălţător. Organizarea sărbătorii nu a fost bună, ci excelentă, graţie uni mănunchi de tineri inimoşi şi exigenţi pân'la claviatura detaliilor. Încă din ajun, punctelecheie ale oraşului fuseseră înveşmântate cu afişe mari ce anunţau festivităţile. Zidurile exterioare ale fostului sediu al sinistrei Securităţi (de pe buevardul Carol), bunăoară, erau de astă dată - ironie a istoriei! - *"împodobite"* cu portretele întemeitorului legiunii. Mass-media locală şi teritorială, cu câteva excepţii (?), a făcut cunoscut publicului, în timp util, programul manifestării.

Ea a început cu un serviciu divin, desfăşurat la Biserica (arhiplină) Sf. Spiridon, în care se afla odinioară vestita Icoană a Sf. Arh. Mihail, adusă în 1924 dela Văcăreşti, şi încheiată cu tradiţionalul Apel al morţilor. Au participat tineri şi bătrâni, numeroşi ex-deţinuţi politici, femei şi copii, oameni de suflet veniţi din Basarabia voivodală şi din Ţara Făgilor, din Bucureşti, din Huşi, din Bereştii legendari, de peste munţi. O revărsare de lume românească, cum arareori au văzut Iaşii în zilele obişnuite de lucru. După slujba religioasă, cortegiul a mărşăluit până la Clubul C.F.R. dela Râpa Galbenă, situat foarte aproape de Căminul Cultural Creştin, edificat de Căpitan şi demolat de către comunişti la mijlocul deceniului opt. Impunătoarea sală de conferinţe era tixită: camarazi, prieteni şi (altfel nici nu se putea) neprieteni. Prezenţa *"discretă"* a acestora din urmă nu făcea decât să onoreze asistenţa, întrucât releva şi pe aceasta cale forţa şi însemnătatea răspicată a acestui praznic. Tribuna era decorată în verde, chipul lui Codreanu, într'un desen de proporţii considerabile, patrona popasul aniversar. Prin staţia de amplificare se difuza de pe disc vocea ilustrului sărbătorit şi cântece legionare. Cuvântările au fost scurte, la obiect, vibrante, cu o evidentă încărcătură evocativă contemporaneizată. Ceea ce a asigurat marea lor priză la auditoriu. Totul isprăvit într'o atmosferă camaraderească şi de luminoasă cordialitate, cum nu se mai întâlneşte azi pe la alte case... Mulţi participanţi chiar lăudându-se că vor fi de faţă şi la bicentenar (om muri şi-om vedea !).

Să zăbovim oleacă asupra gândurilor şi afirmaţiilor rostite la memorabilul *festum*. Numitorul lor comun s'ar putea tălmăci printr'o... *"contradicţie"*, de altminteri pilduitoare prin acela care o trăieşte. Pe de o parte, nu mai are credit ideea unei întoarceri la perioada clasică, căpătănească, măcar din simplul motiv (suveran) că noile realităţi apărute în răstimp ireversibil nu pot fi înglobate în formele de echilibru ale altei epoci. Dar revenirea la spiritul cornelian, cu caracter de ***alpha*** şi ***omega*** al destinului naţional, se impune cu fermitate, firesc dictată de simţul aparte al acestei răspântii haotice de veac şi mileniu. Exemplaritate codreniană? Nu există, grăiesc adversarii. Sau, dacă a existat, nu s'a iertat şi nu se iartă! N'au iertat-o contemporani de-ai lui; nu au iertat-o urmaşi de-ai lui; nu se iartă, pe alocuri, nici astăzi de către acei care se opintesc să-i spulbere contururile. Dacă, precum zicea Nietzsche, *"insectele înţeapă nu din răutate, ci pentrucă şi ele vor să trăiască"*, lapidatorii (cu ori fără simbrie) ai Mişcării Legionare voiesc şi sângele nostru şi durerea noastră. De aceea, de-a lungul deceniilor, fondatorul acesteia a fost elogiat pe faţă, de către aderenţi, apostaţi, oponenţi. Strangulat totodeodată, a doua oară, a zecea oară, a o mia oară... Încă şi actualmente i se inventează febril imp ardonabile defecte şi erori funeste, aşezându-se acestei partituri unice bemoli şi nu diezi, cu acea voluptate înveninată cu care vulpea decretează acreala strugurilor.

Evoluţia societăţii româneşti validează cu egală îndreptăţire, aşadar, şi apelul *"Înapoi la Codreanu!"* şi reversul său - *"Înainte, dela Codreanu!"*. Oricât de paradoxal ar părea. Dela un punct încolo, Codreanu este ca un caier de lână ce există doar în măsura în care e tors. Model, pe cât de sublim pe atâta de dramatic, concret viabil numai în condiţiile în care obligă nu la imitaţie (omul e absolut irepetabil), ci la reacţii constructive, la impuls spre creaţie, întru regenerarea moral-spirituală a Neamului nostru. Ctitor de oameni, îndrumător de conştiinţă naţională şi creştinească, făuritor al unui corpus doctrinar supus permanenţelor româneşti. Prin datele esenţiale (nu aparente) ale individualităţii sale harismatice şi ale activităţilor lui de un autentic eroism, el îngustează până la refuz ochiurile vreunei grile interpretative de *"infailibilitate"*, de *"idol"* ori de *"cult al personalităţii"*. Trei capcane, dintr'o dată, în care adesea cad înşişi epigonii ce maimuţăresc, nu distilează (pentru fiecare epocă şi situaţie) doctrina cornelianăa deschisă cu ferestrele spre universalitate. Unii ca aceştia consumă, nu digeră *"alimentaţia"* ideologică şi acţională. În vreme ce înzestrat cu vocaţia trecutului, Corneliu Zelea Codreanu avea şi instinctul viitorului. E deajuns. Şi nu este puţin.

La o sută de ani de când Naţiunea Română respiră Codreanu, spiritualitatea legionară (ca mod de cunoaştere şi de trăire) este o realitate. A trecut timpul concluziilor irevocabile despre *"definitiva şi completa ei dispariţie"*. Duhul verde există, chiar dacă afirmarea lui întâlneşte multe opreliştiveloase. Nu se cuvine să-l apărăm, pentrucă o face singur prin valoarea celor care-i împărtăşesc mesajul. Contăm pe această nouă generaţie harică, deoarece ea poate reprezenta o expresie virtuală a orizontului spre care se îndreaptă Neamul şi Ţara în veacul ce bate la uşă.

ISTORIA "DUPĂ URECHE"

Radu DUNĂREANU

Se pare că majoritatea condeierilor cu pretenţii de a scrie sau a comenta istoria contemporană au puternice înclinaţii folclorice. Adică, în loc să cerceteze documente autentice nefalsificate sau mărturiile unor supravieţuitori, se înghesuie a folosi sistemul lăutăresc, după ureche.

Asta îmi aminteşte de cartierul copilăriei mele unde era un lăutar de chitară, Lică Malagamba, fost bolnav de polio, invalid, dar frumos ca un actor dela Hollywood. Nu ştia note, cânta după ureche. Dela el am auzit prima dată o arie de operă. O ascultase şi el pe undeva la radio şi dacă te simţea că eşti mai educat, venea şi se oferea: hau comaşule să-ţi zic hhhhavanera. Era bine că aria se lega de originea lui etnică.

Dar când e vorba de istoria suferinţelor noastre naţionale, informaţiile după ureche nu sunt numai dureroase, sunt de-a dreptul criminale. Mai ales acum când, oarecum, avem un fel de democraţie care ne permite accesul la documentele necesare.

Păstorel Teodoreanu, de altfel şi el închis pentru scurt timp, parcă în 1960, l-am întâlnit cred la Gherla, zicea undeva că el face epigrame cum face găina ouă. Dar el nu era istoric. A fost doar un făcător de versuri glumeţe, un fel de Pagliaccio autohton. Însă n'a avut nici un fel de respect pentru suferinţele altora, deşi le ştia înainte de a le simţi pe propria lui piele. Lui i se datorează circulaţia catrenului imbecil cu... *camarade nu fi trist, garda merge înainte cu partidul comunist.*

Aşa se face că avem în ţară maculatură de cea mai joasă condiţie, unde văd lumina tiparului expresii de lăutar istoric ca:... *imediat după 23 August, foarte mulţi legionari trecuseră în tabăra comunistă...* iar teroarea contra legionarilor rămaşi în viaţă (după masacrul carlist şi antonescian) este categorisită ca... *vânătoarea aliatului folosit conjunctural.* De unde a putut să se nască cretinitatea conţinutului cuvântului *aliat*, nu ni se spune. Tot din zvonuri, puse în circulaţie de deţinuţi de drept comun, care prind uşor mahalagismul istoriei, apar fraze ca... *se ştia acolo la Aiud, că încă din anul 1936 X.Y. a fost agentul Siguranţei şi, mai târziu, prin 1967, tot la Aiud, lucrul acesta mi-a fost confirmat de doctorul Z, fruntaş legionar, care ştia dela Moruzov din 1937...*

Trecem cu vederea că deţinuţii politici fuseseră eliberaţi, chiar şi dela Aiud în 1964, nu ni se spune ce fruntaş era acest Z şi ce căuta el la Aiud în 1967 şi, mai ales cum acest fruntaş fusese confesorul lui Moruzov care, mort fiind din 1940, nu mai putea confirma sau infirma nimic.

Tot aici, în partea cea mai de jos a spectrului moral al unor condeieri sfertodocţi, se include şi afirmaţia rromânului Al. Mirodan, din 11 Septembrie 1958, în Gazeta Literară a lui Zaharia Stancu, unde îi descrie pe legionari ca unii... *care atârnau copii cruzi în cuiele dela abator...* pentru a-l compromite pe Cioran imputându-i că a fost legionar. De altfel stupizenia cu abatorul a fost reluată şi de alţii, chiar şi după ce Pacepa a explicat cum se făceau trucajele istorice, la comanda socială a partidului la care condeierii aserviţi răspundeau cu avânt. De altfel încă o mai fac şi astăzi.

În partea superioară a spectrului intelectual se înscriu nume de intelectuali cu calificare care, din motive pe care nu le pot pricepe, au comentat şi ei istoria după ureche.

Cu mulţi ani în urmă, din Elveţia, unde se refugiase cu voia partidului, Diaconescu Stelian, care nu poate fi acuzat că era prost sau neinformat, ştiind istoria reală, a preferat să-i înjure pe legionari, că aşa era comanda. Sub numele lui favorit de *poetul Ion Caraion* a comis fraze pline de otravă la adresa lui Gyr, Crainic, Vojen şi alţii de *culoare* care ar fi *pus umărul* la edificarea *societăţii noi*, care, estetic vorbind, are drept scop *reînflorirea antisemitismului şi naţionalismului.* Poetul Caraion, complexat şi plin de venin nejustificat de nimic, amestecă în aceeaşi oală pe legionari şi pe comunişti, imputându-le în egală măsură un limbaj pseudonaţionalist ca... *voievozi, îngeri, candele,... domniţe, haiduc,... patrii... şi alte patiserii... Parţial, dreapta nu exita să trădeze dreapta. Şi socialismul se întărea. Ce fel de socialism? Ca o brahagă, ciclurile se refăcuseră, antisemitismul, naţionalismul re-înfloreau. Nimeni nu mai credea în nimic, dar se putea câştiga opulent - ca întotdeauna - cu demagogia şi pamblicăriile tricolore...*

Chiar şi recent, în 1996, sub condeiul unor excelent de bine informaţi eseişti, cuvântul legionar, din lipsă de înţelegere istorică, devine verb: *...Nae Ionescu a susţinut deschis totalitarismul de dreapta... a legionarizat mintea generaţiilor cărora le-a fost maestru...*

Autorul, admite că nu e istoric, pentru el istoria e doar un pretext pentru reflecţie. Dar, datorită autorităţii sale intelectuale de care se bucură, pe drept azi, îi face pe cei tineri să creadă că legionarismul a fost, de fapt un totalitarism, când se ştie că legionarismul nu a fost un partid, nu a teoretizat dictatura unei minorităţi, nu a fost la putere, ca mişcare legionară, căreia să i se impute o conducere totalitară. Atunci?

De altfel sensibilitatea intelectualilor de stânga la numele de legionar e foarte veche şi are chiar şi la cele mai rafinate minţi culturale ale timpului (Alice Voinescu, Decembrie 1944 *...iar trăim zilele din timpul legionarilor - iar stăm pe un vulcan.* Dar nu se specifică despre ce timp legionar e vorba).

Eseul e o formă literară foarte elastică. Dacă eşti cunoscut şi ai unde publica, îţi poţi permite libertăţi istorice nejustificate de nimic: *...înscrierile în partidul legionar au cunoscut creşteri masive după fiecare act de violenţă al acestora...* Se uită cu o anumită perfidie că nu a existat un partid legionar iar anumite violenţe presupuse de a fi făcute de acest presupus partid au avut loc după ce mişcarea, la ordinul lui Codreanu, ce urma să fie asasinat, s'a autodesfiinţat. Nimeni însă nu ne explică fenomenul fricii care a fost factor determinant în creşterea numărului de membri de partid comunist.

De asemenea intelectuali rafinaţi de azi nu vor să înţeleagă, pe baze istorice, că mişcarea naţionalistă din România nu poate fi asimilată cu fascismul din alte ţări din Europa, oricât s'ar trudi istoricii rromâni cu nume schimbate. Nu poţi confunda fascismul norvegian, sprijinit de muncitori, sau cel italian bazat pe clasa mijlocie şi ţărănime, cu mişcarea legionară din România care a avut un apel la o majoritate impresivă a intelectualilor (ucişi apoi în închisori) şi nu s'a bazat exclusiv pe mase, sui generis, ca în Germania, unde Hitler a venit la putere fără violenţă, ci prin plebiscit popular.

DACĂ ÎN NEAMUL NOSTRU AR FI FOST

Urmare din pag. 9

- Io ce puteam să fac?

- Alăturea nu puteai să tragi, ori la picioare, să-l răneşti, dar să nu-i iei viaţa?

- Trăgea altu' în el şi il avansa pe el, lua el concediu.

- Aşa gândeşti tu, fiară cu chip de om. Să ieşi acum din casa mea şi să nu mai pui piciorul în ea cât trăieşti!

- Mamă, dar e bărbatrul meu şi tatăl nepotului tău.

- Un ucigaş, bărbatul tău? Tatăl copilului? A fost până acum, dar din acest ceas, tu nu mai ai bărbat, întocmai ca văduva celui pe care l-a omorît, mişelul, şi orfan e şi Niculiţă, ca fiul celuia. Nu vreau să se abată asupra casei noastre pedeapsa dela Dumnezeu pentrucă sergentul Băleanu, întocmai ca şi Cain şi-a ucis fratele nevinovat şi fără apărare. Scoală, nelegiuitule, şi ieşi odată! - vorbele bătrânei se fac ţipete şi mâinile ei, numai oase, apucă şi scutură gulerul fostului ei ginere. *Pleacă, pleacă! Mi-ai spurcat şi asa casa; am să chem preotul să facă slujbă să o curăţească de păcatul paşilor tăi.*

Şi din toate puterile, pe care nimeni nu le-ar fi bănuit, îl împinge spre uşă, pe cele patru scări în jos, pe fostul soţ al fetei ei, ucigaşul sergent Băleanu Nicolae din M.I.

•••

Marţi, 22 Decembrie 1992, TV, *"Memorialul Durerii"*. Pe ecran, chipul din tinereţe al doctorului Ion Simionescu. Apoi declaraţiile unui alt doctor, coleg de canal. Le-aţi reţinut?

"După împuşcarea doctorului I. Simionescu, sergentul Băleanu Nicolae a fost avansat în grad. Dar în loc să se bucure, faţa lui se întuneca pe zi ce trecea, iar trupul lui scădea văzând cu ochii. La vizita medicală nu s'a putut constata nici o afecţiune organică".

Şi atunci? - ne'ntrebăm noi.

Poate că după nefericita vizită acasă, în capul lui, în sufletul lui s'a trezit din amorţeală conştiinţa de *"om"*, poate că până la urmă şi-a dat seama de grozăvia faptei lui; aceea de a ucide un om care n'a făcut nimănui nici un rău, nimănui şi mai ales lui.

Pe deasupra el şi-a pierdut şi propria familie, căci după darea afară din casă nu şi-a mai putut vedea nici soţia, nici copilul, pe Niculiţă al lui.

"Am auzit" - conchidea doctorul N., *"că până la urmă serg. major Băleanu N. s'a topit cu totul şi a murit"*.

•••

Mă gândesc că dacă în neamul nostru ar fi fost mai multe femei cu simţul omeniei, al fricii de Dumnezeu, al dragostei de aproapele de aceeaşi limbă cu el, aşa cum a fost soacra sergentului Băleanu Nicolae, în ţara asta ar fi fost mai puţini morţi, mai puţine mame îndurerate, văduve, orfani în cei 45 de ani când un sfert din cetăţenii majori s'au pus în slujba duşmanului. Şi mă întreb: oare când ei văd la TV grozăviile făcute de partidul lor, cu fraţii lor, nu au sentiment de proprie vinovăţie, ca unii care la intrarea în partid au declarat că sunt întru totul de acord cu politica internă şi externă a lui (deci şi cu arestarea, torturarea, uciderea propriilor fraţi, azi martiri recunoscuţi ai neamului)?

"Înviereа" 1 Mai 1999

RECHINIADA
III
-FAZA TERMINALĂ ?-

Fred NĂDĂBAN

Şi cea mai *"grasă"*, în opinia majorităţii mizere. Tot mai mizeră această majoritate, mai confuză, mai dispersată şi mai paralizată de disperare. Rechinii - mai mulţi cu o promoţie recentă -, zburdă tot atât de nesătui, afişându-şi cu aroganţă nerușinată (şi cu o bună doză de inconştienţă) opulenţa.*"Clasa"* politică şi vârfurile, aproape toate suspecte, ale*"lumii oamenilor de afaceri"* ne şoptesc cu reproş sau ne strigă în faţă cu neobrăzare cât de mult consumăm peste ceea ce producem; analiştii ultra competenţi confirmă cu suficienţă că *"aşa nu se mai poate"*, că bietele noastre curele mai au încă vreo câteva găuri de strâns şi că musai trebue să le strângem. Chiar dacă subalimentaţia ne ruinează biologic copiii şi ne ucid cu zile bătrânii mai abitir, mai *"ineficient"* decât o făceau pe vremea *"alimentaţiei ştiinţifice"* scornicită de Ceauşescu sau în timpul războiului.

Erorile stulte, frauda şi corupţia aferentă acesteia, confuzia legislativă voită au creat ceea ce se vede (şi se simte dureros de către toţi ceilalţi neintegraţi în stratul subţire de miliardari, plus clientela, majoritatea de extracţie sângerie). Principala realizare a guvernărilor succesive dela Insurecţie încoace pare a fi acest preţios grupuscul de rechini realizaţi, fie prin politică, fie prin fraudă masivă; proporţia greu de evaluat de întreprinzători într'adevăr merituoşi, înzestraţi cu inteligenţă, inspiraţie, tenacitate etc., sunt ameninţaţi de extincţie în absenţa disponibilităţii de afiliere la diverse mafii şi la clientela centrelor de putere constituite.

Ni s'a oferit şi continuă să ni se propună ca unic orizont diferitele tipuri de integrare ***cu ori ce preţ***, (plătit, evident, tot de noi cei lipsiţi de vocaţia de rechin) în vederea unui unic ideal (insidios de atractiv în condiţiile exclusiv de profit şi rentabilitate ca singuri zei în acest modern (?) panteon jefuit de ***toate*** valorile complementare sau alternative imaginabile. Ni se propune un *"vast orizont"* care, aici jos, sugerează din ce în ce mai mult o gaură a UE, a NATO, a FMI sau a Băncii Mondiale în care urmează să ne silim a pătrunde acceptând cu scârboasă ductilitate orice deformare, orice mod de sacrificare a intereselor noastre, chiar a identităţii noastre. Pe care se pare că nici n'o avem, nici n'am avut-o vreodată. Şi nici nu este dezirabilă această identitate căci, Doamne fereşte!, s'ar putea dovedi incongruentă cu vreun precept de inestimabilă valoare al faimoasei corectitudini politice dictate astăzi pretutindeni în lume (mai ales altora) de către Americani. Acceptând cu slugarnică recunoştinţă statutul de rezervaţie de pedofili, homosexuali şi excroci de pe toate meridianele, aspirăm la un loc de frunte printre cerşetorii de profesie ai lumii contemporane. Ce păcat că aici competiţia este atât de acerbă! Acceptăm implicit, prin valoroşii noştri aleşi, că suntem incapabili atât de supravieţuire cât şi de autoguvernare şi, Doamne iartă-ne, s'ar putea să aibă dreptate, s'ar putea să trăiască la modul tragicomic un moment de autoevaluare realistă. Tot prin ei ignorăm cu entuziasm ce li se întâmplă marii majorităţi a ţărilor *"asistate"* de decenii de către instituţiile mai sus menţionate.

Mimetismul jalnic şi disperat a devenit tot mai mult o maimuţăreală ridicolă şi dezgustătoare care invadează gestul, atitudinea, legislaţia etc., şi chiar limba română, aparent destinată să devină ori o ciudată engleză de Dâmboviţa, ori franceză de baltă, ori un simplu instrument de lustruit fese grase de import; de altfel aici ne putem prevala de o strălucită tradiţie. (Un mic eşantion ales la întâmplare dintr'o reclamă: societate ***profit orientată***, adică *"orientată spre profit"* ar zice probabil cineva ne-îmbolnăvit încă de snobismul jalnic care îi face pe atâţia să calchieze chiar mecanismele anglosaxone de generare a compuşilor în tentativa de a sugera un soi de identificare cu cei bogaţi şi puternici). Când Ruşii ne-au blagoslovit cu a lor *"cultura majoră "* sovietică, vreme de aproximativ un deceniu şi jumătate ne-am comportat exact la fel, năpustindune cu capul (?) înainte în caricatura tragică a experimentului comunist. De ce să ne sfiim a repeta acel strălucit şi memorabil deceniu în sens invers, aşa cum ne sfătuieşte, de exemplu, înţeleptul naţiei, Silviu Brucan? Nu ni se potriveşte asemenea reticenţă, că doar *"noi suntem Români, noi suntem Români..."* Şi suferim de amnezie gravă; cu cincizeci de ani înainte, acelaşi înţelept patriot pleda cu înflăcărare împotriva tezelor pe care le susţine azi; deci, să-l ascultăm tovarăşi!

Guvernanţii noştri ne-au arătat şi cum se ignoră exemplar o recomandare anglosaxonă: *"Don't drop your pants before your opponent (or competitor) has broken his rod"*, adică *"Nu-ţi da jos nădragii înainte ca adversarul (sau concurentul) să-şi fi rupt nuiaua"*. Cu naiv entuziasm pompieristic (de lungă tradiţie inter- şi postbelică, bine întemeiată de ignoranţă stultă, laşitate şi lene mentală), puterea şi-a pus toate ouăle într'un singur coş, pariind destinul ţării şi oamenilor ei pe iluzia integrării în UE şi NATO. Cu orice preţ! - plătit, evident, de noi, cum s'a spus deja. Supralicitând la fiecare sugestie venită de cine ştie unde, au încheiat în pripă acorduri şi au semnat tratate care sacrifică atât pe termen scurt cât şi istoric interese naţionale majore. Au expus piaţa internă - poate bunul cel mai de preţ pe care un stat naţional se cuvine să-l protejeze - unei concurenţe insuportabile şi profund distructive în condiţiile date: populaţia vlăguită şi infrastructura ruinată de nebunia ceauşistă şi post-decembristă, legislaţie incompletă şi lacunară, organe de aplicare a ei puse pe căpătuială rapidă la toate nivelurile, etc.

Privatizarea rapidă cu orice preţ, de preferinţă cu investitori străini, prezentată ca un panaceu universal, posedă, desigur, virtuţi incontestabile ca sursă bogată de atenţii, comisioane, participaţii etc. Este firesc să fie prezentată ca soluţie unică, axiomatică de către beneficiarii ei; aşa cum a fost realizată până acum, a dus deja la conturarea limitelor şi pericolelor pe care această privatizare în galop le implică pe termen scurt, mediu şi lung: constituirea de monopoluri private, a căror rapacitate în raport cu populaţia este incontrolabilă de către stat, sacrificarea preferenţială a forţei de muncă de aici ori de câte ori turbulenţele pieţii mondiale impun o restrângere de activitate etc. Accelerarea forţată a privatizării sub presiunea dictatului instituţiilor bancare internaţionale duce, strict conform cu legile economiei de piaţă, la vânzări mult sub valoarea reală pe piaţa normală a întreprinderilor româneşti; deci viitorul slogan al protestatarilor care ar îndrăzni să formuleze o rostire, Doamne fereşte, naţionalistă, ar urma să sune aşa: *"Nu ne vindem ţara pe nimic, doar pentrucă voi sunteţi incapabili să o conduceţi!"*

Marea majoritate a Românilor au ajuns să trăiască cu teroarea permanentă a zilei de mâine, în timp ce rechinii mari şi mici zburdă şi cer imperios condiţii şi mai bune pentru jefuirea a ceea ce a mai rămas de jefuit. Căci, în ciuda afirmaţiei primului ministru, a mai rămas câte ceva de furat, de ruinat, de risipit. Să nu pierdem ocazia, tovarăşi!

Evident, majoritatea Românilor ar prefera ca cei ce tremură să fie rechinii. Se va zice că astfel de sentimente sunt rezultatul invidiei, al frustrării, al incapacităţii, al lenei etc., o tristă reminiscenţă a urii de clasă, cultivată de comunişti, o consecinţă operaţională a dictonului străvechi *"să moară şi capra vecinului"*. Rău fondate aceste previzibile reacţii, căci turmele de capre ale multora dintre vecinii *"merituoşi"* din zecile de mii de palate şi vile construite peste noapte sunt furate din fosta ogradă comună, cândva proprietatea exclusivă a pcr. De altfel nimeni nu vrea sa moară vreo *"capră"*. Ar fi destul ca, pe linia restabilirii cât de cât a unui echilibru moral, *"caprele"* furate să fie sau să furnizeze sursele financiare pentru plata datoriei externe, de exemplu, sau pentru echilibrarea bugetului etc., etc., căci nu consumul majorităţii peste valoarea muncii prestate a dus la criza economică în care se zbate România şi este intolerabil ca cei ce strâng necontenit cureaua din 1990 încoace să plătească pentru rezultatele incompetenţei, fraudei de proporţii nemaiauzite, corupţiei etc.

Oare de ce tot ce se întâmplă în România, Basarabia, Rusia, Ucraina etc., mă face pe mine, fost deţinut politic anticomunist, să mă gândesc la aşa - zisul plan Andropov ?

PROCESUL COMUNISMULUI LA MUZEUL ŢĂRANULUI

VIZITATI "CIUMA", EXPOZITIE POLITICA
-III-
montaj de Erast CALINESCU

Cobori nişte trepte şi te trezeşti într'un trecut de care ai fugit şi pe care l-ai renegat, cu toată fiinţa ta care i-a trăit realitatea. O încăpere sumbră, cu Lenin, cu Stalin, cu Gheorghiu-Dej, cu Scînteia.

Cu Scînteia, al cărui articol *"de fond"* ţi-l citeau înainte de începerea lucrului, urmat de: *"Hai, tovarăşi, cine are ceva de spus? Curaj!"* Iar către cel vizat, pentru *"origine nesănătoasă"*, de exemplu: *"Să spargem gheaţa! Tovarăşul... nu crede că problema care se ridică este mobilizatoare?* Apoi: *"dacă nimeni n'are nimic de spus, la lucru, tovarăşi!"*

Cu *"gazeta de perete"*, în care se făcea *"critica de jos în sus"*, dar dirijată tot de sus în jos, cu *"Lampa lui Ilici"*, un bec într'o vitrină, care va să zică *"electrificarea satelor"* cu lumina, care, bineînţeles, vine dela Răsărit, din *"marea şi glorioasa Uniune"*, cu centrul de votare, scuipători şi *"veceu"* fără hârtie.

Cobori într'o atmosferă de puşcărie umedă şi întunecoasă, care îţi încreţeşte pielea şi îţi aminteşte, cu cruzime, ce ai tras...

"Ciuma e boală mortală şi noi am socotit că, pentru societatea românească, comunismul, colectivizarea, au fost o boală mortală. Pentru sat ca sat şi mai ales pentru sat ca rezervor de oameni de calitate, trimişi la oraş. Mulţi se supără pe titlul ăsta, chiar şi pe titlul cărţii-catalog, care se numeşte <boul roşu>, fără să observe că ţăranii înşişi au numit aşa colectivizarea. Ei au gândit această nenorocire ca pe un lucru care venea năvalnic şi roşu peste ei".

"Toţi ştim că satul a suferit, dar puţini ştiu că în peste 30 de sate au fost răscoale ţărăneşti... Au fost sate în care s'a tras cu tunul. În care s'a tras cu tunul în oameni. Vorbim de 1907 de câte ori avem poftă, dar de faptul că au murit oameni care au vrut să iasă din colectiv este un lucru mai puţin ştiut. Şi atunci, eu (Irina Nicolau n.a.) *tot speram ca oamenii, după ce or să-i privească pe băieţii ăştia drăguţi, pe bietul Dej, ca pe un fel de unchi - unchiul dela Galaţi- să citească ce au făcut şi să se dumirească. Oamenii trebue făcuţi să citească".*

"O istorie a colectivizării, cu atrocităţile, crimele şi întreg convoiul ei de josnicie şi mizerie morală, se desfăşoară, cu exponate şi mărturii scrise, pe pereţii unei încăperi. Portretele convenţionale ale lui Stalin şi Lenin, alăturate torţionarilor din spaţiul românesc, subliniază dimensiunea apocaliptică a unei tragedii consumate în această parte a lumii. Banda de frescă albastră a lui Horia Bernea, cu motivul hâd al secerei şi ciocanului, se constituie în ultimul registru al universului concentraţionar, sintetizat între pereţii unei săli de muzeu. Tablouri, statuete, presă din anii '50 şi documentele din <Arhivele totalitarismului> recompun o atmosferă istorică". (Livia Stoenescu, în România Liberă).

Irina Nicolau: *"Expoziţia este un fel de obiect de artă în care eşti îngăduit să pătrunzi. Şi, în momentul în care pătrunzi, ar trebui să simţi nişte lucruri. În primul rând, ar trebui să simţi că ţi se reactivează propria memorie în legătură cu acele orori. Ca un fel de act de protecţie, noi uităm că a existat Gheorghiu-Dej, uităm că a fost chiar mai hidos decât Ceauşescu, uităm de ţăranii care au făcut 20 de ani de temniţă din cauza unei scrisori anonime".*

"Deci în primul rând, expoziţia are scopul să reamintească şi, în al doilea, să-ţi creeze o anume senzaţie. De pildă, când am pus un vas hidos, l-am înconjurat cu şnur roşu, ca la muzeu. Dar şnurul roşu este susţinut în patru locuri, de patru scuipători. E o încercare a noastră de a te face să simţi ceea ce ai mai simţit -depinde de vârsta ta- să simţi că acolo nu e voie. Pentrucă în epoca aceea tot timpul nu aveai voie. Tot timpul te împiedicai de ceva care îmita scuipători".

Livia Stoenescu: *"Fantezia Irinei Nicolau a agrementat impresia de cimitir al dramei naţionale, prin scuipătorile care, în număr de patru, delimitează în dreptunghi un obiect de kitsh totalitarist, un vas imens, nefuncţional şi inutil, fals asemenea motivului voioşiei muncitoreşti cu care este decorat."*

"... tot pentru senzaţie,am vopsit un Lenin în gri şi, punându-l între flori, am încercat să-l scoatem din registrul confortabil al mitului şi al monstrului sacru care, chiar atunci când îl înlături, rămâne sacru: să-l cvasi-umanizăm. Totdeauna mă gândeam că Lenin, Marx, etc. n'au beneficiat de trădarea Kitsh. Napoleon se vindea în tot felul de statuete mici, date cu vopsea <Duco>. Şi atunci l-am dat pe Lenin cu Duco, să-l aducem în registru de om şi să-l judecăm ca pe un om. Aştia toţi au fost nişte oameni răi, oribili."

"Multă lume m'a întrebat, nemulţumită, dece nu este şi Ceauşescu mai prezent. Ceauşescu, în '62, a avut o prezenţă relativ secundară, dar e prezent acolo, între flori de plastic, <cu merite deosebite> şi chiar într'un text. Noi încercăm să comunicăm la nivelul senzaţiilor... Cu Lenin am încercat două lucruri: pe de o parte să prind prezenţa lui în multe exemplare. Să reamintim că, de fapt, dela el se trag toate. Că el a fost capul şi ceilalţi au secondat. În al doilea rând, prin multiplicare, am încercat să-l bagatelizăm. Ca la <tir sportiv>": există o suită cinetică, aşa, cu nişte inşi care par să se mişte. Am încercat să-l ducem spre un registru animat, măcar aşă minimal. Pe urmă am încercat prin multe portrete ale lui Gheorghiu-Dej să-l minimalizăm. Sunt tablouri de autoprezentare. Noi n'am făcut caricaturi. A folosit ceea ce ei au considerat destul de bun ca să îi reprezinte. Tablourile de genul ăsta erau expuse câte unul într'un loc, la vedere. Or, aici am încercat să concentrăm cât mai multe, să le minimalizăm prin repetiţie."

"... expoziţia nu a avut vernisaj, deschidere. Am plecat dela ideea că e groaznică tema pentru a crea în jurul ei un moment de mondenitate. Ce poţi să spui? Cine să spună? Atunci când am terminat-o, i-am dat drumul. Dar dorinţa mea ar fi ca ea să fie mediatizată pe lungă durată. Ne vom strădui să asigurăm alimentarea cu informaţii a oamenilor, după care, în funcţie de cât de receptivi vor fi, sperăm într'o colaborare, adică să facem expoziţia împreună. Difuzorul acela minunat din expoziţie este propriul meu difuzor, obţinut cu mari sacrificii. Becul care este de pe vremea lui Lenin, este becul socrului meu pe care l-am păstrat.Pentrucă, practic, noi nu avem un patrimoniu de care să dispunem.Un astfel de patrimoniu abia acum se poate crea. Se vorbeşte enorm, legat de muzeu, de interactivitate. Aceasta s'ar realiza în momentul în care vizitatorii ne-ar ajuta să ne realizăm intenţia. Pentrucă acest proces eu îl văd ca pe un foc continuu. Nu se pune problema că am făcut o expoziţie, am arătat trei Gheorghiu-Dej şi cu asta m'am socotit liniştită. Până acum muzeul nostru este folosit în proporţie de trei cincimi.Avem încă destul spaţiu de expunere".

În perspectiva procesului acela al comunismului, *de care vorbeam, ar trebui să te opreşti nu numai la politic, ci să mergi mai departe. Să arăt că ţăranul a fost atât de înţepat în cap, încât şi-a înlocuit scoarţele lui cu <Răpirea din serai>. Acest proces al comunismului s'ar putea desfăşura pe spaţiu mare, un proces al comunismului şi al ororii, duse până la cele mai aberante lucruri. De exemplu, iile făcute din perdea de nailon. Comunismul ăsta a lucrat peste tot. Aş merge până la a expune într'o sală foarte mare, alveolată şi una din alveole aş destina-o ţăranului venit la Bucureşti, obligat să stea într'o cutiuţă de beton. Ce aduce din sat, cum îşi tratează spaţiul. Împins din sat prin lipsa de pământ, prin lipsa de toate, vine aici şi trăieşte o viaţă aiurea şi în dezacord cu urbanul. Şi el poate fi un personaj la proces. Pentrucă toate astea noi le vedem sub semnul unei mărturii. Cel mai rău lucru e când oamenii vor să uite şi nu mai mărturisesc."*

În expoziţia <Ciuma> eu am sugerat posibilitatea de a pune pământ. Voiam nişte spaţiu unde să fie pământ, ca să amintim oamenilor cum arată pământul de care au uitat. Nişte bulgări de pământ. Borcane de murături în care să punem pământ. Ar fi fost, poate, puţin naturalist. Acum îmi dau seama cum ar trebui să arate o expoziţie care să mizeze pe pământ: o sală cu nişte raf-

Continuare în pag. 14

NICOLAE ROMÂNDAŞU ŞI "CĂMILA POEZIEI"

Adrian Dinu RACHIERU

"Cultivator de poezie" (cum ne previne, amical, într'o Declaraţiune), Nicolae Românaşu ne asigură, pe un ton şăgalnic, că *"nu e scriitor"* ci doar un mediator: împrăştie generos lumina pe care o primeşte. Să îl credem? În realitate, el se dovedeşte un poet puternic, cu rădăcini basarabene, stăpân peste o operă încă nedivulgată. Adevărat, Nicolae Românaşu nu scrie la comandă; erupţiile sale sunt urmate de lungi tăceri iar cel ce înnegreşte pagina, văzută ca un *"spaţiu derizoriu"*, pensând cuvinte rare ori inventându-le, nu şi-a oferit - până azi - bucuria de a se aduna sub acoperişul unui volum reprezentativ. Să fie Nicolae Românaşu, prin această carte, un poet recuperat?

Acum, ştie toată lumea, poezia e în declin, în pofida inundaţiei lirice dezinteresul s'a generalizat şi tardivitatea gestului poate descuraja. Cine mai citeşte? Cine mai ascultă, păgubos *"cântecul păsării mute"*? De circuit închis, oferindu-se invidioşilor confraţi, poetul a circulat, totuşi. Şi din textele sale împrăştiate mulţi s'au adăpat. Bolnav, locuindu-şi trupul *"ca'ntr'un orfelinat"* sub tranziţie are, în sfârşit, o carte. Febril dar nu delirant, cu poeme în prefacere, migălos, aşadar neagreând polenizările post moderniste, autorul *Exschizoidiei* are forţă lirică. O respiraţie amplă, o viziune desfăşurată cu siguranţă adună şi câteva texte publicate, risipite prin reviste (în deosebi *Orient Latin* şi *Flacăra*), adică un buchet de *"năluciri cuvântătoare"*, vechi însă şi, surprinzător, de o prospeţime care impresionează. În orice text descoperim, fără efort, decupaje memorabile: gândurile - *"lumânări subţiri / pe tipsia poemului"* ori *"viermele viu al tristeţii"* ş.a.

S'ar părea că poetul, cutreierat de o binefăcătoare naivitate, apăsat de *lume* (lume în care răul nu oboseşte), se simte bine în spaţiul bibliotecii. Acolo, în *"raftul cu tomuri"*, şi el un hidalgo *"tras pe roată"*, departe de frecuşul vieţii nu mai e neajutorat; în neprihană, un *"duh de flutur"*, purtând în sânge *"teii în floare"* şi răvnind la *"anafura clorofilei"*, el se regenerează. Din păcate, traiectoria sa lirică, deloc ezitantă, e abia la start. Citit în viteză de critici importanţi (printrei ei, Cornel Ungureanu şi Alex Ştefănescu), poetul n'a beneficiat de o susţinere eficientă. Rampele publicitare n'au funcţionat. Să observăm că hărmălaia, înghesuiala celor poftitori la glorie literară, critica *"de cumetrie"* (deloc străină de mincinoasele clasamente) nu-i priesc. Străin de pragmatismul feroce, poetul se adună târziu. N'a fost să fie. Dacă la timpul potrivit Nicolae Românaşu s'ar fi zbătut să intre în circuitul editorial, şi-ar fi croit - probabil - un alt destin. Dar *"sectarismul"* său, fără a solicita retroactiv goarnele şi galoanele rezistenţei şi fără a ignora aura ironică a *"universului proslăvit"*, nu e mai mult decât neputinţa celor nedescurcăreţi. Iar volumul de faţă, împărţit în trei secţiuni, posibil prin mâna de ajutor oferită de Editura ***Augusta***, reconstituie - prin transferul de texte - tocmai acei ani. Puţine poeme noi vom descoperi în acest volum masiv. Mânând *"cămila poeziei prin pustiu"* (ca în *Exclamativele implozii*), argotic, presdigitator, în vecinătatea lui Gheorghe Azap (să zicem, cu *Sonet-rondel-sictir*), trăind între *"combustia înălţării"* şi graba de a transcrie un *"reportaj postum"* (vezi *Eşantioane-le din voalul miresei*) ori cu apetit ludic, gustând jocuri combinatorii, cu adieri stănesciene, chiar practicând intertextualitatea (ca în *Exschizoidia*), încheindu-se cu o simpatică ***Notă informativă*** din *"iepoca Progresistă"*, Nicolae Românaşu face dovada uriaşului său talent. Talent izbitor şi neclientelar; de unde şi dezinteresul celor care veghează incubatoarele literaturii.

După seismul decembrist, Nicolae Românaşu a încercat de toate şi, înfrânt, a redescoperit Poezia. Fără a iubi lenea creatoare şi fără a acuza ghilotina ratării. Pledând pentru coagularea societăţii civile, păcălit şi perdant, cocoţat pe baricadele acestei ofensive, agitând, himeric, proiecte (necăzând, totuşi, în văicăreală mioritică şi neinvocând, ca o scuză istorică, fatalismul).

Silabisind tristeţea *"ca pe-un abecedar"*, poetul, obosit, va fi cutreierat de o bucurie stinsă, pipăind această carte. Uitat, nesuştinut, nepriceput în a trage sforile, rătăcit în jungla literară, Nicolae Românaşu este, din fericire, poet, departe de jocurile de culise. Da, *"mişună lumea de singurătăţi"* şi ne'nhaţă *"laba păroasă a timpului"*; iar sufletul, *"un asin bolnav"* cată spre *"streangul neînvinselor iluzii"*, cum frumos scrie împricinatul. Pariem pe Nicolae Românaşu.

(1)

IMPLOZIILE D-LUI NICOLAE ROMÂNDAŞU

Versurile din volumul ***EXCLAMATIVELE IMPLOZII*** (scrise în perioada 1972-1982) evocă o adolescenţă întârziată. Tonul e proaspăt, cu frăgezimi labişiene. Avânturi sufleteşti ce ţin de o juneţe bine pusă în pagină, *"cântece naive"* şi sentimentale ni-l arată pe autor într'un contratimp al poeziei deceniului. Nicolae Românaşu e, aici, un autor tradiţional, pentru care brevilocvenţa, versul sentenţios, plin de înţelepciune, dar şi cel care contrariază obişnuinţele cotidianului nostru de fiinţe comune decurg din misiunea Poetului.

(2)

NUNŢILE SACRE

La 50 de ani, Nicolae Românaşu are în sertar trei volume de poezii (le consideră definitive) şi un număr de judecăţi asupra poeziei sale. S'au pronunţat elogios asupra versurilor sale critici ca Alex Ştefănescu, au rostit (în contexte ce merită atenţie) elogii autori ca Nicolae Manolescu sau Gheorghe Pituţ. E de mirare de ce nici unul dintre aceştia nu s'a interesat îndeaproape de manuscrisele pe care le aveau în faţă; de ce n'au urmărit soarta lor. Fiindcă, oricât de inconfortabil ar fi autorul, un critic (sau un editor) nu-şi poate permite să abandoneze un scriitor adevărat.

Am încercat să explic aceste *"despărţiri"* prin contratimpul pe care îl ilustrează lirismul lui Nicolae Românaşu. El este (şi mai ales în volumul ***EŞANTIOANE DIN VOALUL MIRESEI***, cel mai închegat manuscris al său) un autor tradiţional, mizând pe discursul liric coerent, bogat în metafore, în ziceri memorabile; el este profetic, el îşi trăieşte destinul de poeta vates. Imaginile pe care ni le propune sunt, de fapt, imaginile regalităţii poetice. Nicolae Românaşu crede în regalitatea poetului, în destinul poetic. Şi acţionează sub semnul lor. El scrie în numele lor.

Mitul poetului hrăneşte discursul liric. Mitul poetului care, astăzi, este al damnării: în lumea de azi, poetul trebue să-şi ducă existenţa în infernurile Sinelui. Care nu sunt, mai puţin, infernuri ale existenţei sociale.

Cu frăgezimi exemplare, poezia lui Nicolae Românaşu evocă solidarizări şi desolidarizări categorice. Avem în faţă un autor care propune nu o literatură, ci o predestinare. Precum şi asumarea unui destin liric.

Să scriem că această asumare are stil.

(3)

PSEUDOKINIGHETIKOS

Numeroasele autodefiniţii ale poetului (suntem la începutul anilor optzeci, ironia, autoironia, sarcasmul sunt la ordinea zilei: suntem o lume de râs) pun în valoare un univers al destrămării; al derizoriului; al subteranei. Solidarizările cu Azap sau cu Gheorghe Bălan nu au alt scop decât a numi statutul marginal al poeţilor cu totul dedicaţi (devotaţi) Poeziei. Scriitorul Nicolae Românaşu are forţă, o anume energie a rostirii pune în valoare un discurs intelectual cu indiscutabile momente de strălucire. Dar originalitatea lui stă (mai ales) în forţa de a respinge imaginile urâte ale acestei lumi - imagini pe care, în poemele mai noi (datate 1992, 1993), inventariază culoarul abject pe care îl traversăm.

În volumul ***EXSCHIZOIDIA*** (sau împărţirea la Unu) Nicolae Românaşu propune, printre altele, un şir de versuri memorabile despre *"prinţii negri"* ai poeziei - despre statutul creatorilor marginali.

Cornel UNGUREANU

DIN CONFESIUNILE UNUI ARTIST

- Convorbire consemnată de Sergio VAIDA -

Sever Sasarman face parte din familia de pictori Sasarman, stabilită din 1981 în Elveţia, la Viganello (Ticino), pe Monte Bre, ai cărui brazi îşi reflectă culoarea lor verde în apa cristalină a lacului Lugano.

Sever Sasarman şi a lui familie au început încă din România, în deceniul al şaptelea, să-şi expună picturile lor interesante, expresie a unor talente incontestabile, dar a căror formă estetică şi mesaj artistic, reflectă personalităţi artistice diferite.

Am stat de vorbă mai multe ore cu pictorul Sever Sasarman la el acasă, la Viganello. Discuţiile au avut mai multe subiecte în dezbatere, pornind dela începuturile artistice, mentorii săi artistici, curentele de artă care au avut tangenţă cu lucrările sale, despre lucrările şi expoziţiile cele mai reuşite, încheindu-se cu temele de viitor pe care şi le-a propus artistul Sever Sasarman.

Redau concis confesiunile unui pictor de excepţie, care a făcut din talentul său o profesiune de credinţă.

Începuturile mele artistice aparţin încă în satul natal Nimigea în judeţul Bistriţa-Năsăud, din Transilvania. Liceul l-am făcut la Năsăud, unde am avut profesori foarte buni. La Năsăud, locul de naştere şi reşedinţă al marelui nostru poet George Coşbuc, toţi elevii visau să fie un nou Coşbuc. Eu, ca şi ei, îl aveam pe Coşbuc în suflet. De aceea, am scris şi eu poezii, visând să fiu poet.

Din păcate, în regimul acelor ani din România cuvântul era cenzurat. A fi sincer era un lucru periculos, dacă nu te afiliai propagandei comuniste. Cunoşteam comunismul de multă vreme dela prizonierii din Rusia, reîntorşi în ţară după Primul Război Mondial. Prizonierii au fost obligaţi să muncească în condiţii inumane în mine de cărbuni. Când au venit Ruşii la noi în 1944 eram deja edificat.

După al Doilea Război Mondial s'a instaurat guvernul comunist în România. Mama, fire mai autoritară a decis să merg la liceul dela Năsăud. Am primit cadou o cutie cu creioane colorate. M'am bucurat foarte mult. Am făcut desene în culori în multe caiete, fiind mândria învăţământului din sat. Port o foarte frumoasă amintire profesorului Teodor Mihăday, originar din Balcani. Pentru sinceritatea lui, pentru ideile lui privitoare la libertate şi demnitatea umană a fost condamnat să meargă şi să muncească la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

După liceu am mers la Cluj şi am urmat Facultatea de Drept. Am lucrat ca procuror, mai întâi la Vălenii de munte, iar ulterior la Arad. Acolo am cunoscut pe Lupulescu Doina, cu care mai târziu m'am căsătorit. La ea am văzut cum se pictează la şevalet. Îmi plăcea mult Nicolae Grigorescu. Îmi plăcea să copiez tablouri după acest mare pictor al nostru.

Ulterior am simţit nevoia să fiu original, făcând peisaje dela ţară, din oraşe ca Arad şi Timişoara. Acesta era perioada anilor 1958-1962, când era o acţiune generală de stimulare a talentelor. Se făceau expoziţii la Arad, mai târziu la Timişoara şi am trimis câteva tablouri. Am fost lăudat, premiat şi s'a dezvoltat în mine sentimentul de a fi un pictor bun.

În ziarul unic care era atunci al partidului, la Arad, a apărut un articol în care eram atacat, că sunt sub influenţa expresionismului american. Eu însă eram străin de aceste curente occidentale, voiam doar să mă exprim în mod original. Articolul era scris de un specialist dela Muzeul din Arad, care ulterior şi-a cerut scuze, căci i s'a cerut să scrie din indicaţia organului de partid regional. Eu doream însă să cunosc aceste curente.

La Budapesta exista un anticariat cu cărţi din Occident. În anii şaizeci se putea pleca dela Arad în Ungaria doar pe baza buletinului de identitate, căci Aradul era oraş de frontieră.

La anticariatul din str. Brasoi, din Budapesta, am găsit cărţi de artă din diverse ţări occidentale. Am cumpărat circa 20 de cărţi de artă şi m'am reîntors la Arad. Le-am studiat, formându-mi o idee mai precisă despre arta occidentală. Aveam deja un atelier într'o casă din Arad, unde a fost casinoul, împreună cu alţi pictori amatori. Am profitat de concediul meu de 30 de zile şi am realizat circa 80 de tablouri. Dar ceea ce am făcut nu m'a mulţumit. Dezamăgit, am început pe un carton să fac din memorie un peisaj arădean şi am reuşit. Eram mulţumit. Cu acest tablou am fost apreciat şi selecţionat pentru o expoziţie regională la Timişoara.

Acestea ar fi începuturile mele în pictură.

Eu însă nu mă regăseam pe mine în tablourile mele. Mi-am dat seama că eu trebue să pictez aşa cum pot eu fără să mă las influenţat de alţi pictori. Am reuşit să mă exprim pe mine şi să fac lucrări originale. Acesta a fost rezultatul unor încercări de peste 20 de ani. Am ajuns să fac din pictură un joc, care mă solicita foarte mult. Eu sunt un autodidact, eu m'am inspirat şi am vizitat sute de muzee de artă.

Câteva aspecte privind expoziţiile realizate.

Cea mai interesantă expoziţie, la care am luat şi eu parte, a fost în 1976 la Roma, la un centru de cultură europeană. Italia are foarte buni critici de artă, care apreciază generos arta de valoare.

Tot în anul 1976, la Paris, la Grand palais, la Salonul de toamnă am avut succes, am fost remarcat de critici cât şi de comisiile de selecţie.

La Roma, am avut de asemenea expoziţie la Academia română, pe urmă la Sulmona, unde s'a născut Ovidiu. Eu şi soţia mea, Doina, reprezentam pictura română. Pe urmă am fost invitaţi la Palermo şi în alte centre de cultură din Italia.

Atunci am fost în continuare menţionaţi în diferite enciclopedii de artă din Italia şi Franţa. Mai târziu am expus în Canada, USA şi Japonia.

Cu privire la temele abordate

În perioada căutărilor mele dureroase dela începutul activităţii mele artistice am fost mult preocupat de tragedia poporului nostru sub regimul comunist. Visam, doream un ajutor. Îl iubeam pe Christos şi eu doream să fie mai dur ca să ne ajute să ieşim din prăpastia comunismului. Iubindu-l pe Christos îi făceam portretele lui şi aşa au apărut portrete albastre sau violete. Atunci nu puteam să spun că reprezintă pe Christos. Am reuşit ca aceste portrete să le numesc, ca ciclu, *"Calvarul"*.

În 1956 eram procuror la Procuratura regională la Timişoara. În timpul revoluţiei din Ungaria din Octombrie 1956 mi s'a cerut un ajutor, respectiv să mergem în cazarma dela Becicherecul mic unde erau mulţi studenţi arestaţi. Am refuzat spunând că această treabă este treaba Securităţii şi a Tribunalului militar. Eu mi-am expus atitudinea mea în continuare prin pictură faţă de regimul comunist din România. Aceasta ca o paranteză.

Menţionaez că expoziţile din Italia şi Franţa unde am fost distins prin medalii de aur, m'au stimulat şi mi-au dat încredere în pictură.

În pictură m'au călăuzit principii ca de pildă: *"A fi tu însuţi în pictură şi în viaţă"*, *"Decât să mergi pe drumurile altora, mai bine să mergi pe drumul tău"*.

La Paris am expus *"Portretul albastru"*, un portret al lui Chistos. Eu am avut totdeauna succes cu portretele. Mulţi pictori evită portretul căci este dificil şi greu vandabil. Se preferă mai mult peisajul sau stilizări diferite.

Eu mă folosesc aproape întotdeuana de compoziţie, de desen. Fără un desen bun toată pictura arhitecturală cade. Desenul meu îl examinez foarte mult ca să fie echilibrat. Apoi realizez culoarea. Profesoara universitară Paleologu dela Lugano m'a întrebat cum îmi realizez tablourile. I-am răspuns că mai întâi fac un desen, după care *"imping pictura pe tablou"*.

La portrete am lucrat zile întregi, căci pentru început nu mi-au plăcut. Uneori şteg cu o cârpă tot ce am făcut. Apoi îl realizez din nou.

În perioada anilor 1976-1983 am participat în mai multe expoziţii la Palermo, la Pompei, la Napoli, unde am primit medalia de aur. Am fost prezent cu tablouri în continuare, precum şi cu expoziţii personale la Parma - 1979; Quebec - 1979; Suceava - 1980; în cantonul Ticino în anii 1981-1983; la Lugano, au urmat participările la Osaka, apoi la St. Gallen în Elveţia -1984.

La St. Gallen am cunoscut un galerist care m'a apreciat mult. El m'a îndrumat la un colecţionar de artă dintr'un castel în munţi, profesor universitar dela Zürich, care mi-a cumpărat un tablou cu 600 de franci elveţieni. Acest colecţionar a apreciat mult tablourile mele.

În ceea ce priveşte stilul în care lucrez, eu cred că mă apropii de expresionism, dar stilul şi tehnica sunt limbajul meu propriu. De

Continuare în pag. 15

BASARABIA CA POEZIE ŞI ADEVĂR

NICOLAE DABIJA

Sau conştiinţa unui poet dintr'o cetate asediată

George BĂJENARU

Nicolae Dabija este poetul cu cea mai mare popularitate în Basarabia şi unul dintre cei mai citiţi publicişti din Europa. Opera acestui poet circulă în peste douăzeci de limbi. Revista ***Literatura şi Arta*** a ***Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova***, al cărei *"arhitect"* este încă din anul 1986, i-a adus poetului Dabija o binemeritată reputaţie. Tirajul ei a atins cifra de 260.000 de exemplare. Este o performanţă ce îmi aminteşte de tirajul revistelor ***Post Dispatch***, ***Herald*** şi ***New York World***, editate cândva de celebrul gazetar american **Joseph Pulitzer**. Ziarul francez ***Le Figaro***, prin articolul semnat de Victor Lupan, a menţionat acest tiraj, cu adăugirea că *"**Literatura şi Arta** a jucat în Revoluţia de renaştere naţională a Basarabiei, acelaşi rol pe care l-a avut **Televiziunea Română**, în cadrul revoluţiei din 1989"*. Cât priveşte aprecierea cititorilor faţă de această revistă, o scrisoare din partea unei cititoare din Chişinău, Paulina C. Pogor, spune destul: *"Nu ştiu dacă o să mai ajung până la primăvară, dar aş dori să mor cu **Literatura şi Arta** pe piept... Aştept ziua de Joi, ca pe o sărbătoare"* (***LA***, Joi, 29 Octombrie 1998. p.1).

Născut într'o cetate asediată, cum este Basarabia, acest poet cu nume de voievod, pare să fi fost predestinat de a intui şi exprima în poezie şi publicistică - într'un fel nemaiîntâlnit în cultura românească de după Eminescu -, starea de spirit şi aspiraţiile Românilor pe care îi reprezintă în scrisul său, într'un stil sofianic, încărcat de revelaţii, specific culturii ortodoxe.

Trăind între etic şi poetic, printre oameni şi pentru oameni, în istorie şi pentru istorie, conştiinţa poetului Dabija se dăruie lumii cu urgenţa impusă sieşi de propria-i misiune istorică, ale cărei riscuri pare să le ignore. În calitate de cetăţean, Nicolae Dabija a fost ales şi este deputat activ în Parlamentul Moldovei. Ca dascăl de frunte în ţara lui, poetul este şi autor de manuale şcolare, iar revista pe care o editează, a devenit simbolul luptei naţionale pentru unirea Românilor de pe cele două maluri ale Prutului şi pentru supravieţuirea limbii române, cea mai îngrădită şi surghiunită limbă dintre toate limbile romanice, semănate de Domnul, pe Pământ.

Iată de ce cred, cu toată convingerea, că misiunea conştiinţei poetului Dabija este una sfântă. Inspirata metaforă de esenţă metafizică, *"ochiul al treilea"* de pe coperta primului său volum de poezii, apărut în 1975, a fost acceptată unanim de critica literară, ca nume de botez pentru generaţia de poeţi a anilor 1970, generaţie ce avea să scruteze cu un alt ochi, proaspăt şi penetrant, *"cerul lăuntric"* al Basarabiei.

Cartea de poeme ***"Cerul lăuntric"*** de Nicolae Dabija (Editura *Litera*, Chişinău, 1998), publicată cu prilejul jubileului de 60 de ani de viaţă a poetului, cuprinde un număr de peste 200 de poeme, rânduite ca nişte snopi de lumină, în 11 cicluri şi atestă o îndelungată experienţă literar-artistică, fondată pe o conştiinţă vizionară, de poet modern şi hipersensibil la tot ce e valoare umană, un poet a cărui vocaţie a fost ***sorbită*** de ***Dumnezeul geniului, din popor***, cum ar fi spus Eminescu.

Nici unul dintre cele peste 200 de poeme din această carte jubiliară, nu poartă titlul *"Cerul lăuntric"*. Alăturarea celor două cuvinte, formează din punct de vedere lingvistic, un oximoron, şi îmi sugerează că poemele, în ansamblul lor, au fost dedicate tuturor celor văzute şi nevăzute, în relaţie cu omul, filosofia şi istoria, creaţia şi faptele lui de viaţă. Este vorba aici de o ***metaforă plasticizantă***, ***căreia*** i-aş atribui o valoare de concept transcendental, demn de teoria culturii şi spiritualităţii, datorită capacităţii de a defini impactul dintre astral şi uman, ca o lăuntrică şi perpetuă trăire umană, într'un spaţiu şi într'un timp nedefinit. Un astfel de concept vizează o diferenţă specifică, în cadrul mai larg al *"matricei stilistice"*, care - potrivit teoriei lui Lucian Blaga -, susţine *"trăirile şi problemele, avânturile şi nedumeririle, pasiunile şi îndoielile, toată masa de impulsuri întâmplătoare şi de proiecte aleatorii, ale conştiinţelor individuale"* (Lucian Blaga, ***Matricea Stilistică***, în ***Orizont şi stil***, EPLU, 1969, p.107).

Conştiinţa de orizont metafizic a poetului Dabija, se defineşte în *"Cerul Lăuntric"*, ca un ochi nonconformist, care transcende. Sintagma *"Ochiul al treilea"* e o ***metaforă revelatorie***, plămădită dintr'o stare de revelaţie simţită de poet în ceasul de solitudine şi contemplare. Văzută cu alt ochi decât cel obişnuit, lumea nu-i mai apare poetului ca fiind cea a unui prezent adevărat, poetul având certitudinea că tot ce vede (şi asta se întâmpla cu câteva decenii în urmă) *"va fi doar mâine cu adevărat"*. Astfel, poemul apare ca un pas profetic, iar metafora *"ochiul al treilea"*, ca o măsură de securitate personală, într'un timp istoric, ostil creaţiei nonconformiste. Poezia *"Ochiul al treilea"* aparţine unei stări de nelinişte, creatoare de viziuni şi profeţii. Pentru originala ei frumuseţe, o transcriu: *"Îmi vine din ce în ce mai greu / să deosebesc primăvara de rai, lacrimile de stropi - / ameţitor, ameţitor se'nvârt în jurul meu / lucrurile văzute cu al treilea ochi. / Tot mai greu mi-i / nu pot distinge / urzica pictată - de urzică, / în ea văd o minge'n altă minge / şi mingea cea mai mare e'n mingea cea mică. / Plouă cu seminţe, fără puteri / le măturăm şi le ardem, pe câmpul arat... / Dar ce-am văzut cu ochiu-al-treilea ieri / va fi doar mâine cu adevărat. / Ierbile, munţii ne seamănă nouă, / norii, frunzele, la fel; / e parcă pace, parcă plouă / în viitorul spionat de el. / Toate lucrurile făcute cu ochii închişi / le duc la capăt cu el; un corb / bătrân, îl văd tânăr printre caişi / cu ochiul acesta, ochiul al treilea, care nu-i orb... / Dela un timp, din ce în ce mi-e mai greu / să deosebesc realul de vis, ceara din lună / de cera din plopi - / ameţitor, ameţitor se văd în jurul meu, lucrurile văzute cu al treilea ochi"*.

Definindu-se ca un ins *"născocit de poeme"* Dabija îşi numeşte poemele *"peisaje ale sufletului"*, le identifică pe rând cu *"patria"*, *"dragostea"*, *"disperarea"*, *"primăvara"*, *"copilăria"* prin care trecem mirându-ne de asemănarea noastră cu munţii, cu păsările, cu frunzele. Tuturor acestor peisaje, poetul se vrea a le fi *"un fidel caligraf"*, în numele obştei, el crezând că *"Noi vom plăti mai scump decât alţii / fiece flirt, fiece iubire, / fiece virgulă, fiece vis / care n'a devenit amintire."* (*"Aceste peisaje ale sufletului"*).

Văzând lumea cu *"ochiul al treilea"*, poetul îşi urmează propriul cod etic şi estetic, atenţionând că *"poeţii nu au dreptul la eroare"*, *"chiar când de cai tăriţi sunt prin cetate /... ori sunt bătuţi cu vergile la tâlpi."* Fiindcă ei, poeţii, sunt cei ce *"depozitează adevărul"* şi *"în jurul lor se adaugă lin veacul: / precum în jurul sâmburelui mărul"* (frumoasă asociere de imagini!) Şi dacă în conştiinţa poetului poezia trebue să fie amintire, iar poetul un istoric şi un cronicar, transferul în limbaj poetic al unor imagini de istorie universală sau naţională, nu poate fi decât unul firesc şi sensibil. Un asemenea transfer este făcut cu meşteşug, în poeme dramatice, cu imagini picturale şi auditive, fără a altera însă adevărul istoric. Poeziile: *"Din tinereţea lui Alexandru Macedon"*, *"Moartea lui Zamolxe"*, *"Ducipal"*, *"Ştefan cel Mare"*, *"Homer"*, *"Întoarcerea lui Eminescu"*, *"Schit la Cetatea Albă"*, *"Biserica din Căuşeni"*, *"Icoană"*, *"Bucovina"*, *"Ţara mea de dincolo de Prut"*, *"Zugravul anonim"*, *"Coşmar"*, *"Cetatea asediată"*, *"Întemeietor de religii"*, *"Moscheie"*, *"Balada la Toma Alimoş"* etc., au ca izvoare de inspiraţie arhetipuri cunoscute din literatura universală şi naţională, evenimente, conflicte şi consecinţe dureroase, din istoria şi cultura română, pe care poetul le topeşte mai întâi în furnalul conştiinţei sale creatoare. Din imaginile topite în acest furnal, poetul formează altele, într'o nouă şi originală împletire de culori şi frumuseţi de limbaj, oferindu-ni-le în tonalităţi şi stiluri de exprimare poetică, dela limpiditate până la ermetism, în elegii rimate sau nerimate, în imnuri cu sau fără rimă, prezentate în formă de distihuri, catrene, piramide răsturnate şi nerăsturnate, toate gâlgâind de o sfântă poezie, a cărei muzicalitate este lăsată mai ales pe seama triştilor *"iambi suitori"*.

Trăgându-şi seva din marea poezie a sfintelor scripturi şi a literaturii clasice naţionale şi universale, conştiinţa poetică a lui Dabija se revarsă în poeme viguroase şi echilibrate, sfidând parcă mofturile acelor poeţi post-modernişti, ale căror versuri inspirate de nimicuri, se aseamănă cu nişte vreascuri rupte din gard.

Aflat sus, pe baricadele cetăţii lui asediate, poetul Dabija e un strajnic apărător al celor mai frumoase idealuri universal-umane, de cultură şi libertate. În numele acestor idealuri el ascultă şi observă, afirmă şi neagă. Iamginile cutremurătoare din cetatea asediată, nu pot fi trecute sub tăcere. Actul profanării mormintelor strămoşilor este imortalizat în cuvânt de foc: *"Strămoşii'n spate duc întreg pământul / ei mai mult tac, colo sub arătură, / căci când vorbesc le intră ţărna'n gură - / dar spus odată, e de foc Cuvântul !"* ***(Cimitire arate)***. Falsul manual de istorie pe care copiii sunt chemaţi să-l citească, este biciuit cu epitete specifice pamfletului: *"Târfă, tu, manual de istorie, / te deschid şi mi se face rău: / tu-ai râvnit la propria glorie, / nu la cea a poporului tău."* ***(Manual de istorie)***. Adevărul falsificării istoriei este urmat de un altul, al falsificării marilor valori naţionale, aşa cum apare într'o confesiune făcută lui Mihai Eminescu, la o întoarcere imaginară a acestuia la Chişinău: *"Multe am păţit în acest secol / care neschimbându-se ne schimbă / deseori ne-am ruşinat să spunem că vorbim cu tine-aceeaşi limbă, / Cine ne-ar ierta pentru copiii / care deschideau volumul Tău / şi-ţi găseau poemele ciuntite / Şi cârpită soarta ta, mereu?! / Şi-aş boci acum, dar n'am cuvinte, / cei care în cuie te-au bătut / nu străini au fost, sosiţi din lume, / tot dintre ai noştri te-au vândut. / Asta e durerea noastră mută / că visând să-şi numere arginţii - câte-un Iuda, la un colţ de stradă, / vinde-şi şi poeţii şi părinţii."*

Obsesia conservării şi trasmiterii limbii române dela părinţi la copii, generează un testament, cu titlul *"Prefaţă la Mateevici"*, pe care poetul îl scrie în numele lui Alexei Mateevici, autorul celebrei poezii *"Limba noastră"*. A trăi cu pioşenie în sfânta limbă maternă, îmi apare în subsidiar, sensul imaginii poetice din ultimul catren: *Îngenunchiat ca'ntr'un altar - / În ea trăi-voi mai departe, / în limba noastră, acest dar / ce-ţi rămâne după moarte."*

Actul arderii unor cărţi sfinte - pe un deal de lângă satul Chiţcani, după închiderea de către comuniştii a mănăstirii *"Noul Neamţ"* -, este transferat într'o imagine apocaliptică, în care *"bolta s'a surpat peste ţărâne"* iar *"vântul năprasnic"* a făcut ca satul să fie îngropat *"pân' la streşini"*, *"în cenuşa celor cărţi"*: *"Parcă nu ard cărţi, ci bolta / s'a surpat peste ţărâne, / de rămâne arsă iarba, cea de azi şi cea de mâine... Şi-au ars cărţi atunci o noapte, / pe cel deal de bolovani, / şi bătu şi-un vânt năprasnic, / dinspre rug către Chiţcani. / Iar a doua zi în zori, satul se trezi - mirat - / în cenuşa celor cărţi / pân'la streşini îngropat"*. ***(Rug la Chiţcani)***.

O vizită reală în ţinutul siberian al Taimârului, îi inspiră poemul dramatic intitulat *"Coşmar"*. Poetul deplânge soarta a 260.000 de moldoveni din acel ţinut, care nu mai recunosc limba română ca limba lor maternă, datorită trecerii lor printr'un îndelung proces istoric de înstrăinare de propria limbă. În dialogul cu poetul, moldovenii din Taimâr sunt surprinşi de propria lor ignoranţă. Reacţia poetului este marcată în versurile finale, de compasiune şi fiori de coşmar: *"În Taimâr, cu-o sanie cu reni - / colo pân' şi vara viscoleşte - / dat-am de un sat de moldoveni / ce uita-seră - sărmanii - româneşte / Şi-un coşmar visez de-atunci prin vremi. / mă trezesc şi-mi zic: Doamne fereşte / de-o Moldovă doar de moldoveni / ce-au uitat cu toţii româneşte"*.

Convertirea mânăstirii Saharna într'un ospiciu de alienaţi, este imortalizată în poemul *"Saharna"*. Imaginându-se vizitator al acestui ospiciu, poetul are ca ghid pe *"Sfânta Maria - / o fată cu ochi blânzi, pierduţi aiurea, / care confundă Nistrul cu pădurea"*. Vizita se petrece pe o vreme de iarnă, cu viscol. Faptul convertirii mânăstirii în ospiciu, este condamnat prin grotescul imaginilor: vizitatorii stau ascunşi *"într'o chilie cu astenici tunşi"*, pe când Dumnezeu fulgeră pe lume / cu sârmele de naltă tensiune" ***(Saharna)***.

Văzându-şi cetatea asediată, iar cititorii ucişi *"din faşe"*, poetul îşi pune în finalul poemului ***"Cetate asediată, o întrebare legitimă"***: *"Ce caută poeţii în biblioteci?"* când *"e locu-acestora pe metereze - sus - / cu opera lor scrisă'n viaţa toată / şi cu poemele ce încă nu le-au spus"*.

De pe meterezele cetăţii asediate, poetul se adresează printr'o dureroasă confesiune, ţării mamă, România, pe care o numeşte *"patria mea pusă la perete"* şi o imploră să-i recunoască identitatea de fiu. Porunca ce i s'a dat, de a o uita, este respinsă, poetul asumându-şi riscul celei mai aspre pedepse, aceea de a fi uitat de Dumnezeu: *"Ţara mea de dincolo de Prut, / mi s'a dat poruncă să te uit. /... Dar de-o fi să mi te uit, suflet al meu, / uite-mă pre mine Dumnezeu !"*

Adevărul marii tragedii generate de divizarea României, potrivit hărţii marcate de V. Molotov în anul 1940, este ilustrat în imagini picturale, de poemul *"Cimitirul"*. Sârma ghimpată ce a marcat hotarul cu Bucovina, a tăiat în două un cimitir dintr'un sat şi astfel s'a născut povestea unui uncheaş, care avea mormântul în două ţări, *"cu o cruce străjuind la cap / şi cu altă cruce la picioare"*. Încălcarea brutală a unei legi sfinte, protectoare a odihnei veşnice a creştinilor-ortodocşi, îl face până şi pe mort să tresară, nemaigăsindu-şi în nici un chip tihna. *"Nu mai are somn, mai jos, sub piatră / unchiul meu din ţara nimănui / cum de-o veşnicie se tot ceartă / două ţări dela mormântul lui"*.

Uluit de tragediile din cetatea izolată, poetul mai încearcă să găsească o soluţie salvatoare, dar parcă *"un zid surd, ca o moarte"* îi acoperă vederea. Spre a se salva, desenează o fereastră în zid şi se preface că o deschide şi priveşte mai departe. Ceea ce vede, sunt imagini de vis, cu *"arbori ce cresc pe blindaje"*, cu *"flori care cresc pe tranşee"*. Imaginea are asupra poetului efectul unor stări de beţie şi de revelaţie: închizând ochii şi ajutat, parcă, de *"ochiul al treilea"*, vede soarele, *"care şade'n ierbi încâlcit"*, *"şi pământul de spice mai greu"*. În această atmosferă eutopică, blagiană, poetul se simte fericit. Desenul ferestrei este urmat de o spărtură care l-ar face să se teamă de cădere, dacă nu ar fi *"legat cu un lanţ de podea"*. Două metafore în antiteză, acea a zidului ca simbol al libertăţii şi a ferestrei ca simbol al aspiraţiei de libertate, stau la temelia conflictului dramatic interior din acest poem. Substantivul *"lanţ"* folosit ca metaforă în finalul poemului, îmi sugerează mai ales starea de prizonierat a poetului visător, la ceasul când a scris acest poem. Anul datării poeziei, 1980, ar putea susţine argumentul meu.

"Cerul lăuntric" de Nicolae Dabija, este o carte de poezie reflexivă şi confesivă, plină de iubire şi dăruire, într'o lume în care Firescul şi Umanul, Inocenţa şi Graţia încearcă să supravieţuiască, într'o confruntare spinoasă cu Nefirescul, Neumanul, Violenţa şi Aberaţia. Este cartea unei conştiinţe artistice de excepţie, în care antitezele dramatice dintre firesc şi absurd, trădează un spirit creator bântuit de neliniştea şi obsedat de adevăr.

POLITICA ŞI ELECTRONICA

Claudiu G. MATASA

O conferinţă pe care am ţinut-o în Septembrie 1996 în cadrul Congresului ROMFEST, la Princeton, intitulată *"România în faţa celui de-al treilea val"* sau *"Bonjuriştii electronici"*, a devenit subit actuală. Încercasem pe atunci să fac o paralelă între *"Generaţia dela '48"* şi cea dela sfârşitul mileniul în care ne aflăm, ajungând la concluzia că Diaspora poate să facă, în ciuda depărtării. mult pentru Ţară pentru a evita întoarcerea ultimei în întuneric. Mijloacele pe care le recomandam erau cele electronice, precum folosirea posturilor de radio, televiziunii precum şi îndeosebi a Internet-ului, acestea urmând să fie sprijinite material şi educativ de cei din afara Ţării. Cele prezentate atunci au devenit mai actuale ca oricând, având în vedere atât alegerile apropiate cât şi un fapt recent. Într'adevăr, ceea ce am preconizat atunci s'a putut verifica recent în China, unde milioane de oameni au suferit de pe urmele... *"electronicii"*. Dacă în trecut, puterile autoritare, dela Naziştii la Comuniştii, au căutat să se protejeze luând măsuri care astăzi par simple, precum bruierea posturilor de radio şi televiziune indezirabile şi pedepsirea ascultătorilor, astăzi lucrurile au devenit mult mai complicate. Aceasta s'a constatat în Aprilie de către Guvernul Chinez, care s'a trezit, cu totul pe neaşteptate, cu o adunare de peste zece mii de oameni în piaţa Tian-An-Men. Cei adunaţi, membri ai grupării Falun Gong, protestau împotriva declarării drept cult a acestei mişcări care propovăduieşte meditaţia transcendentală. În panică, Preşedintele Jian Zemin a concediat de îndată mai mulţi generali şi a ordonat o anchetă care să arate cum a fost posibil un astfel de efort concertat fără ca siguranţa statului să prindă de veste (la sfârşitul lui Iulie, mişcarea a fost interzisă, mii de membri arestaţi, alte zeci de mii trăind şi astăzi ascunşi). Organizaţia *Human Rights Watch*, prin directorul acesteia M. Jendrzeyczyk a cerut cu insistenţă oprirea prigoanei, arătând că în conformitate cu constituţia Chinei, *"Poporul chinez are dreptul să-şi exercite credinţa în pace"*.

Ceea ce ne interesează în mod deosebit în cele de mai sus este faptul că, spre surprinderea tuturor, educarea şi mobilizarea miilor de adepţi a fost făcută, prin Internet, tocmai dela New York. Într'adevăr, exilatul Li Hongshi, liderul sectei, este cel care a lansat apelul profitând de faptul că circa patru milioane de Chinezi au adrese electronice. Dacă ne luăm după liderul mişcării, datorită unei părţi a acestora, adepţii săi au atins o sută de milioane: după observatori independenţi, 70 milioane, iar după însuşi guvernul chinez, doar... două milioane...

Dar să trecem la ţara noastră, unde acum circa 150 ani, vlăstarele protipendadei care se întorceau în Ţările Româneşti dela Paris, aşa-numiţii Bonjuriştii, au venit şi ei cu idei noi, care s'au dovedit suficient de puternice ca să modifice modul de a gândi al păturii conducătoare, pe atunci puternic influenţată de Turci şi fanarioţi. Aşa cum se ştie, noile idei nu erau deloc pe placul conducătorilor, care au exilat ideologi precum Bălcescu. Încercările de a opri răspândirea ideilor au continuat: astfel, între 1940 şi 1990, societatea românească a fost practic închisă. Caracterele maşinilor de scris erau înregistrate la miliţie, maşinile de copiat supravegheate, radio-ul bruiat, cenzura era omniprezentă, iar contactul cu tot ceea ce era străin controlat, dacă nu suprimat. Totul pornea dela stat şi se oprea la acesta în numele păstrării ordinei şi aşa-zisului *"bun mers"*. Creativitatea în afara liniilor prescrise şi opinia divergentă erau cazuri patologice care erau ades tratate în azilul de nebuni. Acestea se petreceau de data aceasta însă într'o lume care se află în tranziţia dela o societate reprezentată prin fabricile cu coşuri înalte la una bazată pe informatică, aşa cum o arată Toeffler *("Future schock")*, Niasbitt *("The third wave")* precum şi prezenta administraţie a USA care arată că lumea astăzi a devenit un... sat *("Global village")* fiind unită printr'o reţea de comunicaţii cum nu a mai existat *("Information super-highway")*.

Ca urmare, după 1989, ca şi după 1848, multe bariere au căzut, societatea devenind mai deschisă. Cenzura directă a fost desfiinţată, iar libertatea presei şi a cuvântului au devenit şocante, dând impresia unei societăţi democratice. În realitate însă, de cele mai multe ori unii plângeau pe umerii altora. În aceste condiţii, o bună parte din absolvenţii formaţi în ramurile tradiţionale nu au găsit suficiente căi de a se pune în valoare. După o perioadă în care exodul a fost posibil, a urmat o alta în care strămutarea (sau chiar călătoriile) au devenit practic imposibile atât datorită disparităţii valutelor cât şi neacordării vizelor. Cu toate că atitudinii pasive de vizionare a spectacolelor, filmelor şi programelor de televiziune străine le-au corespuns activităţi lăudabile precum lectura, învăţarea limbilor străine şi studiul, puţini tineri au reuşit să evolueze aşa cum ar fi dorit, sindromul de neadaptare fiind mai degrabă regula decât excepţia.

În acest context s'a detaşat informatica: în trecut rezervată norocoşilor şi unor profesionişti relativ puţini dar de valoare, aceasta a devenit o parte integrantă din preocupările tineretului românesc. Statul a căutat să păstreze controlul asupra instituţiilor de stat şi universităţilor, dar a trebuit, de ochii lumii, să lase liber accesul unor societăţi private sau cu caracter obştesc străine la licee şi şcoli elementare. Atât datorită înfrăţirii cu şcoli străine cât şi mai ales eforturilor unor societăţi precum Copernicus, Insight şi îndeosebi Soros, liceele din România ajunseseră încă din 1995 în posesia a peste 2.500 de calculatoare electronice/ordinatoare. Şcolile elementare au fost ajutate material de câteva societăţi precum Logo şi Mellon. Astfel, numai palatul Copiilor, fost al Pionierilor, deservea în anul menţionat peste 5.000 de solicitatori.

Sămânţa aruncată a căzut pe un teren rodnic: tineretul român s'a refugiat în informatică, dovedindu-se pe cât de pasionat pentru noul domeniu, pe atât de talentat. Rezultatele au devenit repede vizibile, fie că acestea erau de lăudat, fie de condamnat. Lucrări sau proiecte care luau ani, astăzi sunt executate în săptămâni. Contacte care erau odinioară prohibite, au scăpat de sub control devenind asiduu căutate. Interesul stârnit de informatică în tineret a devenit neaşteptat de mare: astfel, în 1996, universitatea din Iaşi nu putea onora toate cerinţele de ore formulate de diversele facultăţi şi secţii, reţeaua fiind ocupată tot timpul posibil, şi anume 12 ore pe zi, şase zile pe săptămână...

După decade de cenzură, posibilitatea de a schimba liber vederi pe scară largă în afara presei, radio-ului sau televiziunii oficiale a cucerit tineretul. Folosirea de către acesta a Internet-ului sau e-mail-ului nu necesită cumpărarea de materiale sau acordarea de *"spaţiu"* sau *"timp"*, ci doar o taxă pe care de regulă o plătesc alţii. *"Navigând"* Internet-ul, se pot găsi astăzi, în afara a circa 200 ziare româneşti (www.ziare.com), şi domenii precum *"Society Culture, Romanian"*, indicativ SCR41267. În acesta din urmă se dau adevărate lupte electorale şi de idei, cu acuze şi insulte din păcate mult prea deschise în ceea ce priveşte cuvintele folosite. În paralel s'a dezvoltat şi aşa-zisa *"piaţă informatică"* românească, activitate subterană care a devenit o industrie, consumatorii crescând aproape exponenţial. (În România se mai oferă încă, la un preţ derizoriu, nu numai copii piratate după filme şi muzică, dar şi după cele mai recente programe de operare a calculatoarelor, aşa-numitele *"soft-ware"*). Ceea ce încetineşte dezvoltarea este lipsa de *"hard ware"*, adică aceea a ordinatoarelor propriu-zise, care se demodează deosebit de rapid. Aducerea acestora la zi *("upgrade")* a devenit practic imposibilă, majoritatea calculatoarelor răspândite prin Ţară fiind demodate, de tip 286. În plus, studiul informaticei în învăţământul superior este de multe ori limitat la activităţi specifice (Cad/Cam în inginerie, Fox Pro în contabilitate etc.), predându-se ades programe depăşite cum ar fi Fortram, Cobol, Basic, care aici fac doar parte din istorie.

În informatică, a neglija importanţa folosirii ordinatoarelor este o greşeală şi mai mare. Într'adevăr, statisticile firmei Sony au arătat că omul reţine, în medie, circa 18% din informaţiile obţinute prin radio, 19 la sută din ziar, 52 la sută din cele văzute la televizor, şi nu mai puţin de 75 la sută dacă informaţia este dobândită prin Internet!

Nepregătit să răspundă la noile condiţii de răspândire a ştirilor, între 1989 şi 1996, statul cu greu a mai putut exercita un control asupra folosirii calculatoarelor. Deoarece potenţialul politic al răspândirii informaţiilor şi punctelor de vedere opuse devenise evident, cândva înainte de Noembrie 1996 s'a înfiinţat în Bucureşti un centru care să *"orienteze"* dezvoltarea informaticii în România şi să *"implementeze politica Guvernului"* în acest domeniu, o nouă formă de *"înfierare a influenţelor străine"*. Pe drept cuvânt, Guvernul se temea de acest nou Ucenic Vrăjitor care nu mai putea fi controlat, odată dezlănţuit. Vinovate au fost scoase unele societăţi private străine, unele dintre acestea investind sume mari de bani şi eforturi susţinute. Deoarece acestea au avut în vedere nu numai o deschidere a societăţii şi o evoluţie a acesteia către democraţie, ci şi un interes financiar cu bătaie lungă, cei interesaţi în împiedicarea acestor eforturi au blamat deîndată pe binefăcători pentru intenţia de câştig (în Occident, conceptul de *"profit"*, şi astăzi huiduit de către unii în Ţară, este considerat ca un puternic factor normal şi benefic pentru propăşire, şi ca atare etic).

Dacă la congresul menţionat din 1996 mă plângeam că pătrunderea informaticii în cadrul tineretului este în mod dorit stăvilită, astăzi lucrurile ar fi urmat să fie cu totul schimbate, mai ţinând seamă de dorinţa actualilor guvernanţi de a *"intra în Europa"* şi de a alinia Ţara la valorile vestice. Din păcate, lucrurile merg încet; doar înfiinţarea de curând a unui Secretariat de Stat pentru Relaţiile cu Diaspora stârneşte speranţa ca cei din Ţară, în loc să mai pretindă doar că apleacă urechea spre ceea ce recomandă Diaspora, să coopereze cu adevărat cu aceasta pe linie educativă şi informaţională. Avantajele ar fi multiple: este limpede că tineretul găseşte în informatică un debuşeu intern pe măsura inteligenţei şi capacităţii sale, o activitate care să-l facă să se simtă liber. În afara susţinerii valorilor spirituale occidentale, o astfel de activitate are un aspect practic imediat, tineretul putând progresa şi lucra acasă pentru contractori de pretutindeni, reducându-se tentaţia de a emigra deîndată ce se va vedea că există posibilităţi de realizare acasă şi nu numai în străinătate. Sentimentul de izolare de astăzi ar dispare, iar statul ar putea stăvili *"brain drain"*-ul care ne sărăceşte Ţara. Din punct de vedere politic, o astfel de cooperare ar genera nu numai adepţi, dar ar constitui şi o asigurare împotriva unei întoarceri la dictatură, un tineret evoluat constituind o garanţie în acest sens.

Pentru a se ajunge aici, este nevoie ca fiecare parte să-şi aducă contribuţia. Statul, care păstrează drepturile pentru acordarea utilizării frecvenţelor în telefonie, radio şi TV, precum şi a emisiunilor prin satelit şi radio-amatori, ar trebui să extindă şi încurajeze accesul publicului la acestea. În loc să se opună deschiderii largi a tuturor acestor căi, ca în trecut, ar trebui să finanţeze serviciile directe prin sateliţi, fapt care ar degreva reţele de telefon, cablu şi radio. Totodata ar trebui să scadă, dacă nu să desfiinţeze, vama pentru tot ceea ce ţine de informatică (părţi, programe, dischete etc.) Dacă nu a făcut-o deja invocând lupta împotriva pirateriei să negocieze cu Occidentul, precum au făcut-o Chinezii, ar trebui să ceară o reducere a preţului programelor sub licenţă.

La rândul său, Diaspora prin organizaţiile şi ziarele ei reprezentative ar trebui încurajate să-şi spună cuvântul lor prin Internet, participând astfel la informare şi educaţie. Astfel, faţă de Ţară, în care peste 200 de ziare sunt prezente pe Internet, nici unul dintre ziarele româno-americane nu îşi are un *"Web site"*... În afara recomandărilor privind cele mai potrivite materiale *("hardware")*, programe *("software"*, *"upgrades")* cărţi şi sisteme, Diaspora ar putea ajuta înzestrarea instituţiilor interesate cu *"aparatură înceată"*, uşor de obţinut într'un Occident în care timpul este ban. Alte contribuţii ar putea fi modernizarea programelor analitice şi învăţarea englezei, limba oficială a informaticii, precum şi folosirea calculatoarelor în studiile umanistice, domeniu în care sunt pregătiţi cei care, în mod statistic, conduc ţările.

Electronica a contribuit în mod evident la câştigarea ultimul război mondial (Radar-ul), ne-a ajutat să urmărim revoluţia din 1989 în direct (televiziunea), şi de curând şi-a demonstrat puterea (Internet-ul) adunând mii de oameni sub nasul unui aparat represiv. Din păcate, aceste fapte par să fi scăpat celor care doresc înfăptuirea unei adevărate punţi între Ţara şi Diaspora, în folosul evident al primei.

PROCESUL COMUNISMULUI

Urmare din pag.11

Muzeul Ţăranului Roturi... cu multe, multe eşantioane de pământ şi să spun: mostră de pământ dela... sau dela... Se putea şi în felul ăsta, foarte naturalist. Până faci o expoziţie, circulă o sumedenie de idei. Una ar fi fost un maldăr de hamuri goale: o tragedie a calului făcut salam. Hamurile goale sunt ceva destul de trist."

"În timp, ideea s'a decantat, a ieşit altceva, care era şi scopul în sine: să operezi cu <mijloacele lor> de gazetă de perete, de spaţii inabordabile, de festivism... Un festivism zgomotos, cu <gazeta de perete>"

Marian Sultănoiu, în Cotidianul: *"şi la întoarcerea istoriei, timpul l-a găsit pe ţăran acolo. În locul hoţit din trupul lui de pământ frământat şi brăzdat şi răsucit cu faţa spre hăul cerului. Ca o disperare a neuitării, s'a întors el în pământul uscat şi mâncat de paşii desculţi ai tălpilor aspre şi lovit de copitele vitelor, în exod, către ultimele fântâni nesecate..."*

"Ca o CIUMĂ care se duce, a trecut comunismul peste el, ţăranul din ţărână..."

"Muzeul Ţăranului Român, ca o dreptate făcută de Dumnezeu, trăieşte în uitare, să-şi contabilizeze crimele".

"Intri în Muzeul Ţăranului ca într'un suflet de om, mai faci doi paşi, o iei la dreapta şi cobori în beciul statuilor. Cu fiecare treaptă te afunzi. Miroase a Lenin şi a Stalin, a putregai. Miroase a <Ana, Luca şi cu Dej, au băgat spaima'n burghezi>. Te înnecă ciuperca de hârtie <Scinteia> - Organ central al Partidului - Te ameţeşte un iz de gazetă de perete pe care stau scrise enormităţi, învăţate la şcoală, despre Stalin."

"Jos găseşti un Lenin mic, un Lenin mare, pe Lenin mort. Lenin tablou, Lenin gândind. Lenin scrind. Lenin bust, Lenin căpăţână, Lenin în fotoliu, Lenin ţinând o carte în mână, probabil Capitalul lui Marx..."

****

Urci trepetele, părăsind expoziţia, cu senzaţia că ieşi din coşmarul unui beci cu fantome. Respiri adânc sub verdele Şoselei Kiseleff. Îţi face bine... Şi, abia mai târziu, când impresiile acumulate se sedimentează, realizezi că duci cu tine o obsesie. Te aşezi pe o bancă, închizi ochii şi, din vuietul vinovat al oraşului, ţi se desluşesc, parcă, lacrimile unor mărturii...

"Cum să-mi dau io averea mea? - Pământu' era moştenire dela bătrâni, Strămoşu' i l-o dat lu' bunicu' şi bunicu' lu' tata, tata mi-o dat mie. Şi ei, când ni l-o dat, nici n'o visat că ni l-a lua oarecare. Ni l-o dat să-l muncim şi să trăim pe el..."

AŞA SE DESFĂŞOARĂ PROCESUL COMUNISMULUI LA MUZEUL ŢĂRANULUI ROMÂN: cu probe de acuzare vii şi de netăgăduit în faţa istoriei. Şi... cu multă, multă răvnă şi dăruire.

BIBLIOGRAFIE

•Stoenescu Livia - Muzeul Ţăranului Român - Vizitaţi "Ciuma" - instalaţie politică!" - o expoziţie permanentă. *România Liberă.*

•Sultănoiu Marian - Să iertăm, dar să nu uităm. Interviu cu Doamna Irina Nicolau,despre Procesul comunismului. *Cotidianul.*

După 60 de ani dela izbucnirea conflagraţiei din 1939-1945

DESPRE RĂZBOI, ALTFEL

Gh. BUZATU

Al doilea război mondial se înscrie în rândul evenimentelor din acest secol care au prea puţine şanse de a fi cumva depăşite în viitor sub cele mai diverse aspecte... A rememora câteva date esenţiale este tot una cu a consemna atâtea lucruri, de-acum comune ori a reţine tot atâtea superlative; *cel mai lung* şi *cel mai devastator* război din istorie; *cele mai numeroase state* (61), practic întreaga planetă, şi *cele mai mari* şi *mai puternice armate* implicate în ostilităţi; conflictul a cunoscut numeroase *campanii fulger*; dar, mai cu seamă, a fost *total*, ceea ce a însemnat angajarea tuturor forţelor şi resurselor beligeranţilor pentru apropierea victoriei; războiul, deopotrivă, s'a purtat pe pământ, pe pământ şi în aer, nu a cunoscut practic *"linii ale frontului"*, decisive dovedindu-se şi acţiunile serviciilor secrete şi propagandistice, toate sectoarele economiilor naţionale; producţia de război a atins cote *greu de anticipat*, în sensul că principalii beligeranţi (SUA, Marea Britanie, Germania şi URSS) au fost creditaţi laolaltă cu peste 650.000 de avioane, peste 285.000 de tancuri şi cu mult peste... un milion de tunuri; s'au folosit *cele mai distrugătoare arme* şi, în cele din urmă dar nu cel mai puţin important, s'a înregistrat *cel mai mare număr de victime* (aproximativ 50 milioane militari şi civili).

Să reţinem, de asemenea, că Marele Război s'a impus istoricilor. El a beneficiat de o manieră incredibilă de atenţia istoricilor *din toate ţările*, astfel că, după atâtea decenii dela tăcerea armelor, faptele dintre 1939 şi 1945 au oferit şi oferă temeiul celei mai solide şi mai vaste literaturi, însumând de-acum ***peste un milion de titluri de cărţi şi studii*** pe întregul mapamond şi reprezentând sinteze şi monografii, bibliografii, volume de documente şi reportaje, lucrări memorialistice, ghiduri arhivistice şi albume, articole speciale etc., etc.

Rândurile precedente explică *de ce* mi-am propus să vorbesc *altfel* despre conflagraţia din 1939-1945. Cred că avem toate motivele în acest sens şi, mai ales, baza necesară. În acest cadru, voi apela la o lucrare ignorată în general de istorici, de către cei români în special. Este vorba de ***Enciclopedia*** tipărită în urmă cu peste 15 ani de Americanii **Don McComb** şi **Fred L. Worth.** Cartea, intitulată ***World War II Super Facts***, a apărut sub egida lui Warner Books din New York (1983, 659 pagini), în clasicul format al *"ediţiilor de buzunar"*. Cercetând exemplarul din biblioteca proprie, am constatat că l-am cumpărat la Chicago, la 29 Decembrie 1986, unde mă aflam pe atunci ca invitat la Congresul anual al Asociaţiei Istoricilor Americani *(A.H.A.)*. Lucrarea lui McComb şi Worth îşi propune, în esenţă, să răspundă la ***peste o mie de întrebări privind faptele strașnice ori chiar cele mai strașnice (Super Facts!?) ale celui de-al Doilea Război Mondial***, precum de exemplu:

- Ce a fost ***Enigma*** ?
- Cine a fost **Herbert Hans Haupt** ?
- Care este numele ***vaselor de război nipone implicate în atacul dela Pearl Harbor*** ?

Întrebările, şi în consecinţă răspunsurile, sunt extrem de numeroase şi diverse, urmând ca, în limita spaţiului disponibil, să revenim asupra unora dintre ele. Pe moment să răspund însă curiozităţii cititorului în privinţa celor trei chestiuni deja formulate. **Enigma**, lucru care se ştie, a fost denumirea-cod a maşinii de cifrat utilizată de forţele armate germane în vremea războiului; Britanicii au reuşit să pătrundă misterele maşinii (inventată, în 1919, de Olandezul Hugo Koch), ceea ce le-a permis să cunoască intenţiile adversarului şi să le anihileze în bună măsură (operaţiunea ***Ultra***, pentru Londra). **Hans Herbert Haupt** (1919-1942), nativ german care a vieţuit la Chicago între 1932 şi 1941, a fost numele spionului lansat la 17 Iunie 1942 în Florida de pe submarinul ***U-584***, în cadrul operaţiunii ***Pastorius***. El a fost supravegheat din start de **F.B.I.**, apoi arestat, judecat ca spion german şi executat la 8 August 1942. Relativ la ***forţa de atac niponă la 7/8 Decembrie 1941 la Pearl Harbor***, ea a inclus: port-avioanele ***Akagi, Hiryu, Kaga, Shokaku, Soryu, Zuikaku***, vasele de linie ***Hiei, Kirishima, cuirasatele Chikuma*** şi ***Tone***, trei submarine, nouă distrugătoare şi opt tancuri.

Enciclopedia lui McComb şi Worth cuprinde informaţii din cele mai trăznite despre actorii mari şi mici ai celui de-al Doilea Război Mondial. Sunt informaţii care, trebue să recunoaştem, nu se pot întâlni decât accidental în cărţile clasice de istorie. Pe când autorii americani se dovedesc interesaţi tocmai de lucrurile stranii, de curiozităţi care, şi acestea, au compus *"tabloul"* ce cuprinde istoria războiului. Nu am cunoştinţă, de exemplu, de existenţa vreunui studiu referitor la *talia* liderilor politici şi militari ai războiului, mai cu seamă la... efectul acestui element asupra desfăşurării evenimentelor?! Or, Don McComb şi Fred L. Worth stabilesc următoarea *"scară" a "actorilor"* conflictului:

152 cm -Joseph Goebbels
157 cm -Haile Selassie
160 cm -Francisco Franco, Isoruku Yamamoto, Victor Emmanuel III
162 cm -**I.V.Stalin**, H. Tojo
167 cm -Charlie Chaplin, Erich Raeder
170 cm -**Benito Mussolini**, Wilhelm Frick
172 cm -**Cian-Kai-şi, W. Churchill, Adolf Hitler**, J.B.Tito, Regele George VI
174 cm -Alfred Jodl, **Harry S. Truman**
177 cm -D.D.Eisenhower, Hans Frank, Hermann Goering
179 cm -Alfred Rosenberg, Arthur Seyss-Inquart
182 cm -George C. Marshall, Joseph C. Grew
185 cm -Ronald Reagan, Joachim von Ribbentrop
187 cm -**F.D.Roosvelt**
190 cm -Henry Giraud, Albert Speer
193 cm -**Charles de Gaulle**, Ernst Kaltenbrunner, Wilhelm Keitel, Louis Mountbatten, Otto Skorzeny
199 cm -Richard Tregaski, corespondent american de război.

Nu lipsite de semnificaţie sunt ***numele câinilor***, celebrul general britanic Montgomery, de exemplu, preferând să-i ţină în lesă pe adversarii săi direcţi de pe front *"Hitler"* şi *"Rommel"* (p.149):

Blondie - Hitler
Charlie - Mussolini
Hitler - Bernard Montgomery
Rommel - idem
Negus - Eva Braun
Tigar - Tito

Extrem de numeroasele ştiri le putem integra în categoria ***faptelor diverse***. Aşa de exemplu, **William Donovan** (1883-1959), fondatorul şi cel dintâi şef al ***OSS (Office of Strategic Services)***, cel mai mare serviciu de spionaj al Americii în război, a fost ***cel dintâi American*** care a primit toate cele patru mari decoraţii ale SUA - Medal of Honor, Distinguished Service Cross, Distinguished Service Medal şi National Security Medal. Pe de altă parte, **Arthur MacArthur** (1845-1912) şi **Douglas Mac Arthur** (1880-1964) s'au aflat între singurii Americani, tatăl şi fiul, care au fost distinşi cu Medal of Honor. Cel dintâi pentru faptele de arme din timpul războiului civil din 1861-1865, iar celălalt pentru succesele din Pacific din 1942-1945. După cum tot în cursul războiului, mai precis la 28 Iulie 1945, un ***B-25*** pilotat de locotenent-colonel William F.Smith, Jr., a izbit... cel mai înalt *"zgârie nori"* al timpului: faimosul ***Empire State Building*** din New York şi aceasta în dreptul etajelor 78-79. Toate bune (vorba vine!), numai că pilotul fusese decorat cu Distinguished Flying Cross şi nu mai puţin de patru Air Medals. În aceeaşi vreme însă, pe fronturi, s'au impus ***aşii aerului*** din ambele tabere beligerante, clasamentul ţinând seama de numărul de aparate inamice doborâte, adică:

1) Ruşi
Ivan Khozedub (62)
Al. Pokrişkin (59)
Dmitri Blinka (56)
Nikolai Gulaer (56)
2) Japonezi
Hiroyoshi Nishizawa (102)
Shoici Sugita (80)
Saburo Sakai (64)
3) Americani
Richard Bong (40)
T. B. McGuire (38)
David S.McCampbell (34)
4) Britanici
St.John Pattle (40)
James Johnson (38)
Adolh G. Malan (35)
5) Germani
Eric Hartmann (352)
Gerhard Barkforn (301)
Gunther Rall (275)

După cum se vede, piloţii ***Luftwaffe***-i s'au impus de departe în topul aşilor văzduhului. Tot astfel precum, din rândurile comandanţilor de submarine, neînfricaţii ***lupi ai mărilor***, şi anume:

Otto Kretschmer ***(U-23, U-99)***, care a scufundat 44 de vase aliate totalizând 266 629 tone

Wolfgang Luth ***(U-9, U-138, U-43, U-181)***, 43 de nave = 225 712 tone

Erich Topp ***(U-57, U-552)***, 34 de nave = 193 684 tone

Karl Merten ***(U-68)***, 29 de nave = 186 964 tone

Victor Schultze (U-48), 34 de nave = 171 122 tone

Abia pe locul 20 s'a situat **Reinhard Hardegan** ***(U-147, U-123)***, cu *"numai"* 23 de nave scufundate însumând 128 412 de tone.

În bătăliile mărilor şi oceanelor din 1939-1945 s'au remarcat prin fapte de arme ieşite din comun submarinele germane: ***U-29, U-30, U-32, U-39, U-47, U-48, U-73, U-81, U-85, U-100, U-110, U-156, U-168, U-183, U-202, U-352, U-435, U-505, U-511, U-537, U-556, U-584, U-656 şi U-701.*** În total, submarinele germane au scufundat 2.828 de nave aliate de comerţ şi 145 de vase de război, iar pierderile proprii înregistrate au fost, şi ele, pe măsură: 785 din 1.161 construite (pp.599-602).

Este interesant de reţinut că marii bonzi ai partidului nazist nu s'au recrutat dintre cei dintâi membri înscrişi în ***NSDAP***. O excepţie marcantă a făcut, fără îndoială, Adolf Hitler. Iar pentru rest să parcurgem lista membrilor de partid după ***numerele de înscriere***:

7 - Adolf Hitler
8.672 - Joseph Goebbels
14.303 - Heinrich Himmler
60.508 - Martin Bormann
300.179 - Ernst Kaltenbrunner
474.481 - Albert Speer
544.916 - Reinhardt Heydrich.

Fiind la capitolul liderilor naziști, să reţinem că, dintre toţi, **Hermann Goering** (1893-1946), succesorul desemnat al lui Adolf Hitler, a deţinut un indiscutabil record în privinţa numărului de funcţii deţinute:

-Prim-ministru al Prusiei
-Comandant al Poliţiei Prusiei
-Şef al ***Gestapo***-ului (Poliţia Secretă de Stat)
-Preşedintele Reichstagului
-Ministru al Aerului
-Comandant al ***Luftwaffe***-i
-Comisar al Reichului pentru Planul de Patru Ani
-Ministru de Interne al Prusiei
-Reichsmareşal al Marelui Reich German etc., etc.

În Aprilie 1945, cu numai câteva zile înainte de prăbuşirea celui de-al IIIlea Reich, atunci când a aflat că Goering iniţiase negocieri secrete cu Aliaţii, Adolf Hitler avea să-l suspende pe succesorul său din toate funcţiile şi, totodată, să-l condamne la moarte. Ceea ce a fost prea târziu în cazul Reichmareşalului, care avea să fie capturat de trupele aliate, judecat la Nurnberg şi condamnat la moarte prin spânzurătoare. Hermann Goering s'a sinucis în preziua execuţiei, la 15 Octombrie 1946.

Revenind la tabăra Naţiunilor Unite, se impune mai întâi să punem la dispoziţia cititorului denumirile-cod ale conferinţelor inter-aliate care în anii războiului au stabilit liniile esenţiale de planificare şi organizare a marilor încleştări militare şi politico-diplomatice din 1942-1945. La toate conferinţele în discuţie au participat cu regularitate preşedinţii SUA şi premierii Marii Britanii, iar, în unele cazuri (*), liderul URSS - I.V. Stalin:

Arcadia - Washington, DC (Decembrie 1941 - Ianuarie 1942)
Argonaut (*) - Malta şi Yalta (Ianuarie-Februarie 1945)
Evrika (*) - Teheran (Noembrie-Decembrie 1943)
Octagon - Quebec (Septembrie 1944)
Quadrant - Quebec (August 1943)
Sextant - Cairo (Noembrie-Decembrie 1943
Terminal (*) - Potsdam (Iulie-August 1945)
Trident - **Washington, DC** (Mai 1943).

Deoparte şi de alta a liniei frontului, liderii politici şi militari au avut la dispoziţie diverse tipuri de maşini, preferate fiind însă:

Jeep - generalul Omar Bradley, amiralul Chester Nimitz
Packard - generalul D.D. Eisenhower
Mercedes - J. Goebbels, Hirohito, Robert Ley
Mercedes 770-K - Hitler
Rolls Royce - generalul Douglas MacArthur, feldmareşalul Bernard Montgomery
Ford - lordul Mountbatten
BMW - Albert Speer

Deoparte şi de alta a liniei frontului au fost la mare trecere ***poreclele*** date principalelor personaje angajate pe scena istorică. Cum se întâmplă, poreclele au fost mai puţin întâmplătoare, ele cuprinzând de regulă trăsăturile de bază ale *"eroului"*, calităţile şi defectele sale, preferinţele sale cunoscute ori ascunse etc. Să rememorăm câteva dintre cele mai cunoscute:

Unchiul Joe -Stalin
Rapidul Heinz - generalul Heinz Guderian
Şoarecele maron - Rudolph Hess
Lacheul - Wilhelm Keitel

Dela 1 Septembrie 1939, adică dela invadarea Poloniei de către Germania hitleristă, şi până la 2 Septembrie 1945, până la capitularea definitivă a Japoniei, războiul mondial a însumat peste *2.180 de zile*. Cu o frecvenţă bănuitoare au revenit în atenţia istoricilor ***Duminicile negre*** ale războiului, mai precis:

3 Septembrie 1939 - intervenţia stării de război între Germania, pe de o parte, şi Marea Britanie şi Franţa, pe de altă parte
7 Decembrie 1941 - atacul japonez dela Pearl Harbor
22 Iunie 1941 - Germania invadează URSS
9 Noembrie 1942 - invazia Aliaţilor în Africa de Nord
18 Aprilie 1943 - asasinarea amiralului Yamamoto
1 Aprilie 1945 - invazia Okinawei

Interesant a fost în război destinul fiilor şi nepoţilor celor două tabere beligerante. Dacă despre odraslele lui Stalin, Mussolini, Churchill sau Roosevelt se cunosc în genere mai mlte detalii, în schimb ***Hitler şi nepoţii săi*** au rămas cu adevărat necunoscuţi. Deşi doi dintre nepoţii Fuhrerului **(Hans Hitler şi Heinz Hitler)** au luptat la Stalingrad. Cel din urmă a căzut prizonier şi a murit în captivitate. Un alt nepot de-al liderului nazist **William Patrick Hitler**, a slujit în vremea războiului în... tabăra inamică, în ***US Navy*** şi a trăit după 1945 sub nume de împrumut în zona New York City!

Cititorul se va întreba, pe bună dreptate, dacă în ***Enciclopedia*** lui McComb şi Worth nu lipsesc datele despre România şi Români?

Continuare în pag. 17

DIN CONFESIUNILE UNUI ARTIST

Urmare din pag. 12

fapt, eu fac fiecare tablou altfel. La orice formă plastică folosesc materiale diverse. Eu nu mă repet. Este ca un vas care se sparge şi dacă îl refac iese peticit. Folosesc culori industriale, de grafică, după nevoie. Este greu să fiu imitat. Secretul meu este munca. Eu folosesc diverse metode, bucăţi de lemn, lucrez cu cuţite de pictură (şpacluri), bidineaua, beţe, uneori chiar direct cu mâna etc. Un ziar din oraşul Olten, cantonul Solothurn, a menţionat că lucrările mele sunt *"sculptură pictată"*. Dan Grigorescu a spus *"pictura lui Sever Sasarman este ca o amprentă"*. În concepţia mea tehnica este găsirea de mijloace adecvate care te ajută să realizezi în pictură ceea ce ţi-ai propus.

Actula creaţie nu se substituie studiului profesional. Profesiunea de credinţă este hotărîtoare, nu şcolile făcute în artă. În literatura de specialitate, lucrările mele, sunt menţionate ca o pictură aparte. Eu nu sunt sub dictatura modei.

Expresionism, suprarealism, cubism etc., eu nu mă consider încadrat în aceste curente. Unii m'au etichetat că eu vreau să fiu avangardist. Eu nu mă simt şi nu sunt în acest curent. Eu mi-am pus sufletul meu pe o bucată de pânză, nici vorbă să fiu avangardist. Nu urmăresc să plac publicului, sau unei persoane. Eu caut să realizez ce simt. Unii mi-au spus că nu au somn după ce au văzut picturile mele.

În viitor eu voi continua munca mea în felul meu. Mă gândesc că ar trebui să dau curs unei cerinţe a Muzeului Brukental dela Sibiu. Dacă voi avea posibilitatea voi căuta să dau curs acestei invitaţii.

De asemenea, la Chişinău, în republica Moldova, aş dori să fac o expoziţie. Sunt Românii noştri din Moldova, pe care noi îi iubim.

Sergio VAIDA

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

ÎNSEMNĂRI DE DESŢĂRAT

-II-

—Nicolae LUPAN—

Gara Bruxelles Nord. 10 Martie '74. Trenul stă doar câteva minute. Şi valizele noastre încep să zboare pe peron: una, două, trei, cinci-sprezece!... Galia îşi face cruce. Un peron gol şi rece. Ca sufletele noastre. Dintr'un grup se desprinde Svetlana Mileant, o prietenă de tinereţe a soţiei, care ne aşteaptă. Un taximetrist glumeţ, angajat de dânsa, ne ia în primire:

- Îmi pare că ăştia au adus jumătate de Rusie, - zice el încercând să ridice o valiză grea ca plumbul. Este tocmai cea cu sticle de vin şi de coniac.

Ne înghesuim cum putem în două maşini şi pornim. Unde ?

- Acasă, - ni se spune.

Încercăm mari emoţii: ajunşi într'o ţară străină, în care nimeni n'are nevoie de noi, suntem întâlniţi la gară şi duşi la un apartament plătit deja de Svetlana pentru trei luni înainte!

Urcăm la etajul trei al unei case cât se poate de dărăpănată, dar cu masa întinsă. Deschid eu valiza noastră cu cioburile de *"soare moldovenesc"*, cum i se zice coniacului în Basarabia, torn în nişte pahare şi toţi câţi suntem, şapte la număr, ca la comandă, rostim:

- Bonne chance!... (Într'un ceas bun !).

Capitala Europei. Noi şi capitala Europei! Impozant. Străzile ni se par lipsite de verdeaţă. Ne înşelăm. În realitate, construcţii frumoase, mai vechi şi mai noi, ascund la tot pasul scuaruri, grădini şi parcuri. Arhitectura Bruxelles-ului este concepută în aşa fel încât mai din toate pieţele pornesc în raze câte 6-8 străzi şi doar rare ori - patru. Unele din ele, drepte ca săgeţile pe distanţe de kilometri, cum este Şoseaua Ninove, duc în afara oraşului, scoţându-te, cum s'ar zice, la drum. Şi aici începe pentru noi minunea minunilor! Şi nu e vorba numai de calitatea extraordinară a asfaltului sau de perdelele de arbori şi arbuşti care însoţesc călătorul pe tot cuprinsul Belgiei, ci de arta planificării *"bretelelor"* de legătură între state, oraşe, sate. Acestea din urmă având un vădit aspect urbanistic.

Autostrăzile internaţionale, şoselele naţionale, drumurile de ţară sunt atât de impresionante încât din amurg şi până în zori, luminate cum sunt ca nici în altă ţară din Europa şi din lume, cum ni se spune, par nişte dantele. Unele mai interesante decât altele. De piatră să fii şi tot nu poţi rămâne nepăsător faţă de multitudinea lor de desene.

Ca regulă, peste traseul principal se aştern poduri cu alură da căprioare ce nasc drumuri suprapuse şi încrucişate spre alte depărtări. Toate luminate până la orizont cu becuri de diferite nuanţe la ale căror raze poţi găsi acul pe timp de ceaţă. Drumurile de câmp sunt asfaltate şi luminate cu becuri mai mici care se împletesc armonios cu pitorescul împrejurimilor. Drumuri care, prin frumuseţea lor, îmbie pe fiecare muritor de rând să ia bastonul de pelerin şi să pornească în goana maşinilor spre alte orizonturi. Pentru noi însă trebue să mai curgă apă pe sub poduri.

La "interogatoriu". Suntem chemaţi la Ministerul de Justiţie. Eu, soţia şi cei doi copii majori ai noştri. Avem emoţii: o să fim *"cercetaţi"* unul câte unul sau toţi împreună? O să ni se pună întrebări - câte-în-lună-şi-în-stele?

- O cafea, o bere, o ţigară?

"Bine crescuţi", cum suntem, nimeni nu vrea nimic. Cât despre întrebări, una mai banală decât alta, ele ne sunt puse de-a valma la toţi patru şi răspunde cel care doreşte!

Vorba ajunge la kagebeul din Chişinău. Aici, desigur, eu sunt cel mai *"versat"*, ca unul ce am fost interogat în repetate rânduri pentru *"naţionalism românesc şi parazitism social"*, crezând că o să-i dau gata cu răspunsurile: cunosc numele celor ce m'au interogat. Şi al generalului, şi al adjuncţilor şi al altor căţiva colonei, printre care şi Gheorghe Lavranciuc. Nimeni însă nu întreabă nimic.

Atâta doar că *"anchetatorii"* noştri nu prea ştiu unde se află Basarabia. Ni se aduce o hartă a Europei. Şi mare este bucuria lui *"Mao Ţze-dun"*, porecla celui ce ne *"interogheză"*, când vede că Basarabia se află *"alături de România"*. A făcut deja două vacanţe a câte două săptămâni, una la Constanţa şi alta la Sinaia, pentru un preţ de nimic, cum zice el: 8.000 de lei, în care intră transportul, hotelul şi masa!

Ultima întrebare este aceea dacă nu cumva avem idee de preţul călătoriilor turistice în Uniunea Sovietică. Strângem din umeri.

Următoarea procedură *"înfiorătoare"* sunt amprentele digitale care ne distrează grozav. Primele amprente în viaţă... Dar dacă trebue - trebue! Aşadar, *"interogatoriul"* ia sfârşit.

La despărţire, cu calde strângeri de mâini şi urări de bun venit în Belgia, *"Mao Ţze-dun"* ne spune că a mai fost la el un Sovietic, de origine estoniană şi medic de meserie, care trei zile şi trei nopţi nu închisese de frică un ochi. Fugise de pe un vapor la Anvers, ceruse azil politic şi se temea să nu fie asasinat sau răpit.

Estonianul le cerea autorităţilor belgiene două lucruri: să i se schimbe numele şi să i se facă operaţie plastică. Venea zi de zi, dis-de-dimineaţă, în clădirea Ministerului de Justiţie şi rămânea pe coridor până la închiderea birourilor.

Într'o zi n'a mai venit şi multă vreme nu s'a ştiut nimic de el. Până la urmă un alt marinar sovietic, fugit de pe acelaşi vapor, îi spusese lui *"Mao Ţze-dun"* că nervii medicului nu rezistaseră şi-şi zise că *"decât mort, mai bine la închisoare"*.

Şi se duse, ca musca în lapte, la ambasada sovietică din Bruxelles. Fu condamnat de un tribunal militar din Tallin la şapte ani închisoare.

- Aşa sunt legile la ei, ne linişteşte *"Mao"*.

Apoi, luând o mină de om serios, mă roagă să-i aduc imediat la cunoştinţă, dacă ambasada sovietică va încerca să mă contacteze.

(Va urma)

BLESTEMUL PACTULUI RIBBENTROP-MOLOTOV

—Valeriu GRAUR—

Acum 60 de ani, la 23 August 1939, la Moscova miniştii de Externe ai Germaniei naziste şi Rusiei bolşevice - Ribbentrop şi, respectiv, Molotov au semnat în prezenţa lui Stalin pactul de neagresiune germano-sovietic .

Acest *"nevinovat"* document a fost completat cu un act adiţional secret, pe care autorii recent apărutei lucrări, la Paris, *"Cartea neagră a comunismului"* îl cataloghează drept crimă împotriva păcii. Într'adevăr, se poate afirma cu certitudine că acest protocol adiţional secret a dus la declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial, cu întregul său cortegiu de crime apocaliptice.

Prevederile acelui protocol împărţeau în mod abuziv Europa centrală în sfere de influenţă germană şi sovietică, trasând o graniţă arbitrară, ce a sfârtecat teritorial o serie de state suverane şi independente până la acea dată.

O parte din teritoriul Finlandei a fost ocupat de Ruşi, republicile baltice au fost înglobate în întregime în URSS, Polonia a fost desfiinţată ca stat, fiind împărţită între Germania şi Rusia... La 28 Iunie 1940, printr'un violent ultimatum, României i s'au smuls Basarabia, Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa, iar ulterior, prin noi silnicii, Ardealul şi Cadrilaterul, pregătindu-i-se şi ei soarta Poloniei.

În baza acelui pact, mai precis, în baza protocolului său adiţional secret, Rusia şi-a văzut atinsă o ţintă mai veche - sfărâmarea României Mari, iar noi, Românii ne-am văzut ţara distrusă şi perspectivele spulberate. Am fost nevoiţi să răspundem agresiunii şi să intrăm în război pentru a ne dezrobi moşiile. Am fost înfrânţi şi nu am reuşit decât să ne recuperăm Ardealul. Am fost trataţi ca o ţară învinsă şi, culmea, ca *"stat agresor"*. Noi, victimă a agresiunii. După 23 August 1939, România a căzut în ghearele agresorului sovietic, care a avut sprijinul aliatului său Hitler, iar după încheierea războiului a fost lăsată în ghearele aceluiaşi agresor dar, de data asta, cu gîrul Occidentului. Aşadar, indiferent de configuraţia alianţelor în Europa, nedreptatea cruntă a fost destinul nostru.

Este interesant de remarcat că Stalin a obţinut Basarabia ca rezultat al unei cârdăşii tâlhăreşti cu Hitler - inamicul nr.1 al aliaţilor occidentali, iar după război aliaţii nu s'au arătat câtuşi de puţin sinchisiţi de acest amănunt şi prin tratatul dela Paris din 1947 i-au oferit lui Stalin exact aceeaşi pradă, pe care i-a oferit-o şi Hitler - Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa. Mai mult chiar, România a fost cedată în sfera de influenţă sovietică şi, în scurt timp, prin violenţe inimaginabile, transformată într'un stat comunist - o anexă a imperiului sovietic. Au fost distruse valorile tradiţionale româneşti, ţara a fost scoasă din circuitul valorilor occidentale, fapt ce a antrenat o înapoiere catastrofală în dezvoltarea societăţii. În teritoriile ocupate a fost dezlănţuit un feroce proces de deznaţionalizare. Prin crima de genocid autorităţile ocupante sovietice au modificat raportul etnic firesc, au falsificat istoria, au impus o denaturare abjectă a însăşi identităţii etnice a Românilor din aceste teritorii.

Şi în prezent România şi toţi Românii din afara actualelor ei granite continuă să fie urmăriţi de blestemul pactului criminal de acum 60 de ani. Sărăcia, mizeria morală, o interminabilă perioadă de *"tranziţie"*, debusolarea politică, pierderea demnităţii naţionale, politica de continuă defensivă în arena diplomatică, insuccesul endemic în eforturile de revenire în Europa, toate, absolut toate nenorocirile noastre îşi au sorgintea în faptul că diriguitorii post-revoluţionari ai României nu au schiţat nici un gest în direcţia lichidării consecinţelor protocolului adiţional secret al pactului Ribbentrop-Molotov.

În timp ce republicile baltice s'au smuls hotărît şi temerar din ghearele imperiului sovietic, obţinându-şi independenţa şi statutul antebelic, în timp ce până şi URSS - coautoarea pactului Ribbentrop-Molotov, l-a denunţat şi l-a declarat nul şi neavenit, în timp ce România din Basarabia şi Nordul Bucovinei s'au ridicat cu hotărîrea din anii 1988-91 în apărarea identităţii lor naţionale şi pentru restabilirea adevărului istoric, vorbind deschis despre reunirea cu România, Bucureştiul oficial a adoptat o politică de imobilism total şi inexplicabil.

În timp ce chiar şi mass-media occidentală începu să vorbească despre unirea aşa-zisei RSS Moldova cu România ca despre ceva inevitabil, Bucureştiul, nesilit de nimeni şi de nimic, se pregătea să semneze tratatul *"de amiciţie"* cu URSS. Forţele unioniste dela Chişinău emiteau atunci o declaraţie de protest, care se încheia cu următoarele: *"Ratificarea acestui tratat ar avea repercursiuni deosebit de grave prin faptul că ar reconfirma relaţiile de vasalitate ale României faţă de URSS."*

Un fapt semnificativ: la 23.04.1990, demnitarul sovietic Iacovlev declara la Chişinău că ambasadorul României l-a încredinţat că, dacă Iliescu va ajunge la putere, se va da o declaraţie oficială despre inexistenţa oricăror probleme cu caracter teritorial între România şi URSS. Foarte prompt, în Parlamentul dela Chisinău, deputaţii Valeriu Matei şi Alecu Renita vin cu interpelări vehemente. Bucureştiul a tăcut.

Un alt fapt relevant: la 12.08.1991, Ucraina declară în mod unilateral hotarul abuziv, stabilit ca urmare a deja unanim condamnatului pact Ribbentrop-Molotov, drept frontiera sa de stat. Bucureştiul a tăcut, iar şase ani mai târziu a acceptat fără crâcnire această aşazisă frontieră, semnând tratatul cu Ucraina.

Mult trâmbiţata schimbare din '96 nu a adus nici cea mai mică modificare a atitudinii Bucureştiului oficial faţă de problema basarabeană. Înainte de alegeri, Emil Constantinescu afirmă: *"... la negocierea tratatului de bază cu Ucraina problema Insulei Şerpilor să fie rezolvată prin recunoaşterea nulităţii Protocolului din 1948... Nici o parte a teritoriului naţional, fie ea şi numai de 17 hectare, nu poate fi dislocată, oricât s'ar străduI ocupantul să susţină că ea ar fi reprezentat <un mic cadou>... acţiunea diplomatică trebue demarată nu numai pentru a elucida problema Insulei Şerpilor, ci şi problema celorlalte teritorii româneşti incluse prin forţă în fosta URSS."* Frumoase cuvinte! Numai că imediat după câştigarea alegerilor, Emil Constantinescu a luat o atitudine diametral opusă, chemând la *"sacrificii istorice"* şi încheind în mare şi suspectă grabă tratatul cu Ucraina, prin care, pentru prima dată, având deplinătatea facultăţilor juridice, a legiferat prin propria semnătură prevederile pactului Ribbentrop-Molotov.

Unicul gest frumos de demnitate este acela făcut de Parlamentul României prin Declaraţia sa din 28 Noembrie 1991, dar astăzi acea Declaraţie este dată uitării şi îngropată în tăcere.

Chiar suntem condamnaţi să purtăm mereu stigmatul ruşinii?

AUTORITARISMUL LUI PIOTR KIRILOVICI

La trei ani dela urcarea-i pe tron gubernial nu e cazul să i se mai facă un portret de antiromân. Şi l-a conturat singur cu vârf şi îndesat încă pe când era suslovul Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti, repetând papagaliceşte ori de câte ori avea ocazia, că i se *"roseseră urechile"* de una şi aceeaşi întrebare: *"Două limbi sau una?... Două, tovarăşi"*, tuna şi fulgera el de pe tribunele republicane. *"Limba moldovenească şi limba română"*. Mai ales în zilele când *"lua ceaiul în izmene cu Ivan Ivanovici Bodiul"*, cum rădeau cei în cunoştinţă de cauză. Mă face să aduc pe tapet numele acestui netrebnic vulpoi dintre vulpoi interviul cu Valeriu Matei din *România mare* dela 23 Iulie '99 în care acesta se plânge de tendinţele autoritariste ale lui Lucinschi Piotr Kirilovici. Şi, dintr'odată, gândul mă duce la nesăbuinţa cu care Alexandru Moşanu, atunci preşedinte al parlamentului dela Chişinău, împreună cu Valeriu Matei şi Vasile Nedelciuc, deputaţi, şi-au dat demisia din posturile pe care le ocupau. Or, la mintea pintenatului, un loc părăsit nu rămâne niciodată gol. Anume atunci s'a văzut Piotr Kirilovici aburcat în scaunul de preşedinte al legislativului în locul lui Moşanu. Scaun de pe care, în Decembrie 1996, a trecut pe cel de preşedinte al zisei Republici Moldovva.

Cam asta, pe scurt, despre cocoşelul dela Chişinău.

Victor ROŞCA

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

AI CUI SUNT ACEŞTI ROMÂNI ?

Gheorghe MATEEVICI

Iată că au trecut 59 de ani de când peste populaţia din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa s'a abătut urgia roşie. 234.714 de Români reuşesc să vină ca exilaţi pe actualul teritoriu al României în zilele de 28-30 Iunie 1940. Totul a fost lăsat în urmă, dela câini, pisici până la vite, oi, cai, bunurile din casă, recoltele de pe câmp, necuiese. Numărul celor care ar fi venit aici poate ar fi fost mai mare, dacă termenul nu ar fi fost atât de scurt, iar populaţia ar fi fost anunţată în prealabil.

Au venit numai cei care au fost în drumul de retragere a armatei româneşti şi dela ei au aflat această veste cumplită că *"în urma unui ultimatum dat de Sovietici Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa au intrat în componenţa URSS"*.

Jalea a fost mare. Mulţi s'au hotărît să părăsească aceste teritorii, dar a fost prea târziu, întrucât bandele de civili înarmaţi şi armata sovietică îi întorceau din drum, iar pe cei care încercau să plece fie îi lichidau, fie îi duceau nu se ştie unde. De-a lungul noii frontiere, pe Prut, sute de mii de Români doreau să treacă în România. Cereau Sovieticilor să le permită să plece întrucât ei aveau destule motive să vină aici, fie că aveau rude, fie că nu cunoşteau limba rusă etc.

Graniţa s'a închis şi cu asta s'a terminat totul. Totuşi, unii au încercat să vină în Ţară, aşa cum s'a întâmplat cu Ilie Sterpu, în vârstă de 10 ani, care la sfârşitul lunii Septembrie 1940, reuşeşte, noaptea, să treacă Prutul înnotând... Părinţii şi ceilalţi din familie au fost imediat deportaţi.

Vladimir Smolenschi, inginer, având o discuţie *"neprincipială"* cu unii cetăţeni, este reclamat la NKVD şi aceştia vin să-l aresteze. Dar el, ştiind cu cine a avut discuţia, trece noaptea Prutul şi vine în România.

Acestea sunt câteva cazuri dintre cei care au ajuns vii în România, cazuri fericite, dar mulţi, foarte mulţi au fost vânaţi de grănicerii sovietici şi omoriţi. Prutul a dus poate sute sau chiar mii de cadavre de oameni împuşcaţi, pentrucă doreau să treacă în Ţară.

Ceea ce s'a întâmplat cu Românii rămaşi în Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa a fost de nedescris. Teroarea produsă de bandele de civili şi de trupele sovietice într'un scurt timp a făcut ca oamenii să se teamă şi de umbra lor. Ajunseseră să nu mai vorbească cu nimeni şi evitau să mai invite prieteni în casă. Delaţiunea era în floare. NKVD prindea orice şoaptă şi se întocmea un dosar pentru deportare.

Astfel s'au întocmit dosarele şi listele pentru prima deportare a Românilor, în Siberia, Kazahtan, Stepa Calmucă etc. De menţionat că până la marea deportare din 13 Iunie 1941, sporadic au mai fost deportaţi din diverse sate, comune, târguri, oraşe - multe familii, ca un fel de preambul la ceea ce se va întâmpla în viitor.

13 Iunie 1941 a început cu ridicări masive de ţărani, muncitori şi intelectuali, indiferent că erau Români sau alte etnii. În vagoane de marfă erau înghesuiţi ca vitele între 70 - 100 persoane.

Bărbaţii au fost despărţiţi de restul familiilor lor, copiii ce depăşeau vârsta de 18 ani erau de asemenea băgaţi în alte vagoane spre locul deportării. Cei care nu rezistau erau scoşi din trenuri şi îngropaţi sumar aproape de calea ferată, unde se oprea trenul, adică în câmp.

Câţi au fost deportaţi nu se ştie, câţi au murit - iar nu se ştie.

Războiul început la 22 Iunie 1941 a curmat deportările, iar cei care erau de partea Sovieticilor se evacuau odată cu trupele lor.

Armata română, înaintând rapid, a găsit la Cotul Donului, în faţa Stalingradului, foarte mulţi cetăţeni din provinciile ocupate de URSS în 1940, unii ca deportaţi, alţii plecaţi de bună voie. Acest lucru s'a petrecut şi în Stepa Calmucă. Unii au fost băgaţi în lagăre, unii au fost trimişi la locurile de baştină.

Ce s'a petrecut cu exilaţii veniţi în România, după data de 30 Iunie 1940?

Peste 80% din cei care au venit nu aveau decât hainele de pe ei şi actele de stare civilă şi identitate, totul fusese lăsat acolo, adică acte de proprietate sau documente de familie. Crucea Roşie a României a făcut un efort deosebit pentru a-i caza, îmbrăca şi hrăni, până s'au putut pune pe picioare şi au găsit de muncă.

Dar după apropierea frontului de graniţele ţării noastre, la începutul anului 1944, peste un milion de Români se exilează din nou pe actualul teritoriu al României, ştiind ce-i va aştepta dela Puterea Sovietică.

După 23 August 1944 exilaţii sunt vânaţi şi prădaţi autorităţilor sovietice. Fie că erau duşi de acasă, fie că erau prinşi în gări, fie în piaţe, indiferent de locul unde se aflau, erau duşi sub escortă la trenurile sau lagărele formate pentru ei.

O parte au luat drumul Siberiei, o parte erau lăsaţi la locurile de baştină, iar o altă parte erau executaţi pentrucă au colaborat cu Statul Român. Asta, da! - ironie a sorţii, să fii Român şi să fii acuzat de colaboraţionism!

Celor trimişi în teritoriile luate de Sovietici li se pregătea o soartă aparte. În 1946, din ordinul lui Beria, susţinut de Stalin, se face marea foame forţată în care au murit zeci de mii de copii, bătrâni, femei şi s'a ajuns până acolo că mulţi au ajuns canibali (fusesee experimentată pe Ucraineni, la începutul anilor '30 - n.n.).

Dar nu se terminaseră toate cauzele. În anul 1949, în zilele de 2-4 Iulie, 115.000 de Români au fost deportaţi sau asasinaţi din ordinele primite dela Moscova. Deportările şi asasinatele în aceste teritorii nu s'au terminat decât abia în anul 1956, la trei ani după moartea lui Stalin.

În total, deportările şi asasinatele executate de Sovietici au făcut peste un milion şi jumătate de victime din populaţia Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Ţinutului Herţa, adică 75% din Românii de acolo.

Cea mai mare crimă făcută de Sovietici a fost cea dela Bălţi, unde au exterminat peste 50.000 de soldaţi şi ofiţeri români luaţi ca prizonieri, dar şi Germani, Unguri, Cehi, Italieni, Polonezi, prin înfometare şi forţarea lor de a bea apă din balta lagărului, care era infestată. Acolo şi-au dat obştescul sfârşit peste 40.000 de Români.

Să vedem soarta exilaţilor români care au rămas pe teritoriul românesc. Tancurile sovietice au adus pe cei care trebuiau să întroneze comunismul iar ca putere armată Divizia *"Tudor Vladimirescu"*, în caz că s'ar fi produs o revoltă populară împotriva ocupantului. Totul bine gândit şi pus la punct. Cei care au trădat această ţară prin dezertare veneau acum ca jandarmi împotriva acelora pe care i-au trădat. Odată cu ei vin şi cei care trebuiau să organizeze Securitatea, străini de neam şi ţară care aveau un singur ţel: să omoare. In final peste un milion şi două sute de mii de Români au trecut prin furcile caudine ale Securităţii şi Miliţiei din ţară.

În anul 1991 a luat fiinţă Asociaţia Română a Victimelor Represiunii Staliniste (ARVIS) care cuprinde exilaţii din Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, care doresc, în mare, să obţină dela autorităţi următoarele drepturi:

1. Toţi exilaţii care timp de 58 de ani au suferit, să fie despăgubiţi ei şi urmaşii lor, cu tot ce au lăsat pe teritoriile cedate URSS, în conformitate cu prevederile Tratatului de Pace dela Paris din anul 1947 şi a tuturor Tratatelor privind Drepturile Omului, în vigoare azi. Aşa cum au fost despăgubite unele segmente ale populaţiei din România, aşa trebue să fie aplicate şi membrilor ARVIS, mai ales că sunt Români.

2. Noi dorim să se scrie o istorie reală a ceea ce s'a petrecut din 1918 până în prezent în această Ţară. Dorim ca istoricii noştri şi cei din străinătate, şi persoanele care au acces la documente din această perioadă, să-şi dea concursul pentru realizarea cât mai curând posibil a istoriei Românilor, aşa cum a fost.

ARVIS deţine o serie de mărturii ale membrilor săi, care au fost deportaţi fie în gulagurile sovietice, fie în Bărăgan, fie ca deţinuţi politici.

3. Dorim să facem un muzeu memorial în care să fie prezentate documente şi mărturii ale celor petrecute timp de 81 de ani pe teritoriul ţării noastre, ca populaţia ţării noastre şi străinătatea să ştie drama naţiunii române.

Pentru cele solicitate la pct.1, ARVIS a iniţiat un proiect de Lege pentru obţinerea unor drepturi pentru membrii săi, îmbrăţişat de unele ministere, precum şi de unele grupuri parlamentare, indiferent de culoarea lor politică.

Aşteptăm ca toţi deputaţii şi senatorii să fie alături de cei care se ostenesc pentru recuperarea drepturilor şi bunurilor cetăţenilor români loviţi de soarta nemiloasă a exilaţilor.

ARVIS a întocmit un apel către toţi Românii din ţară şi străinătate pentru a sponsoriza realizarea deziderateloor dela punctele 2 şi 3, care a fost trimis diverselor instituţii de stat şi particulare, dela care, până în prezent, nu am primit nici un răspuns.

Este adevărat că unii miliardari ne-au răspuns negativ, întrucât nu cereau pentru Miss România sau cine ştie ce spectacole de modă. Copiii lor nu vor avea nevoie de istorie. Televiziunea română nu ne-a sprijinit. Radioul - sporadic. Singura, presa scrisă a publicat şi a avut atitudine binevoitoare, pentru care mulţumim celor în drept.

Se spune că *"un popor care nu-şi cunoaşte istoria, nu merită să trăiască"*. Noi dorim ca poporul român să-şi cunoască istoria zbuciumată din acest secol, pentrucă merită să trăiască în veşnicie.

Exilaţii

Deportările făcute de Sovietici, după 28 Iunie 1940 în Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, s'au făcut diferit, în funcţie de vârstă, sex, astfel:

1. Tinerii între 16-20 de ani erau recrutaţi ca personal necalificat pentru minele din Donbas sau Ural, cu promisiuni foarte atrăgătoare pentru ei, că vor primi salarii foarte mari, o calificare rapidă, învăţământ gratuit la toate nivelele etc. Mulţi tineri au fost tentaţi, şi-au părăsit fraţii şi părinţii pentru a vedea cu ochii lor mirajul promis. Eroarea a fost a lor. Foarte puţini au scăpat de acolo, după câteva luni de muncă înrobitoare şi regim de lagăr.

Mulţi tineri au murit, iar alţii au fost bucuroşi să plece pentru satisfacerea serviciului militar, scăpând astfel de fericirea pe care singuri şi-au ales-o, de a munci în minele dela Donbas sau Ural.

2. O altă formă de deportare a elementului românesc, din provinciile ocupate de Sovietici în 1940, a fost mutarea peste Nipru şi mai departe a familiilor comuniştilor români *"în interes de serviciu"*. Este ştiut că în Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa celulele partidului comunist erau formate pe criterii etnice. Românii comunişti aveau celula lor, la fel şi Ruşii, Ucrainenii, Evreii etc.

3. *"Strămutarea"* cetăţenilor din teritoriile ocupate de Sovietici a cuprins etniile rusă, evreiască, ucraineană, poloneză şi mai puţin română. Strămutaţii puteau fi găsiţi la Novosibirsk, Vladivostok, Alma Ata sau Taşkent. Una din cauzele care duceau la strămutarea familiilor era că toţi erau intelectuali, dar săraci şi deci fidelizaţi sistemului sovietic, deoarece puteau fi integraţi şi asimilaţi uşor.

Foarte puţin Români au beneficiat de statutul de strămutaţi. Pentru ei se pregătea o noapte a Sfântului Bartolomeu.

4. Începând cu data de 13 Iunie 1941, Sovieticii recurg la cea mai bestială formă de distrugere a elementului românesc din teritoriile ocupate de ei. Sute de mii de Români au fost deportaţi în Siberia, Ural, Kazahstan etc. Se formează uriaşe gulaguri cu deportaţii români din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa. Lupta de clasă şi etnie se aplica începând cu asasinatul şi terminând cu gulagul. Distrugerea elementului românesc din teritoriile ocupate de Sovietici, începută în 1941, nu s'a terminat decât în 1956.

În 1946, foametea forţată aranjată la comanda lui Beria, mai face aproape 100.000 de victime dintre Români.

În 1949 sunt deportaţi şi asasinaţi peste 115.000 de Români din teritoriile cedate. Apoi în etape, se fac deportări şi asasinări în rândul populaţiei române, până în anul 1956. *"Purificarea"* etnică prin asasinate, deportări în gulaguri, până la cea mai simplă, adică schimbarea numelui, a fost lege la ordinea zilei.

Şi acum să vedem cum au aplicat comuniştii români, şi în special Securitatea şi Miliţia, după 1944, învăţămintele şi dispoziţiile date de Sovietici prin NKVD.

1. Primii care au avut de suferit au fost Românii veniţi în actualul teritoriu al României din provinciile anexate de Sovietici ca cetăţeni români, dar şi cei consideraţi *"contrarevoluţionari"* sau colaboraţionişti cu statul român.

Această etichetare li s'a dat pe motiv că au participat ca soldaţi, subofiţeri sau ofiţeri în războiul dus pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa în perioada 22 Iunie 1941-23 August 1994.

2. La data de 11 Noembrie 1945, din ordinul Comisiei Aliate de Control (partea sovietică) toţi cetăţenii aflaţi pe teritoriul României şi care în anul 1940 au rămas în provinciile anexate de puterea sovietică sunt invitaţi să se prezinte la Comisie pentru a putea pleca în URSS. Mulţi s'au prezentat, fie de frică, fie că au fost tentaţi de sumele de bani ce li se ofereau pentru a se duce acasă. Ce s'a întâmplat cu ei nimeni nu ştie, dar acasă nu au ajuns.

3. Prin Reforma Agrară din 1945 foarte mulţi exilaţi au fost trimişi în Banat, unde li s'a dat pământ, în locul Saşilor duşi în URSS. În 1949 o bună parte din ei au fost trimişi ca *"deportaţi"* în Bărăgan, iar o parte au fost *"strămutaţi"* în alte localităţi din ţară, fiindu-lise interzis a le părăsi.

4. Din 1950 organele de Miliţie, pe baza certificatelor de naştere emise de Sfaturile Populare Comunale, Orăşeneşti, au purces la separarea Românilor în două categorii: unii născuţi pe actualul teritoriu al ţării iar ceilalţi în URSS.

La eliberarea buletinului de identitate, exilaţii erau trecuţi într'un registru special ca *"persona non grata"*. Dacă pentru cei născuţi aici seria buletinului era de exemplu K 038072, numărul de înregistrare din buletin la secţia de Miliţie avea terminaţia cu ultimele trei cifre, adică 072. La exilaţi, însă ultimele cifre erau cu totul altele, de exemplu K 038072, aveau cifrele 426.

Exilaţii au avut parte de *"mutări în interesul serviciului"*, *"strămutări"*, *"deportări"*, arestări şi deţineri politice, iar în final - statut de *"persona non grata"*, valabil şi astăzi.

Poate ne spun istoricii, poate parlamentarii sau conducerea statului ne va lămuri într'un fel dacă suntem Români şi avem aceleaşi drepturi ca toţi Românii şi etniile care conviesc aici sau nu... Şi, CÂND?!

DESPRE RĂZBOI, ALTFEL

Urmare din pag. 15

Fără a fi numeroase, ele nu sunt nici relevante. Într'un loc, de pildă, aflăm un clasament al marilor *colecţionari de timbre* din epoca războiului. Care erau aceştia? Nimeni altcineva decât:

Ernest Borgine
Carol II, ex-rege al României
Generalul Mark Clark
Regele George VI al Angliei
Herbert Hoover
Harold Ickes
Adolphe Menjou
Regele Mihai al României
F.D. Roosevelt
Simon Wiesenthal

Îmi face deosebită plăcere, în încheiere, să supun atenţiei cititorului *"Dosarelor istoriei"* acest portret al Conducătorului statului român din 1940-1944, după cum se ştie personalitate pe nedrept atât de controversată a istoriei contemporane. După cum se poate vedea, nu şi pentru Don McComb şi Fred L.Worth, care s'au dovedit atât de inspiraţi şi, mai ales, precişi în surprinderea liniilor de forţă ale personalităţilor celui din urmă Mareşal al României (p.17-18):

Antonescu, Ion (1882-1946). Mareşal român şi dictator care s'a aliat cu forţele Axei în vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Actul său a fost motivat mai mult de ura sa împotriva Rusiei decât de dragostea sa pentru Germania. Antonescu a încercat să încheie un armistiţiu cu Aliaţii Occidentali în 1944, dar a eşuat. El a fost judecat şi condamnat la moarte în 1946. Membrii plutonului de execuţie au fost aleşi din trupele de şoc comuniste, pentrucă exista temerea că Românii nu-l vor împuşca. Plutonul de execuţie nu a reuşit să-l împuşte din prima rafală. Astfel încât Antonescu, înălţându-se uşor în genunchi, a spus: <<Voi chiar nu ştiţi să trageţi!...>> El a supravieţuit şi celei de a doua salve, fiind finalmente ucis cu un foc de pistol tras în cap.

Gh.BUZATU

ROMÂNII DE DINCOLO DE NISTRU

Sergiu GROSSU

Continuăm seria de articole pe care colaboratorul nostru din Franţa, basarabeanul Sergiu Grossu, le-a publicat, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, în săptămânalul "Transnistria". Socotim că ele oglindesc, cu fidelitate, sufletul, aspiraţiile şi lupta aceleiaşi moldovenimi - fie ea din stânga sau din dreapta Nistrului - care s'a opus, cu jertfe mari, atât împotriva stăpânirii ţariste, cât şi a celei sovietice, afirmându-şi dreptul la o viaţă naţională românească şi unirea cu ţara de baştină.

REDACŢIA

CUVÂNT DE PRIMIRE

Zilele acestea sosesc, în capitala ţarii, un grup de 300 învăţători transnistrieni, dornici să-şi cunoască patria şi fraţii. Cei mai de seamă reprezentanţi ai colectivităţii moldoveneşti dintre Nistru şi Bug, ţinuţi în întuneric atât amar de vreme, vor avea fericitul prilej să ia contact, la faţa locului, cu realităţile noastre sănătoase şi să pătrundă toate tainele sbuciumatei istorii româneşti.

Acest fapt sărbătoresc merită o deosebită atenţie. Şi să vedeţi de ce. Noi salutăm, în grupul dăscălimii transnistriene, nu numai entuziasmul norodului de peste apa bătrânului Tyras, norod care s'a adaptat de minune noii oranduiri locale, ci, mai cu seamă, puterea de rezistenţă a acestor viforoşi stâlpi ai latinităţii în Răsăritul Europei.

Dela sfârşitul secolului al XVIII-lea, de când moldovenii din Ţara Bugului ajung sub despotica stăpânire ţaristă şi până în recentele decade de tristă aducere aminte, când năpasta slavo-bolşevică a căutat să smulgă, prin măsurile cele mai drastice, ideea de românism din adâncul sufletelor lor mari, Românii din Transnistria nu şi-au lepădat legea strămoşească. Ci, suportând cu resemnare, umilinţele şi îngenunncherile, au aşteptat ziua apropiatei învieri, ziua deplinei dezrobiri.

Toţi au fost la înălţimea chemării lor lăuntrice, încât dârzenia cu care îşi apărau drepturile şi credinţa, întregul complex de bunuri spirituale, le-a dat mult de furcă bolşevicilor antihristi.

Astăzi nu se mai tem. Astăzi, când biruinţa românească flutură peste întinderile cu unduiri de mătasă şi cântec, inimile lor calde îmbracă straie de mândră sărbătoare.

Cei 300 de învăţători, care aleargă să-şi adape sufletele din vastitatea cerului dela noi şi cu mireasma odihnitoare a brazdei frământată cu carne şi oase de mucenici, sunt însăşi Transnistria noastră, plămadă neîntinată a suferinţei prin care au trecut şi pe care au depăşit-o. Ei vorbesc în numele viitorului. În numele nădejdei tuturor.

Dacă până ieri au fost îndepărtaţi dela matca lor adevărată şi puşi să lupte cu sila împotriva limbii strămoşeşti, împotriva dreptei grăiri, în clipa de faţă îşi înneacă uriaşa bucurie în suspine şi în perturbătoare dragoste. Dragoste de frate. Dragoste, care este a pământului şi a noastră.

Lor să ne prosternăm. Cu toţii. Fiindcă în tinereţea şi nevinovăţia lor stă fericirea Transnistriei şi a Neamului...

"Trasnistria", Nr. 64, 22 Aprilie 1942

AMURG LA TIRASPOL

Şi-au scuturat salcâmii hlamida lor cu salbe.
Mi-s visurile negre, mi-s visurile albe.

Pe întomnata stradă trec prizonierii -turmă
Şi drămuie-şi tristeţea lăstunii de pe urmă.

Te voi chema, din stepă, domniţa mea? De unde
Să-ţi pritocesc, sub falduri, luminile profunde?

Burează, ca'ntr'o carte cu amintiri uitate.
Tiraspool. 5 Septembrie. Amurg. Singurătate.

"Transnistria" Nr. 13
20 Octombrie 1941

TINERETUL TRANSNISTRIAN

În toamna trecută am avut marea fericire de a cunoaşte, din plin, provincia noastră moldovenească dintre Nistru şi Bug, frumoasa ţară a Transnistriei, de a-i strânge la piept rănile trecute, suferinţele celor 24 de ani de opres bolşveic şi de a participa, într'o măsură limitată, la bucuria dezrobirii, a libertăţii ei definitive. Primirea, pe care această ramură răsăriteană, obidită şi neîndreptăţită, a făcut-o armatei române, a fost mai mult decât frăţească. Sinceri şi străini de patimi, de răutăţi, trudnici slujitori ai credinţei străbune şi ai dragostei desăvârşite, transnistrienii şi-au slobozit baierile inimii, revărsându-şi jarul lăuntric, de parcă prin câteva vorbe laconice ar fi vrut să se răzbune pe întregul calvar îndurat sub despotica şi sângeroasa oblăduire sovietică.

"Ne-au supt bolşevicii", auzeai pretutindeni glăsuindu-se. *"Tare-am mai suferit"*, te întâmpinau ţărâncile, cu ochii podidiţi de lacrimi. *"De când vă aşteptăm"*, murmurau ca o rugăciune bătrânii satelor răzăşeşti de dincolo de apa *"turbatului"* Nistru, care atâţi amar de ani a despărţit pe fraţii de acelaşi sânge şi de aceeaşi lege creştinească, umplându-le sufletele cu dorul unei grabnice înfrăţiri - înfrăţire pe care au cunoscut-o cu veacuri în urmă, pe timul lui Duca-Vodă şi a neînfricaţilor hatmani moldoveni.

Deşi am colindat prea puţine sate şi, de cele mai multe ori, numai în treacăt, totuşi am putut să-mi dau seama de adevăratul aspect al lucrurilor, pătrunzând până şi în cele mai nepătrunse cute interioare ale ţărănimii transnistriene, care nu ştie nici să mintă, nici să înşele, ci îşi arată deschis, fără ocoluri, dorinţele care o frământă, necazurile şi durerea. Fiindcă sufletul moldovenilor nu s'a schimbat cu nimic, a rămas intact. Bolşevicii au căutat să le distrugă întreaga lor gamă de simţăminte înalte, să-i apropie, să-i comunizeze, să le scoată din sânge tradiţiile sfinte, pentru a-i putea face fii adoptivi ai lui Stalin. Zadarnice, inutile planuri. Pentrucă moldovenii din Transnistria au rămas aceiaşi duşmani ai regimului sovietic, chiar după ce au fost supuşi torturilor, deportărilor, întemniţărilor, executărilor. Preferau moartea în locul unor credinţe false, în locul trădării Neamului, pe care îl visau unit şi tare. Şi dorul de răzbunare, de emancipare, al părinţilor, creştea - flacără şi îndemn - în sufletele copiilor, netezindu-le întrucâtva drumul şi apropiindu-i de aspiraţiile colectivităţii moldoveneşti transnistriene: ***libertatea***. Toţi o doreau şi, pentru atingerea ei, răbdau orice. De această formidabilă rezistenţă s'au lovit bolşevicii, nefiind în stare s'o spulbere, ci, dimpotrivă, fortificând-o.

Tineretul Transnistriei, afară de-o infimă parte, trebuia să ducă mai departe ***lupta latentă cu puterile Răului***, cu pericolul dizolvant al comunismului, el fiind nădejdea celor înmormântaţi prin înzăpezitele ocne siberiene, precum şi unica lumină a pletelor cărunte, a mamelor văduve. Între rândurile celor care au apucat pe căi greşite, dacă s'a întâmplat să se găsească şi moldoveni, apoi aceştia erau prea puţini, majoritatea fiind Ucraineni, Ruşi şi Evrei.

Dar, se vor întreba unii, cum de a fost cu putinţă ca în Transnistria, în fosta *"Republică moldovenească"*, tineretul să fi rămas străin la toate momelile şi incontinua propagandă sovietică, răspândită până în cele mai umile unghere, propaganda care vestea Raiul pe pământ şi crearea unei armate tinere fără pereche? Ei bine, le vom răspunde că se putea; că altfel nu ne putem explica totala adeziune a moldovenimii dintre Nistru şi Bug, la idealurile românismului integral; că flăcările care joacă în ochii fiecărui bătrân sau tânăr, fie el din Tiraspol, Grigoropol sau Balta, din Sucleia sau Mahala, nu sunt decât răsfrângerile unor oglinzi ale sufletului neîntinat şi pur ca apa izvoarelor, ale bucuriei de astăzi şi ale învierii de mâine, de toţi aşteptată.

Dacă pe întreg cuprinsul URSS-ului căsătoria nu era decât o simplă înscriere la Oficiul Stării Civile, căutându-se prin aceasta a se distruge familia; dacă avorturile, poligamia şi prostituţia erau încurajate de Stat, în căminele transnistriene această molimă, această stupidă încălcare a drepturilor omeneşti nu putuse pătrunde, ţăranii noştri păstrându-şi în ascuns vechile şi bunele obiceiuri. Şi odată familia salvată, însăşi colectivitatea moldovenească era ferită de bolşevism, recunoscând în familie celula de rezistenţă a unui popor şi, ca atare, a Românilor dintre Nistru şi Bug.

Pentru transnistrieni, familia a fost o şcoală. În sânul ei, tinerele vlăstare îşi făceau ***adevărata educaţie***, în spirit naţional, atât cât le ajutau mintea şi sufletul, atât cât le permiteau vitregele împrejurări. Aici se plămădeau nădejdile şi credinţa în Dumnezeu. Între pereţii casei părinteşti învăţau plodurile bucălate că peste cele vremelnice planează bunătatea divină; că nu mai est mult şi vor putea scutura jugul bolşevic; că stau înfipţi într'un pământ care este al lor şi numai al lor.

URSS-ul a încercat, însă fără rezultate pozitive, să înregimenteze tineretul moldovenesc în cadrele frontului roşu, pentru a-l converti. Ca şi în Rusia, s'a alcătuit şi în Republica Moldovenească o armată a Octombreilor (copii între 3-7 ani), pregătitoare a Pionerilor (copii între 7-16 ani), aceştia formând mai târziu (între 16-22 ani) cadrele Komsomolilor. La şcoală se lucra intens - în sens propagandistic şi nu cultural - pentru o educaţie comunistă, tineretul fiind privit cu o deosebită atenţie, ca viitoare osatură a Partidului.

Ca să-mi argumentez spusele anterioare, precum şi cele ce vor urma, ca să aduc dovezi palpabile, voi face apel la o revistă sovietică, ***"Scânteia leninistă"***, de pe anul 1936, găsită într'o bibliotecă din Tiraspol, revistă *"literară-socială pentru pionieri şi elevi"*, organ al Comitetului Regional şi al Comitetului de instrucţie din Republica Moldovenească. În paginile acestei searbede *"Scântei"*, îmbâcsite de chipurile simandicoase ale tuturor şefilor bolşevici, găsim o seamă de date importante, care vor dezvălui felul în care se făcea educaţia tineretului din Transnistria, sau mai bine zis, cum căutau, cum credeau dânşii (ce ironie!) că pot să transforme o generaţie, o ţară luminată de alte orizonturi decât cele slavo-bolşevice.

Să vedem, mai întâi, *"cine sunt tinerii pionieri"* în concepţia sovietică: *"Tinerii pionieri sunt acei copii care uniţi în grupe, făuresc din sine oameni sănătoşi, învăţaţi, culţi, devotaţi cauzei lui Lenin-Stalin, cu voinţa neclintită, demni de a fi schimbul komsomoliştilor şi-a membrilor de partid. În măsura puterii lor, tinerii pionieri ajută partidului şi komsomolului de a organiza şi educa în spiritul comunist pe copiii sovietici"*. În legătură cu sarcinile pionerilor, desprindem din cuvântarea tov. Guzov, şeful secţiei pionerilor a Comitetului Regional, următoarele rânduri concludente: *"Conducătorii pionerilor trebue să înveţe regulile culturii, vorbirii, de purtare, de îmbrăcăminte. Să luăm, de pildă, conducătorii pionerilor din satul Glinaia, Corotna. Între dânşii sunt tovarăşi şi aproape analfabeţi. Astfel de tovarăşi avem chiar şi în Tiraspol. Conducătorul pionerilor din satul Ţibulănca, tov. Coifman, a arătat pildă clasică de analfabetism. Când i-am propus să găsească Abisinia pe hartă, el ne-a arătat America, iar Berlin, după ştiinţa lui, se găseşte în Australia"*.

Orice explicaţie, orice cuvânt în plus, credem, este de prisos. Vom mai cita numai câteva fraze din articolul *"Despre activitatea comunismului în şcoală"*, o scurtă dare de seamă a cuvântării tov. Muschin la Congresul X al Uniunii Tineretului Comunist: *"În activitatea şcolii noastre mai au loc neajunsuri foarte serioase. Cu toate cerinţele partidului, neajunsul temeinic al şcolii nu-i lichidat. Şcoala încă nu pregăteşte copii care ar cunoaşte bine temeiurile ştiinţelor. Pentru asta-i vinovat, mai întâi de toate, Comisariatul Norodului de Instrucţie, care până acum încă nu s'a apucat bolşeviceşte de lucrul şcolii. Pregăteşte slab cadre de învăţători. Manualele editate au multe neajunsuri. Pentru lucrul rău al şcolii e vinovat şi Komsomolul. Komsomolul ajută puţin organelor de instrucţii publice. C.C. al Uniunii Tineretului Comunist şi organizaţiile locale komsomoliste au condus neîndestulător cu activitatea komsomolului în şcoală. A lucra astfel în şcoală şi mai înainte nu se poate. Komsomoliştii şi pionerii trebue să devină iniţiatorii învăţământului pe nota <foarte bine> prin pilda lor, să atragă şi pe ceilalţi elevi. Komsomolul, pionerii, toţi elevii trebue să se ridice la lupta pentru a lichida din rădăcini neajunsul temeinic al Şcolii"*.

Acest *"neajuns temeinic"*, care se putea vedea nu numai în şcoală, ci în toate laturile de activitate comunistă, a rămas în picioare. Deoarece la o organizare falsă de Stat, nu putea rodi decât o credinţă falsă, superficială, gata oricând să dispară ca un fum, la cea mai mică bătaie de vânt... Războiul actual a răsturnat toate prevederile, toate visurile conducătorilor sovietici. De altfel, într'o şcoală cu elevi analfabeţi (şi când? în anul 1936), care arată Berlinul pe hartă în Australia, care ştiu numai să tragă cu arma, în scopuri criminale şi războinice, fiind premiaţi şi ridicaţi în slavă într'o şcoală lipsită de dragostea părintească şi potrivnică creştinismului, tinerii moldoveni, posedând o structură interioară deosebită şi cu sângele mustind de seva pământului, rămâneau străini, iar învăţăturile profesorilor nu găseau, în ei, nici un ecou.

Cine nu vrea să creadă, să plece peste Nistru, ca să-şi dea seama, la faţa locului, de realitate. Să stea de vorbă cu acest tineret, care n'a uitat să-şi facă semnul Crucii; care se roagă la icoane şi crede în puterea Atotcuprinzătorului; care ştie din ce neam se trage şi-şi manifestă tumultuoasa dorinţă de a vizita Ţara-Mamă, primitoare şi mândră.

Bolşevicii nu numai că n'au distrus o generaţie, dar au format-o, au pregătit-o pentru bucuria de acum, care este a tuturor Românilor. Fiindcă suferinţa înaltă şi nu doboară; cimentează şi animează. Suferinţa, luată în sensul ei adevărat, este creatoare de de suflete tari, de generaţii răzbunătoare. Şi dacă salutul pionierilor era *"Fiţi gata!"*, apoi tot cu acest salut răspunde tineretul Transnistriei, pe veci a noastră: *"Suntem gata pentru a lupta împotriva bolşevismului, împotriva duşmanilor civilizaţiei. Iar la temelia nouei Românii, laolaltă cu toţi fraţii, vom pune sângele nostru, jertfa noastră într'un destin împărătesc!"*

"Transnistria", Nr. 32, 16 Martie 1942

ALIANŢA NAŢIONALĂ CREŞTIN DEMOCRATĂ

APELUL DELA BĂDĂCIN

Români,

Trăim un ceas de cumpănă, poate unul din cele mai periculoase şi mai grele ale istoriei noastre.

Martirii neamului se ridică din morminte pentru a ne striga: *"Treziţi-vă,. nu lăceţi! Aveţi datoria sfântă să mărturisiţi adevărul şi să chemaţi acest popor atât de mult umilit, minţit, furat şi batjocorit să se unească în rugăciune către Acela care a spus <Îndrăzniţi. Nu vă temeţi, căci Eu am biruit lumea>. Numai astfel, prin harul lui Iisus Cristos, veţi putea să vă întoarceţi destinul de zeci de ani învăluit în întuneric, spre lumina credinţei, a speranţei şi a dragostei"*.

Iată de ce glasul nostru se ridică spre voi, cetăţeni români, de toate etniile şi confesiunile, din această grădină a Bădăcinului şi din casa bătrânească zidită cu atâta drag de Clara şi Ioan Maniu.

De ce de aici din Bădăcin?

Pentrucă Iuliu Maniu este şi astăzi, peste timp, un simbol şi un model.

Este simbolul unui vlăstar al neamului nostru, nepot de ţărani din modestul sat al Bădăcinului, care s'a ridicat prin muncă, prin inteligenţă, prin dârzenie şi caracter, ajungând să domine, în prima jumătate a acestui secol, generaţiile de oameni politici.

Iuliu Maniu este simbolul omului politic care a împletit într'un mod desăvârşit credinţa în Dumnezeu cu dragostea de neam, morala creştină cu lupta politică.

Iuliu Maniu este şi simbolul omului politic care şi-a jertfit întreaga viaţă pentru binele neamului şi pentru independenţa şi unitatea ţării. El nu a ezitat nici o clipă să îşi ofere libertatea şi viaţa, slujind cu abnegaţie şi curaj cauza sfântă a dragostei de neam şi ţară.

Iuliu Maniu devine astfel un model al tuturor oamenilor politici adevăraţi, al bărbaţilor de stat, precum şi al fiecărui cetăţean. Model pentru toţi dar în primul rând pentru generaţiile care, crescute în întunericul comunist, au fost îndepărtate de credinţă, valorile şi tradiţiile spirituale ale poporului nostru.

Am ales deci pentru acest demers al nostru Bădăcinul lui Iuliu Maniu şi casa familiei sale de aici, pentrucă acest loc evocă mai mult decât oricare, memoria, spiritul şi lupta lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache şi a sutelor de mii de eroi şi martiri ai neamului care s'au opus stăpânirilor şi opresiunilor străine, precum şi regimurilor de dictatură şi teroare.

Glasul nostru este glasul Alianţei Naţionale Creştin-Democrate (ANCD), formaţie politică născută în vâltoarea dramatică a evenimentelor politice, economice şi sociale din ultimii doi ani. Suntem încredinţaţi că ANCD este chemată astăzi să aprindă focul de alarmă ce va trezi ţara, tot astfel cum străbunii noştri aprindeau pe dealuri focurile care vesteau apropierea duşmanilor.

Ne vor întreba unii: de ce tocmai Alianţa Naţională Creştin-Democrată? Le vom răspunde cu toată sinceritatea şi cu cel mai curat gând al nostru:

- Pentrucă prin dragoste adevărată de neam şi ţară suntem urmaşii generaţiilor şi partidelor care au luptat şi s'au sacrificat pentru independenţa şi unitatea ţării, pentru făurirea României Mari.

- Pentrucă suntem şi vom fi reprezentanţii şi urmaşii celor care au luptat împotriva dictaturilor ce au oprimat ţara înainte şi după cel de-al Doilea Război Mondial. Şi suntem datori să amintim PNŢ, care a condus rezistenţa antibolşevică şi anticomunistă, sute de mii de membri ai săi fiind sacrificaţi în temniţele şi lagărele roşii.

- Pentrucă suntem şi vom rămâne reprezentanţii acelora care s'au opus trădătorilor şi jefuitorilor din ultimii zece ani, care s'au autointitulat *"emanaţi ai revoluţiei"*, *"salvatori ai neamului"*, *"democraţi si patrioţi"*, *"primii care se vor sacrifica"*.

- Pentrucă suntem şi vom fi cei care prin activitatea noastră publică îl vom mărturisi pe Dumnezeu. *"Numai prin Evanghelia Domnului Iisus Cristos o naţiune se poate repede ridica"*, afirma poetul nostru naţional.

Mărturisirea aceasta a noastră nu se va dovedi numai prin vorbe. O adevereşte trecutul nostru, o adeveresc faptele şi idealurile noastre şi o va adeveri viitorul.

Am numit acest ceas un ceas de cumpănă şi am arătat spre norii grei de grindină şi furtună ce se adună peste ţară.

Ne justificăm această profundă îngrijorare, prezentând principalele caracteristici ale crizei naţiunii.

A. Nu s'a produs o ruptură reală de regimul dictatorial comunist.

Mai precis:

- Nu s'a făcut procesul moral al comunismului, care l-ar fi arătat ca un regim ateu, criminal, antiuman şi antinaţional;

- Nu s'a făcut nimic pentru renaşterea morală a naţiunii prin Adevăr şi Dreptate;

- Nu a fost realizat un autentic stat de drept, cu o reală separare a puterilor în stat şi cu o profundă reformă a justiţiei;

- Nu a fost rezolvată problema proprietăţii sub aspectele ei (restituire, împroprietărire şi garantarea constituţională).

- Societatea este în continuare divizată şi tensionată, menţinându-se şi creindu-se artificial conflicte sociale, etnice şi confesionale.

B. Ne confruntăm cu criza agriculturii, criza industriei, criza sistemului bancar, criza sistemului sanitar şi criza instituţiilor fundamentale ale statului.

Ţăranii nu-şi pot lucra pământul, întreprinderi nerentabile supravieţuiesc din banii cetăţenilor, sectorul privat agonizează, inflaţia creşte, au reapărut şi se înmulţesc bolile mizeriei, cresc îngrijorător şomajul, criminalitatea, avorturile şi divorţurile.

C. Nu s'a produs o reală înnoire şi întinerire a structurilor politice, iar interesele tinerei generaţii nu au fost susţinute în structurile administrative centrale şi locale.

Nici astăzi, la 10 ani dela o revoluţie în care au avut un rol decisiv, nu li se oferă tinerilor şansa de a se realiza profesional, de a-şi valorifica talentul şi priceperea în interiorul ţării; de aici exodul lor masiv şi văduvirea României de acest imens potenţial risipit în mod iresponsabil.

D. Se adânceşte prăpastia care s'a născut între o categorie restrânsă de îmbogăţiţi - nu ca urmare a activităţii lor în cadrul unei economii sănătoase, ci în principal, a furtului - şi o categorie tot mai numeroasă ce trăieşte sub pragul mizeriei, ameninţată de foame şi boală.

Această prăpastie riscă să producă în viitorul imediat o confruntare violentă socială, care va prelungi şi adânci, în loc să curme, procesul tragic prin care trece Ţara.

Ne simţim datori în faţa naţiunii să dezvăluim principalele cauze care au generat şi întreţin actualul dezastru:

1. Prezenţa în toate instituţiile statului şi în toate organismele sociale şi culturale a structurilor politico-economice şi financiare organizate după tipul mafiot.

Aceste structuri sunt formate în imensa lor majoritate din foştii activişti şi nomenclaturişti PCR, securişti şi privilegiaţi ai regimului comunist, precum şi ai regimului criptocomunist Iliescu-Roman. Exponenţii şi reprezentanţii acestor structuri în plan politic, care până astăzi le apără interesele, au fost FSN-ul şi toate partidele desprinse din sau create de acesta (PDSR, PD, PUNR, PRM, PDAR, ApR, PNR etc). Dela putere sau din opoziţie, aceste structuri şi aceste partide au blocat schimbarea, reforma şi orice măsură care le-ar fi lezat interesele de clan.

2. Corupţia şi excrocheriile de tot felul care au invadat societatea noastră şi în care au fost implicate în principal structurile amintite.

Aşa-zisa luptă anticorupţie a eşuat lamentabil pentrucă nu a existat voinţă politică nici înainte, nici după 1996. Nenorocirea este că mulţi din conducătorii şi reprezentanţii partidelor istorice dela care societatea aştepta asanarea morală sau au cedat la presiunile (şantajele) Partidului Democrat, PDSR-ului şi vechilor structuri sau au fost chiar ei molipsiţi de plaga ce a devenit *"naţională"*. Marii corupţi ai perioadei postdecembriste au devenit, sub ochii binevoitori ai unor slujitori ai justiţiei *"miliardari de carton"*, care au umplut băncile din străinătate cu miliarde de dolari furaţi dela poporul român.

3. Gravitatea externă a situaţiei politice dată de faptul că până la naşterea ANCD nu exista alternativă la actualele partide dela putere şi din opoziţie.

Din păcate golul lăsat de dispariţia lui Corneliu Coposu nu a fost umplut cu oameni de măsură. Încet-încet, PNŢCD-ul şi CDR-ul au fost acaparate de oameni care nu au avut sau nu au putut să menţină verticalitatea politică şi morală şi principialitatea acestora.

S'a acceptat o politică a cedărilor şi compromisurilor iar până la urmă au fost abandonate principiile, valorile şi obiectivele strategice ale PNŢCD şi CDR. Rezultatul este că absolut toate promisiunile electorale privind schimbarea, adevărul şi anti-corupţia au fost încălcate. Complotul ce urmărea compromiterea PNŢCD şi CDR a reuşit. Astfel, s'a ajuns în situaţia periculoasă a unui electorat blazat, decepţionat, dezorientat, pasiv, din care jumătate fie nu ar merge la vot, fie nu ştie cu cine să voteze. Alţii se îndreaptă spre partidele desprinse mai demult sau mai recent din FSN sau, mai grav, chiar spre extremiştii demagogi.

Mizeria, lipsa de perspective, o permanentă alunecare spre prăpastie şi lipsa de încredere în clasa politică, i-a adus pe foarte mulţi Români în pragul disperării.

Români,

ANCD propune societăţii noastre unica soluţie posibilă de salvare: voinţa şi acţiunea politică fermă pentru asanarea din rădăcini a societăţii - toate instituţiile de bază trebue schimbate radical, pe baza criteriilor de *competenţă şi valoare morală*. Ceea ce putem oferi înainte de toate este voinţa politică la vârf pentru ca acest proces de schimbare în adâncime să înceapă cu adevărat şi să nu se transforme într'o nouă decepţie.

Salvarea ţării poate începe printr'un om, printr'un grup de oameni, *dar pentru desăvârşirea ei este necesară o mobilizare conştientă şi curajoasă a unei mari părţi din populaţia ţării*. Iar mobilizarea pentru a fi eficientă trebue să se facă în jurul unor principii, a unor valori, şi a unor deziderate majore de interes naţional, pe care ANCD le-a definit şi le promovează.

Apelul nostru nu este un apel al urii ci al dragostei, pentrucă singură dragostea este fermentul renaşterii spirituale, condiţia oricărei învieri.

Apelul nostru nu este nici unul al duşmăniei şi dezbinării, ci unul al unirii şi solidarităţii.

De aceea, vă chemăm la solidaritate. Să fim uniţi în lupta împotriva trădătorilor şi lichelelor care de mai bine de o jumătate de veac mint, jefuiesc şi batjocoresc această ţară.

Noi vrem şi sperăm cu ajutorul lui Dumnezeu să rămânem fideli acestei lupte şi acestei cauze până la capăt.

Ne adresăm cu încredere şi fraţilor noştri de peste hotare, pentrucă ştim că inimile lor bat alături de noi.

Ne adresăm, de asemenea, popoarelor lumii occidentale şi conducătorilor, lor, asigurându-le de fidelitatea Românilor faţă de valorile pe care s'a clădit civilizaţia modernă şi de dorinţa lor de a se integra în structurile paneuropene şi euroatlantice.

Se întreabă mulţi cu îngrijorare: *"Ce şanse are poporul român de a se ridica din prăpastia în care este împins?"* Vom răspunde: biruinţa noastră este sigură pentrucă vrem să mergem solidar pe calea Adevărului, a Dreptăţii şi a Dragostei.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

3. 09. 1999

PRECIZĂRI PRIVIND ZONA ENERGETICĂ DELA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Dumitru HRISTENCO

După publicarea în acest ziar a unor articole privind caracteristicile energetice ale Câmpului Românesc dela Hamilton, tot mai mulţi oameni au fost interesaţi şi au experimentat ei înşişi efectul binefăcător al acestui loc asupra stării sănătăţii lor. Şi în România, au fost publicate informaţii privind acest loc în ziare şi reviste, cât şi la televiziunea naţională. Foarte mulţi oameni au solicitat informaţii suplimentare. Întrebările acestora se referă la caracteristicile locului şi la felul cum trebue procedat pentru a beneficia din plin de efectele lui.

Trebue ştiut că sursa de energie naturală existentă în poiana dela capelă are un diamentru de 36 m, care cuprinde întreaga poiană. Centrul este la câţiva metri de piciorul clopotniţei, dar câmpul energetic nu este mai puternic în centru, ci este uniform în toată zona.

Pentru a beneficia de efectele acestei energii naturale trebue să staţi în această poiană cel puţin 15 minute zilnic timp de cel puţin o săptămână. Nu există contraindicaţii şi un timp mai îndelungat nu face rău.

Energia primită contribue la refacerea stării energetice a organismului uman şi acesta va favoriza creşterea potenţialului vital şi vindecarea oricăror afecţiuni, înlăturarea stresului şi a oboselii, aducerea organismului în starea optimă de funcţionare permiţând obţinerea de performanţe. Oricât de puţin aţi sta în acel loc, veţi beneficia de calităţile lui. Puteţi merge o dată pe săptămână dacă nu aveţi mai mult timp.

Când veţi sta în poiană nu contează orientarea faţă de punctele cardinale, nu contează dacă staţi în picioare sau aşezat, puteţi discuta cu alte persoane, nu trebue să vă concentraţi şi nu e obligatoriu să spuneţi rugăciuni. Nu trebue să staţi încordaţi, cu ochii pe ceas. Staţi cât timp vă simţiţi bine.

Dacă într'o zi e ploaie sau timp nefavorabil şi nu veţi putea merge, nu se va întâmpla nimic rău. Trebue să mergeţi în poiană de plăcere, nu din obligaţie. Nu trebue să fie nimic stresant. Totul e numai spre binele dumneavoastră.

Vă pot răspunde şi la alte întrebări. Pentru corespondenţă vă recomand adresa mea de ***E-mail: dh@fx.ro***

APEL

Au fost tipărite volumele I şi II din *"Istoria Transilvaniei"* de Anton Moisin. Ele formează prima parte a acestei lucrări, intitulată *"Fundamentalele drepturi româneşti în Transilvania"*, în total, cele două volume au 1.200 de pagini şi cuprind zeci de mii de dovezi privind continuitatea neamului nostru în Transilvania din 300 î.Chr. până în 1300 d.Chr. (şi ulterior). Pentru prima dată s'a reuşit prezentarea dovezilor arheologice pentru *"mileniul întunecat"* (271 - 1300 d.Chr.) la fiecare judeţ şi zonă a Transilvaniei (deci *"pe orizontală"*) şi la fiecare secol (deci *"pe verticală"*), ceea ce elimină definitiv orice teză maghiară sau de altă provenienţă contrară continuităţii româneşti. Cele două volume costă în total $ 70 USD.

Ar fi bine dacă o fundaţie românească sau altcineva dintre Români ar face un act de mecena asigurând financiar şi tehnic traducerea şi tipărirea traducerii celor două volume, care cuprind şi argumentele: numismatic, lngvistic, etnografic, creştin, epigrafic etc., într'o limbă de circulaţie internaţională, pentru a fi difuzate guvernelor şi ambasadelor din Occident. S'ar lămuri toţi asupra drepturilor istorice incontestabile ale Românilor asupra Transilvaniei. Lucrarea se bazează pe 1.100 de studii şi lucrări de specialitate recente.

Doamne ajută !

Pr.Prof.Dr.Anton MOISIN

(Str. Stadionului, 10/4, 2342 -Victoria, Jud. Braşov, România)

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

PNŢCD NU SPRIJINĂ MINISTERUL CULTURII

Ministrul Culturii, Ion Caramitru, a criticat atitudinea PNŢCD faţă de ministerul pe care îl conduce şi a anunţat că va demisiona dacă acesta nu va primi în plus 300 miliarde de lei, la rectificarea bugetară. Scăderea bugetului culturii s'a produs şi din cauza lipsei de sprijin a PNŢCD, a declarat Caramitru, la lucrările Şcolii politice *"Corneliu Coposu"*. Ministrul Culturii a apreciat că PNŢCD a pierdut, prin această atitudine politică, susţinerea oamenilor de cultură care, chiar dacă nu sunt numeroşi, *"au influenţă şi prestigiu"*. El a declarat că PNŢCD nu-şi adjudecă cultura ca principiu fundamental al reconstrucţiei şi doctrinei.

Tema fondurilor insuficiente alocate culturii a fost prezentă şi în intervenţia preşedintelui Alianţei Civice, Ana Blandiana, care a apreciat că lipsa sprijinului acordat acestui domeniu *"nu este un fapt grav, ci unul înspăimântător"*, în opinia sa, acest lucru pierde teren şi această lipsă de sprijin arată incapacitatea PNŢCD de a înţelege situaţia.

Luările de poziţie au avut loc în a doua parte a lucrărilor Şcolii politice *"Corneliu Coposu"*, în absenţa preşedintelui PNŢCD Ion Diaconescu şi a prim-vicepreşedintelui Gabriel Ţepelea, preşedinte al Comisiei de Cultură din Camera Deputaţilor.

PREŞEDINTELE A RESPINS DEMISIA LUI CARAMITRU

Preşedintele Emil Constantinescu l-a primit pe Ministrul Culturii Ion Caramitru, care şi-a prezentat demisia din funcţia pe care o deţine la conducerea acestei instituţii, a anunţat purtătorul de cuvânt al Preşedinţiei Răzvan Popescu.

Potrivit lui Popescu, şeful statului a respins demisia lui Ion Caramitru, cerându-i să-şi continue activitatea la conducerea ministerului, unde în condiţii financiare dificile, a obţinut rezultate remarcabile.

•••

E. CONSTANTINESCU SPERĂ SĂ FIE REALES

Într'un interviu publicat de cotidianul francez *"Le Figaro"* Emil Constantinescu a declarat că speră să fie reales pentru încă un mandat, pentrucă are o anumită experienţă. Interviul, publicat chiar în prima zi a vizitei oficiale a Preşedintelui Constantinescu la Paris, abordează şi chestiuni ca: integrarea europeană din perspectiva summitului UE dela Helsinki, reforma din România, poziţia administraţiei dela Bucureşti în momente de criză de felul celei din Kosovo. Preşedintele Constantinescu a precizat că în ceea ce priveşte aderarea la UE, România a îndeplinit condiţiile politice necesare aderării, dar acest proces întâmpină dificultăţi din cauza ritmului încet al reformei economice.

•••

RECTIFICAREA BUGETULUI

Bugetul pe anul în curs a fost rectificat. Ministrul Finanţelor a explicat că raţiunile rectificării bugetului au fost determinate de dinamica economiei din primele opt luni ale anului, de creşterea inflaţiei peste ţinta asumată iniţial şi de aprobarea unor acte normative cu efecte asupra veniturilor bugetare.

Evoluţia indicatorilor macroeconomici în primul semestru al anului, comparativ cu realizările aceleiaşi perioade din anul trecut, s'a caracterizat prin scăderea producţiei industriale, reducerea investiţiilor, diminuarea exporturilor şi a importurilor, conducând astfel la concluzia că dinamica de -2,0% a PIB, avută iniţial în vedere la elaborarea bugetului de stat, nu va putea fi atinsă. Din calculele estimate s'a prognozat o contradicţie de 4,8% a PIB, ce impune necesitatea recalculării unor indicatori bugetari, precizează comunicatul dat de Ministerul Finanţelor.

•••

COLABORARE VAMALĂ

România, Bulgaria, Macedonia şi Republica Moldova colaborează pentru distrugerea unei reţele *"balcanice"* de contrabandă cu ţigări, a declarat într'o conferinţă de presă, ambasadorul Bulgariei la Bucureşti, Kosio Kitipov. Această colaborare între Bulgaria şi România a devenit mai facilă în urma semnării unei convenţii, anul trecut, în acest domeniu, a mai arătat Kitipov. Cât de curând, se vor face mai multe dezvăluiri legate de acest caz.

•••

RADU VASILE ŞI FONDUL MONETAR INTERNAŢIONAL

Prim-ministrul Radu Vasile a declarat că-şi asumă riscul politic de a duce la bun sfârşit programul convenit cu Fondul Monetar Internaţional. Realizarea criteriilor de performanţă nu depinde însă numai de Guvern, ci şi de posibilitatea obţinerii unor împrumuturi în condiţii bune de pe piaţa externă de capital. Radu Vasile a adăugat că speră că va avea sprijinul politic necesar, cu atât mai mult cu cât au apărut unele semne pozitive, precum reducerea deficitului balanţei comerciale externe.

•••

O FIRMĂ CANADIANĂ A ÎNŞELAT CÂTEVA SUTE DE ROMÂNI

Reprezentanţii firmei Fortune International au promis unui număr de 300 de croitorese că vor coase pantaloni marca Levi Straus, iar câtorva zeci de bărbaţi că vor putea lucra ca tăietori de lemne. După ce au încasat bani dela aceştia, Canadienii nu au mai dat nici un semn de viaţă. Reprezentanţii firmei în România au cerut consulatului canadian să stopeze toate activităţile firmei Fortune International.

•••

RETRAGEREA TRUPEOR RUSEŞTI DIN TRANSNISTRIA VA FI AJUTATĂ DE STATELE UNITE

Oficialităţi americane au declarat că Statele Unite vor include în bugetul pentru anul 2000 şi un ajutor acordat Republicii Moldova în vederea accelerării retragerii trupelor ruseşti din Transnistria. În procesul de evacuare a trupelor ruseşti de pe teritoriul ţării, Chişinăul are nevoie de sprijinul ţărilor occidentale, a declarat Vitalia Pavlicenco, deputat în Parlamentul Republicii Moldova, aflat la Washington în calitate de reprezentant în Comisia Politică a Adunării Atlanticului de Nord.

•••

DIN NOU POSIBILITATEA UNOR RELAŢII PNŢCD CU PDSR

Vicepreşedintele ţărăniştilor, Sorin Lepşa, a declarat că este posibilă o discuţie post-electorală între partidul său, PNŢCD şi *"aripa Năstase"* din PDSR. Această declaraţie a fost făcută în cadrul semniarului *"Management politic"* organizat la Păltiniş. Aripa Năstase şi restul, este mai cinstită decât PD-ul, a spus Sorin Lepşa.

•••

PREMIERUL RADU VASILE ESTE CONTRA

Încercând să rezolve gafa făcută la postul de radio *Europa Liberă*, în care vedea posibilă o alianţă cu stânga, premierul a explicat că nu a vorbit despre o alianţă cu PDSR, atâta timp cât acesta nu va deveni un partid *"valabil"*. Premierul Radu Vasile a declarat într'un interviu acordat postului de radio BBC, că propune partidelor din coaliţia guvernamentală să încheie un anganjament preelectoral prin care să se oblige să nu facă nici un fel de alianţă cu PDSR după viitoarele alegeri. Aceasta este oferta primului ministru pentru a răspunde suspiciunilor care s'au ivit atât din propriul partid, cât şi ale coaliţiei, că ar intenţiona să încheie o alianţă cu PDSR.

•••

INCOERENŢE MANIFESTATE LA NIVELUL COALIŢIEI

Consilierul prezidenţial Zoe Petre a afirmat la Şcoala politică Corneliu Coposu, că neîncrederea faţă de România este accentuată de faptul că, la nivelul coaliţiei, există voci divergente, acest fapt fiind perceput drept *"o incoerenţă politică majoră"*. Este ştiut faptul că parlamentarii coaliţiei fac declaraţii diferite faţă de cele ale membrilor Guvernului.

•••

MI ARE DIFICULTĂŢI ÎN COMBATEREA CRIMINALITĂŢII

Unităţile Ministerului de Interne fac cu greu faţă infracţionalităţii şi criminalităţii, se arată în *"Cartea Albă a Guvernului"*, depusă la birourile permanente ale celor două camere ale Parlamentului. Potrivit documentului, una din ameninţări constă în manifestarea unor tulburări şi tensiuni interne, care prin diversitate şi amploare, pot pune în pericol interesele României.

•••

FURT LA CENTRALA NUCLEARĂ DIN CERNAVODĂ

Opt angajaţi ai Centralei Nuclearoelectrice Cernavodă, au furat, dela Unitatea 2, unde lucrau, aproape 15 tone de cupru, în valoare de 1,6 miliarde de lei. Ei au fost arestaţi sub acuzaţia de furt calificat cu consecinţe deosebit de grave. Conform reclamaţiilor conducerii Centralei, cantitatea de cupru a fost vândută mai multor depozite de colectare din Medgidia.

•••

LA SFÂRŞITUL LUI OCTOMBRIE DOLARUL VA AJUNGE LA 16.700 LEI

Operatorii Bursei din Bucureşti estimează că leul românesc se va deprecia şi va ajunge în luna Octombrie la un curs de 16.700/dolar. Fluctuaţia pe care leul o va cunoaşte faţă de dolar se va datora în mare parte condiţiilor nevoii de valută pentru plata datoriei externe.

•••

INFRACŢIUNILE LA ORAŞ SUNT MAI MARI CA LA SATE

Peste două treimi din infracţiunile constatate de Poliţia Română în primele opt luni ale acestui an au fost comise în mediul urban, se arată într'un bilanţ al Ministerului de Interne. În comparaţie cu anul trecut, rata de infracţionalitate constatată de MI a scăzut cu 6 la sută.

•••

ULTIMELE SONDAJE ELECTORALE

Sondajul făcut de Centrul pentru Studierea Opiniei şi Pieţei (CSOP), membru al grupului Gallup, arată că Ion Iliescu şi PDSR continuă să conducă detaşat în topul preferinţelor electorale, deţinând fiecare 40% din intenţiile de vot. PDSR este urmat de CDR cu 21%, de PRM cu 9%, ApR cu 8%, PD cu 7%, şi UDMR tot cu 7%.

•••

INVESTIŢIILE ÎN ROMÂNIA AU SCĂZUT

Valoarea capitalului în valută investit în luna August în România a fost de 1,5 milioane dolari, fiind cel mai scăzut nivel dela începutul anului, reiese din datele Oficiului Naţional al Registrului Comerţului. Specialiştii afirmă că o posibilă explicaţie a puternicei scăderi a valorii capitalului în valută este că cei mai mulţi investitori preferă să verse, la matricularea societăţii în România, o valoare a capitalului social în lei şi nu în valută, apreciind că utilizarea monedei naţionale este mai convenabilă.

Cel mai mare nivel al capitalului în valută din prima parte a acestui an, de 41,7 milioane dolari, a fost înregistrată în luna Iunie. Valoarea totală a investiţiilor directe în valută atrase în România în perioada Decembrie 1990 - August 1999 se ridică la 4,147 miliarde de dolari.

•••

SPORT

FORŢELE DE ORDINE AU INTERVENIT LA SIBIU, DUPĂ MECIUL DE FOTBAL: DINAMO- FC INTER SIBIU

Forţele de ordine din Sibiu au fost nevoite să intervină după ce echipa Dinamo Bucureşti a părăsit terenul de joc în minutul 35 al partidei amicale cu FC Inter Sibiu, disputată pe Stadionul Municipal din localitate, din cauza unei decizii a arbitrului de centru, Laszlo Saitos, care a nemulţumit echipa bucureşteană. Nemulţumirea dinamoviştilor a fost provocată, în minutul 35 al partidei, la scorul de 1-0 pentru Dinamo, de decizia arbitrului, Laszlo Saitos, din Mediaş, care, în urma unui atac al sibienilor, prin Marius Seghedi, a acordat acestora lovitură de pedeapsă, considerând neregulamentar o intervenţie în careu a portarului Fouami.

Apărătorul dinamovist Gheorghe Mihali a protestat verbal, iar apoi i-a rupt ecusonul arbitrului Saitos. În urma acestei intervenţii, arbitrul Saitos i-a acordat fotbalistului dinamovist cartonaşul roşu. Decizia arbitrului l-a determinat pe antrenorul principal al echipei Dinamo, Cornel Dinu, să intre pe teren şi să-şi retragă jucătorii la vestiare. Fotbaliştii bucureşteni au intrat în vestiare, şi-au luat lucrurile, fără să se dezbrace de echipament, iar apoi s'au urcat în autocarul cu care au făcut deplasarea la Sibiu şi care se afla în incinta Stadionului Municipal, unde s'a desfăşurat partida.

Nemulţumiţi de atitudinea echipei dinamoviste, o parte din cei aproximativ 7.000 de spectatori care au asistat la partidă au înconjurat autocarul dinamovist, au început să-i huiduie pe sportivi, strigând *"Dinamo şi mafia"*, *"Hoţii! Hoţii!"* şi au spart geamurile autocarului. Reprezentanţii FC Inter Sibiu au solicitat intervenţia forţelor de ordine. Cu ajutorul a aproximativ 100 de jandarmi, care au sosit la Stadionul Municipal, autocarul echipei Dinamo a reuşit să părăsească stadionul în jurul orelor 17.30.

GABRIELA SZABO ŞI ANTRENORUL EI, ZSOLT GYONGYOSSY, S'AU CĂSĂTORIT

Multipla campioană mondială la atletism Gabriela Szabo şi antrenorul său, Zsolt Gyongyossy, s'au căsătorit la Primăria sectorului 1 din Bucureşti. Tinerii căsătoriţi au primit, printr'un mesager, din partea primului ministru al României, Radu Vasile, un tablou şi un coş cu trandafiri galbeni. Cei doi miri au sosit la Primăria sectorului 1, în jurul orei 15.00, într'o maşină marca *"Audi A6"*, fiind însoţiţi de naşii lor, Nicolae Mărăşescu, secretarul general al Federaţiei Române de Atletism şi soţia acestuia, Mihaela, cea mai bună prietenă a Gabrielei Szabo.

Căsătoria a fost oficiată de primarul George Pădure, care le-a urat celor doi să aducă României cel puţin trei campioni mondiali, aceştia putând fi chiar gemeni. La ceremonie au asistat şi atletele Monica Iagar Dinescu, Lidia Simon, Nicoleta Grasu, alături de soţul ei Costel, managerul Gabrielei Szabo, Olandezul Jos Hermens, reprezentantul firmei Nike, Americanul Karl Stith şi preşedintele Federaţiei Române de Atletism, Iolanda Balaş-Soter. După terminarea ceremoniei, mirii, împreună cu invitaţii s'au deplasat la Snagov, la fostul palat prezidenţial, unde a avut loc petrecerea.

ECHIPA DINAMO A RATAT CALIFICAREA ÎN TURUL AL DOILEA AL CUPEI UEFA

Echipa Dinamo Bucureştia a ratat calificarea în turul al doilea al Cupei UEFA, fiind învinsă, cu scorul de 2-0 (1-0), pe teren propriu, de formaţia portugheză Benefica Lisabona.

Golurile echipei portugheze au fost înscrise de Maniche şi Chano în minutele 27, respectiv 71.

Portughezul Ricardo Rochas a fost eliminat în minutul 58, în timp ce fotbalistul român Valentin Năstase a primit cartonaşul roşu în minutul 59. La meci au asistat 15.000 de spectatori. În meciul tur, Dinamo Bucureşti a câştigat cu scorul de 1-0.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A "URSUS" ÎN URMA DISPUTĂRII MECIURILOR DIN 2 ŞI 3 OCTOMBRIE ESTE URMĂTORUL

1. DINAMO	10	9	1	0	32-6	28	(+13)
2. FC ARGEŞ	11	8	1	2	16-6	25	(+10)
3. RAPID	10	7	2	1	14-7	23	(+8)
4. CEAHLĂUL	10	6	3	1	18-12	21	(+3)
5. STEAUA	11	6	0	5	22-19	18	(+3)
6. OŢELUL	11	5	2	4	21-19	17	(+2)
7. GLORIA	11	5	1	5	18-19	16	(+1)
8. FCM BACĂU	10	4	3	3	14-14	15	(0)
9. PETROLUL	11	5	0	6	14-20	15	(0)
10.FC NAŢIONAL	10	4	2	4	14-11	14	(-4)
11. FARUL	11	4	2	5	15-14	14	(-4)
12. FC ONEŞTI	11	4	2	5	14-16	14	(-4)
13. ASTRA	10	4	1	5	15-15	13	(-2)
14. FC BRAŞOV	11	3	1	7	14-15	10	(-5)
15. ROCAR	11	3	0	8	10-21	9	(-6)
16. UNIVERSITATEA	11	2	2	7	12-17	8	(-10)
17. EXTENSIV	11	2	1	8	9-24	7	(-8)
18. CSM REŞIŢA	11	1	4	6	10-27	7	(-11)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

INFLAŢIA VA AJUNGE LA 44-46%, IAR DEFICITUL BUGETAR LA 4-5%

Vicepreşedintele Senatului, ţărănistul Ulm Spineanu, a prezentat în cadrul unei conferinţe de presă, analiza economică, intitulată *"România azi - un punct de vedere"*, în care identifică principalele cauze ale crizei în care se află ţara şi a făcut o serie de previziuni în privinţa evoluţiei indicatorilor economici.

Printre cauzele situaţiei economice actuale, Spineanu a enumerat blocajul financiar, lipsa investiţiilor, mai ales a celor străine, necompetitivitatea industriei româneşti pe pieţele externe. În opinia sa, soluţia rezolvării acestor probleme ar fi reforma instituţională şi administrativă, stabilitatea macroeconomică, reforma generală a finanţelor statului (eliminarea cheltuielilor parazite şi neeficiente).

Spineanu consideră că Executivul nu a reuşit să se înscrie în limita prognozată a inflaţiei, de 35%, iar la sfârşitul anului inflaţia va ajunge la 44-46%. El a spus că în condiţiile acestea, moneda naţională ar putea ajunge la apoximativ 18.000 - 18.600 de lei pentru un dolar american. De asemenea, el a estimat că deficitul bugetar ar putea ajunge la sfârşitul anului la 4-5%.

A DOUA TRANŞE DIN ÎMPRUMUTUL ACORDAT DE FMI

În a doua parte a lunii Octombrie, FMI va decide eliberarea tranşei a doua din împrumutul acordat României. Valoarea acestei tranşe este de 147 milioane DST, se arată într'un comunicat al Ministerului Finanţelor. Concluziile misiunii FMI care s'a aflat la Bucureşti în perioada 7-21 Septembrie vor fi supuse aprobării Consiliului Directorilor Executivi ai FMI, urmând ca în funcţie de decizia acestora să se elibereze suma acordată.

•••

VOM PRIMI ÎMPRUMUTUL DE 200 MILIOANE EURO DELA UNIUNEA EUROPEANĂ NUMAI DACĂ...

România va primi împrumutul de 200 milioane euro dela Uniunea Europeană doar dacă va primi cea de-a doua tranşă din acordul stand-by cu FMI, a declarat Ioan Nicolescu, secretar general al Ministerului Finanţelor. Împrumutul va fi eliberat în două tranşe, prima fiind stabilită pentru începutul lunii Decembrie, în valoare de 100 milioane euro, iar cea de a doua, egală cu prima, este prevăzută pentru luna Februarie a anului viitor. Aceste credite ar urma să contribuie la echilibrarea balanţei de plăţi a României, afectată de conflictul din Kosovo.

•••

PREMIERUL ÎL CRITICĂ PE RADU SÂRBU

Radu Vasile este nemulţumit de performanţele preşedintelui FPS, Radu Sârbu, care nu-şi îndeplineşte sarcinile care îi revin. Deşi membru al PNŢCD, a spus premierul, intenţiile lui Radu Sârbu de a închide societăţile Tractorul şi Rafo Oneşti nu coincideau cu cele ale Guvernului.

•••

RADU SÂRBU SE APĂRĂ

Preşedintele Fondului Proprietăţii de Stat, Radu Sârbu, a spus că imaginea nefavorabilă a instituţiei pe care o conduce este cauzată de PDSR, care, în opinia sa, a încercat blocarea procesului de privatizare, din cauza unor interese clientelare. Fondul Proprietăţii de stat este bun pe hârtie, dar în practică depinde de voinţa politică, în România economicul fiind încă subordonat politicului, a declarat Radu Sârbu.

•••

IDEEA REVIZUIRII DOCTRINEI PNŢCD

Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu a respins ideea revizuirii doctrinei partidului, vehiculat de unii dintre liderii ţărănişti. Principiile care stau la baza doctrinei ţărăniste - morala creştină, patriotismul luminat, democraţia desăvârşită şi dreptatea socială, sunt permanent valabile şi nu au nevoie de revizuire.

Cei care nu sunt de acord cu aceste principii nu au ce căuta în rândurile PNŢCD, a afirmat preşedintele partidului ţărănist, Ion Diaconescu.

•••

PNŢCD SUSŢINE O COLABORARE A FORŢELOR DE CENTRU-DREAPTA

Demersul iniţiat de Alianţa Civică, privitor la colaborarea formaţiilor de centru-dreapta din afara CDR, pentru câştigarea alegerilor din 2000, va fi susţinut de ţărănişti, a spus Ion Diaconescu, preşedintele partidului PNŢCD. Ion Diaconescu s'a arătat însă reticent faţă de crearea unui cadru organizatoric pentru această colaborare. A rămas că vor continua convorbirile pe această temă, atât în CDR, cât şi cu foştii parteneri ai Convenţiei.

Preşedintele Alianţei Civice, Ana Blandiană a confirmat că a purtat discuţii neoficiale, succesive, cu liderii Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, Partidului Naţional Liberal, ai Uniunii Forţelor de Dreapta, şi Alianţei Naţionale Creştin Democrate, în scopul instituirii unui dialog care să ducă la o strategie preelectorală şi postelectorală capabilă să înfrângă PDSR în alegerile din 2000, pentru ca ţara să nu piardă ce a câştigat în aceşti ani.

•••

ROMÂNIA ŞI PETROLUL DIN MAREA CASPICĂ

Uniunea Europeană va continua să acorde României asistenţă pentru concretizarea programelor de transport al ţiţeului din Marea Caspică, întrucât România este unul dintre cele mai optime locuri de trecere a rutei ţiţeiului, a declarat Faouzi Bensarsa, coordonatorul programului. Cooperarea cu România este cel mai fezabil mod de a transporta ţiţeiul din Marea Caspică. România are un rol important în cadrul programului Inogate, proiect la care au aderat 15 state, printre care şi România.

•••

CEREREA PENTRU ADERAREA LA NATO A FOST DEPUSĂ

România a depus, la Bruxelles, Programul Naţional pentru Aderarea la NATO. Programul prezentat de Secretarul de stat Mihai Răzvan a fost elaborat de către Comisia Interdepartamentală pentru Integrarea României în NATO, în conformitate cu Planul de Acţiune pentru Aderare (MAP), summit-ul NATO dela Washington, din primăvara acestui an.

El conţine cinci capitole: politico-economic, militar-apărare, resurse, securitatea informaţiilor, legislaţie - de interes prioritar în procesul integrării.

Alianţa va transmite părţii române comentariile şi sugestiile secretariatului internaţional al NATO, respectiv al ţărilor membre, în legătură cu conţinutul documentului de mai sus.

•••

MEMBRII DIASPOREI ROMÂNEŞTI AR PUTEA FI ALEŞI ÎN PARLAMENT

Liderul ApR Teodor Meleşcanu a depus la Biroul Permanent al Senatului o propunere legislativă privind alegerea reprezentanţilor diasporei româneşti în Camera Deputaţilor şi Senat. Meleşcanu consideră că o astfel de lege este necesară pentrucă membrii diasporei româneşti ar putea contribui mai eficient la realizarea unor legături cât mai strânse între Românii din ţară şi cei din străinătate.

În proiect se mai menţionează că aceşti reprezentanţi vor fi aleşi doar de către cetăţenii români cu domiciliul în străinăate, pe baza unui scrutin uninominal relativ, iar candidaturile vor fi propuse de comunităţi, fiind necesară susţinerea lor de cel puţin o treime din numărul cetăţenilor români cu drept de vot din comunitatea respectivă.

•••

CORUPŢIA NU POATE FI ELIMINATĂ PRIN METODE ADMINISTRATIVE

Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica crede că combaterea corupţiei nu poate fi rezolvată prin metode administrative şi penale, pentru eliminarea acestui fenomen fiind nevoie de mijloace şi metode economice, a spus prim-vicepreşedintele PNL. Deşi România a reuşit să evite un colaps economic pronosticat, cea mai gravă problemă rămâne persistenţa declinului economic, generat de proasta alocare a resurselor, a spus liderul liberal, Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica.

•••

LEGĂTURILE CIFRATE CU ŢĂRILE FOSTULUI TRATAT DELA VARŞOVIA AU FOST TĂIATE

Ministerul Afacerilor Externe precizează într'un raport că au fost suspendate legăturile telefonice cifrate cu guvernele unor ţări din fostul Tratat dela Varşovia - URSS, Bulgaria, Polonia, Ungaria, precum şi cu Guvernul R.P.D. Coreene. În acelaşi comunicat se precizează că firme de bodyguarzi au cules informaţii, au filat şi interceptat informaţii economice, sociale, politice şi militare, servind interese oculte ale unor cetăţeni români sau străini.

•••

GERMANIA CONDIŢIONEAZĂ SPRIJINUL

Condiţia în care Germania va sprijini demersurile autorităţilor dela Bucureşti, în privinţa aderării la Uniunea Europeană, este ca România să continue pe calea reformelor, a afirmat cancelarul german Gerthard Schroder în discursul rostit în faţa Camerelor parlamentare reunite. Cancelarul german a spus că va susţine la Consiliul European din Decembrie, dela Helsinki, o abordare nediscrimninatorie a Uniunii Europene faţă de toate statele candidate. Pe lângă cele 6 ţări (Polonia, Ungaria, Cehia, Slovenia, Estonia şi Cipru) care vor fi cooptate în anul 2002 urmează ca încă altor 6 ţări (Malta, Letonia, Slovacia, Lituania, România şi Bulgaria) să li se ofere începerea negocierilor în vederea integrării în UE.

Cancelarul a mulţumit Guvernului român pentru buna colaborare în cadrul Comisiei Guvernamentale Germano-Române. Prin existenţa unei minorităţi germanice între cele două ţări a existat o relaţie specială. El a asigurat că Guvernul federal îşi va respecta în continuare răspunderea asumată faţă de minoritatea germană din România, întrucât măsurile promovate până acum şi-au demonstrat eficacitatea.

•••

MINISTERUL DE EXTERNE SE CONFRUNTĂ CU O CRIZĂ FINANCIARĂ

În urma rectificării bugetare, Ministerul român al Afacerilor Externe este în pericol de a nu-şi putea exercita atribuţiile, se arată într'un comunicat remis presei. Sumele mici primite duce la reducerea dramatică a capacităţii MAE, care se vede nevoit să-şi reducă din capacitatea de acţiune în funcţie de resursele care i-au fost acordate. Activităţile diplomatice vor suferi următoarele efecte negative: degradarea imaginii misiunilor şi a prestigiului acestora; participarea din ce în ce mai scăzută, până la nereprezentare, la reuniuni şi alte tipuri de manifestări internaţionale; diminuarea până la epuizare a materialelor de promovare a României. Toate aceste privaţiuni financiare vor avea un efect asupra reprezentanţei imaginii României peste hotare, menţionează comunicatul remis presei.

•••

SALARIUL MEDIU NET - 1,62 MILIOANE LEI (CIRCA 100 USD)

Salariul mediu nominal net pe economie s'a cifrat, în luna August, la 1.624.183 lei (circa 100 USD), iar cel brut la 2.035.698 lei, informează Comisia Naţională pentru Statistică.

Angajaţii sectorului de transporturi aeriene au primit, în luna August, cele mai mari salarii de pe ansamblul economiei, în valoare netă de 5,02 milioane lei. Pe locurile următoare ale clasamentului întocmit după nivelul salariului mediu net lunar se situează investiţiile financiare şi bancare, cu 4,51 milioane lei. Urmează angajaţii sistemului public de asigurări sociale şi după ei cei din sectorul de extracţie a petrolului şi gazelor naturale.

Cele mai mici salarii nete au fost acordate angajaţilor din sectorul serviciilor de asanare şi îndepărtarea gunoaielor, salubritate - 985.622 lei şi celor din hoteluri şi restaurante, precum şi din agricultură - 1,19 milioane lei.

În luna Iulie, salariul mediu net pe economie a fost de 1.603.869 lei.

•••

CAZURILE DE MENINGITĂ AU CRESCUT

Numărul cazurilor de meningită a depăşit 5.000 în toată ţara, informează Ministrul Sănătăţii într'un raport remis. Cazurile confirmate clinic în judeţele ţării sunt: Iaşi - 1.055 de bolnavi, Neamţ - 534, Suceava - 419, Bacău - 382, Constanţa - 345, Vaslui - 149, Vrancea - 145, Galaţi - 111, Timiş - 109, Maramureş - 104, Mureş - 102, Hunedoara - 74, Buzău - 70, şi Bucureşti - 147 de cazuri.

•••

GENERALUL SIE CORNELIU GRIGORAŞ TRECUT ÎN REZERVĂ

Preşedintele Emil Constantinescu a semnat decretul de trecere în rezervă a generalului de brigadă Grigoraş Neculai Corneliu din Serviciul de Informaţii Externe, îmformează un comunicat al Biroului de Presă al Preşedinţiei.

Generalul Grigoraş lucrează în serviciile româneşti de spionaj din anul 1978 când, după defectarea generalului Ion Mihai Pacepa, a fost transferat dela Ministerul Apărării Naţionale în DIE. O importantă perioadă din activitatea sa în serviciul de spionaj s'a consumat la direcţia de contrainformaţii a DIE, fosta UM 0195. În anul 1997, Grigoraş a fost inclus în primul decret de avansări la gradul de general, semnat de Preşedintele Emil Constantinescu. Generalul Grigoraş a condus Direcţia generală de contrainformaţii a SIE (compartimentul care se ocupa de controlul personalului din Serviciul de Informaţii Externe) până în anul 1998, când a fost demis şi transferat la centrul de pregătire dela Brăneşti.

•••

ACCELERAREA PROCESULUI DE PRIVATIZARE

Partidul Liberal a cerut Guvernului să analizeze cauzele blocajului procesului de privatizare şi să ia toate măsurile pentru accelerarea acestui proces.

Prim-vicepreşedintele PNL Valeriu Stoica a spus că deşi în Legea 99/1999 există un capitol privind privatizarea, pentru care Guvernul şi-a luat răspunderea în Parlament, acest proces este *"blocat"* în prezent.

•••

REFORMELE ECONOMICE AU ÎNTÂRZIAT

Preşedintele Emil Constantinescu a recunoscut, într'un interviu acordat publicaţiei *"Journal du Dimanche"*, dat cu ocazia vizitei domniei sale în Franţa, că România înregistrează o oarecare întârziere în aplicarea reformelor economice. El a adăugat că trebue acceptată ideea unui progres lent al democraţiei, chiar însoţit de reculări temporare, şi cazul României ilustrează foarte bine venirea perioadei democraţiilor sărace. Altfel spus, ceea ce numim tranziţie desemnează, în România, trecerea la democraţie fără performanţe economice notabile. Este o situaţie fragilă, dar trebue recunoscut ca atare: există progres politic fără progres economic.

•••

ROMÂNIA A RETROGRADAT

România a retrogradat în clasamentele revistei *"Euromoney"* din punct de vedere al performanţelor economice. Ea ocupă locul 95, dintr'un total de 180 de ţări clasificate de revista mai sus menţionată, din punct de vedere al riscului de ţară, iar din punct de vedere al proiecţiilor de dezvoltare economică pentru 2000 şi 2001, România ocupă locul 135 în clasamentul revistei, la riscul politic şi performanţe economice.

•••

VALERIU STOICA INVITĂ INVESTITORII STRĂINI LA DISCUŢII

Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica a propus, la întâlnirea cu reprezentanţii Consiliului Investitorilor Străini din România, ca aceştia să participe la discutarea legilor care le afectează interesele de afaceri desfăşurate în ţară. El a spus că fiecare ministru va trebui să coordoneze aceste dialoguri, în funcţie de proiectele de lege care se discută. Există mari diferenţe între viziunea investitorilor străini despre cadrul legislativ din România şi exigenţele impuse de FMI şi BM, în privinţa anumitor legi. Stoica a afirmat că Guvernul se află la mijloc, între poziţiile celor două părţi şi că va trebui ca, până la sfârşitul anului, să ia o decizie în privinţa priorităţilor sale în această problemă.

•••

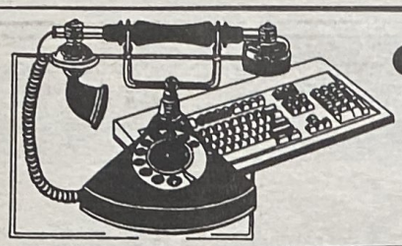

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ELȚÎN, BOMBE, SCANDAL ŞI IAR CECENIA

Președintele Boris Elțin trece printr'o perioadă foarte grea. Bombe teroriste care au dărâmat blocuri făcând sute de victime, războiul din Daghestan, extins în Cecenia ca și marele scandal de corupție investigat în Europa și Statele Unite clatină poziția președintelui.

Până în prezent, moscoviții s'au simțit departe de atacuri teroriste, dar prima goarnă de alarmă a sunat pe data de 31 August, când o bombă a explodat într'o zonă comercială nu departe de Kremlin. A urmat pe data de 8 Septembrie o explozie care a distrus un bloc din Sudul capitalei, făcând 94 de victime, pentru ca pe data de 13 Septembrie un bloc de opt etaje să sară în aer și să omoare 118 persoane.

Capitala Rusiei nu a fost singura atacată. Pe data de 4 Septembrie un automobil capcană a explodat lângă o așezare militară din Buinaksk (Sudul Rusiei), făcând 64 de victime, majoritatea fiind familii ale militarilor. Pe data de 16 Septembrie o bombă a explodat într'un apartament din fosta capitală a Rusiei, St. Petersburg. Pe aceeași dată un camion a explodat lângă un bloc de nouă etaje din Volgodonsk omorând 17 persoane, dar rănind 250 de lucrători ai construcției nucleare neterminate aflată în apropiere. Explozia a fost echivalată cu 350 kg TNT. Exploziile din Moscova au fost evaluate și ele între 200 și 400 kg TNT.

Poliția din Moscova a deținut peste 10.000 de suspecți, marea majoritate fiind fără nici o legătură cu exploziile survenite, dar fiind originari din zonele fierbinți ale Caucazului. Poliția a anunțat că a prevenit altă explozie descoperind într'un apartament două tone de exploziv ca și material exploziv camuflat în saci de zahăr.

După explozia unui bloc de 8 etaje din Moscova

Cele mai multe acuzații ale atacurilor teroriste făcute de comentatorii ruși au planat asupra liderului cecen Șamil Basaiev. Acesta a negat acuzațiile declarând într'un interviu: *"Ultimele explozii din Moscova nu sunt opera noastră, ci a Daghestanezilor. Rusia a terorizat în mod deschis Daghestanul; a încercuit trei sate din centrul Daghestanului și nu a permis femeilor și copiilor să plece. Timp de o săptămână au fost bombardate trei mici sate"*. Și Președintele Ceceniei, Aslan Maskhadov a negat participarea Cecenilor în atacurile cu bombe.

Kremlinul a continuat să fie scuturat de povestea scandalului de corupție cercetat acum nu numai de investigatori din Europa și Statele Unite, dar chiar de comisiile congresului american.

Din investigațiile făcute de FBI reiese că în tranzacțiile făcute cu Bank of New York cu banii spălați veniți din Rusia, în afară de Pavel Borodin managerul proprietăților Kremlinului, sunt amestecați și ginerii lui Elțin. E vorba de Leonid Diacenko, soțul fiicei mai mici a președintelui, Tatiana, și de Valeri Okulov, soțul fiicei mai mari, Elena. Ambii sunt bine înfipți ca oameni de afaceri, în diverse companii. După cum se știe, Tatiana este cel mai apropiat consilier al tatălui ei, dar și soțul ei Leonid Diacenko este un consilier politic cu influență al președintelui.

Investigațiile federale americane consideră că este vorba de tranzacții de peste 15 miliarde de dolari, în care au fost folosite zece bănci printre care chiar o bancă din Boston. Peste 10 miliarde de dolari fac parte din împrumuturile Fondului Monetar Internațional și au fost deviate în băncile din străinătate de oficiali ruși și grupări ale crimei organizate.

Aviatia rusă a început pe data de 23 Septembrie să bombardeze Cecenia pentru a anihila potențialul de luptă al gherilelor care s'au retras din Daghestan. Bombardamentele au continuat și în zilele următoare. A fost atacat aeroportul din Groznii și depozitele de armament din jurul acestuia. Au fost lovite și instalațiile petrolifere din capitala Ceceniei, stația de televiziune, o unitate de radar din aeroportul din Groznii și chiar centrala de legătură pentru telefoanele portative, pentru a împiedica pe rebeli să comunice între ei. Atacurile aeriene ar putea continua săptămâni de zile, după cum a spus Gen. Anatoli Kornukov, Șeful Marelui Stat Major al Forțelor Aeriene. Ministrul Apărării, Mareșalul Igor Sergheiev a declarat că forțele aeriene si-au completat misiunea *"de a zmulge rădăcina acestei infecții"*, iar Primul ministru Vladimir Putin a spus: *"Vom utiliza mijloace moderne ca să distrugem teroriștii dela graniță. Nu vor fi atacuri frontale. Vom proteja pe oamenii noștri"*.

Blindatele rusești intră în Cecenia

Liderii militari ruși spun că ei nu au făcut decât să copieze ce a făcut NATO în Iugoslavia. Majoritatea analiștilor însă, arată că nu se pot compara cele două situații. În Iugoslavia exista un guvern central care a retras trupele din Kosovo. În Cecenia nu există un guvern central, iar Președintele Maskhadov nu are autoritate asupra rebelilor militanți. Atacurile nu vor face decât să apropie de rebeli chiar pe aceia care nu împărtășesc ideile lui Basaiev.

Pe data de 29 Septembrie trupele rusești au luat poziție în interiorul Ceceniei în apropierea frontierei, în intenția de a crea deocamdată o *"zonă de securitate"* între Daghestan și Cecenia, pentru a împiedica reintrarea în Daghestan a gherilelor refugiate. Forțele rusești erau apreciate la 50.000 de oameni și câteva sute de vehicule blindate și tancuri.

La începutul lui Octombrie nu se știa care va fi planul militarilor ruși. Interesant este faptul că popularul fost Prim-ministru, Evgheni Primakov a declarat că, *"sunt împotriva unei operațiuni militare terestre în Cecenia"*, spunând că un nou război va izola Rusia și va cauza masive pierderi militare și civile. Primul-ministrul Putin a declarat că nu recunoaște legislatura cecenă aleasă în 1997, ci recunoaște numai pe aceea aleasă înainte, care se știe că a format un guvern marionetă promoscovit, ce a stat tot timpul până acum în afara Ceceniei. De reamintit că trimisul special al lui Elțin, Aleksandr Lebed a reușit să semneze la 30 August 1996 un acord de pace la Groznii cu președintele cecen ales, Aslan Maskhadov, recunoscut de Kremlin.

Pe data de 5 Octombrie Rușii au anunțat că au ocupat o treime din teritoriul Ceceniei, cu pierderi minime de oameni, dar au fost doborite două avioane rusești de către rebeli. Președintele cecen Maskhadov a declarat stare de asediu.

Zeci de mii de Ceceni au început să se refugieze în Ingușeția. Condițiile în care stau aceștia au devenit critice încât Înalta Comisie pentru Refugiați ONU a început transporturi de ajutoare de bază. Din nou populația civilă are de suferit ca și în 1996. Bombardarea Ceceniei și o posibilă nouă invadare a acesteia complică situația din zona Caucazului de Nord. Statele Unite și-au exprimat îngrijorarea. Secretarul de Stat adjunct, Strobe Talbott a declarat că Rusia trebue să ia măsuri *"împotriva adevăraților teroriști, dar nu să utilizeze la întâmplare forțe care pun în pericol viața celor nevinovați și pot relua războiul dezastuos din 1994-1996 din Cecenia"*. El a făcut cunoscut clar Moscovei că o intervenție totală în Cecenia sau orice efort de a uzurpa autoritatea Președintelui cecen Aslan Maskhadov pot cauza o ruptură adâncă în relațiile și așa fragile dintre Statele Unite și Rusia.

Până în prezent administrația americană a cam cedat în fața Moscovei. A lăsat să treacă cu vederea corupția dela Kremlin, deși luase cunoștință de aceasta încă din 1995, în schimb a făcut presiuni asupra FMI pentru împrumuturi, deși Moscova nu îndeplinea condițiile specificate de această agenție. În Kosovo, când Rușii au avut tupeul să pătrundă înaintea forțelor NATO ca să ocupe aeroportul din Pristina, a revocat ordinul dat de Generalul Wesley Clark, comandantul acestor forțe. El ordonase Generalului englez Michael Jackson să-i evacueze pe Ruși, dar acesta a refuzat să execute ordinul de frică să nu declanșeze al Treilea Război Mondial... Occidentul se teme încă de mii de capete nucleare, care vor reprezenta un permanent șantaj mut.

Poziția lui Boris Elțin devine din ce în ce mai neclară. Purtătorii lui de cuvânt au declarat că la alegerile din Iulie 2000, va deveni primul lider rus, în decurs de 1000 de ani, care să transfere puterea în mod democratic și pașnic. Se crede că succesorul lui va fi fostul Prim-ministru Evgheni Primakov, care i-a oferit lui Elțin promisiunea *"unei vieți demne și în deplină siguranță"*, dacă acceptă o victorie a opoziției în alegerile prezidențiale. În caz de refuz, Elțin poate să se găsească în situația de a vedea pe fiicele sale și susținerii lui financiari vârîți într'un proces criminal de corupție, după ce va părăsi postul.

Deci președintele este în situația de a negocia o înțelegere cu rivalii săi sau poate să aleagă lupta împotriva opoziției, alegând un candidat al Kremlinului pentru viitoarele alegeri. Mulți însă din foștii lui aliați l-au abandonat, iar starea sănătății sale este din nou șubredă, încât se crede că va avea nevoie de o nouă intervenție chirurgicală pe cord. Mulți parlamentari îi cer să demisioneze, iar părerea Dumei este sintetizată de Igor Stroiev, președintele acestuia, un moderat și fost suporter al lui Elțin: *"Dacă Elțin ar pleca astăzi, ar fi mai bine pentru popor și partidele politice ca și pentru el însuși"*.

Opoziția cea mai puternică vine acum dela doi din foștii aliați ai lui Elțin, Primakov și primarul Moscovei Iuri Lujkov, acesta din urmă fiind suporterul cheie în campania pentru Elțin din 1996. Sondajele de opinie arată că 70% din populație este pentru demiterea președintelui.

Se pare totuși că Elțin nu va ceda așa de ușor. Puțini cred că el se va retrage, dată fiind comportarea sa de până acum, în care a apărut obsedat de putere, incapățânat și cu plăcerea de a utiliza îndrăznețe surprize tactice. El a folosit ani de zile ca să-și apropie pe militarii ruși și forțele de securitate, încât acum i-a mobilizat ca să-l sprijine pe Primul ministru Vladimir Putin să bombardeze Daghestanul și Cecenia.

Unele speculații consideră că Elțin ar putea utiliza atacurile teroriste ca pretext pentru a decreta o stare de urgență și astfel să amâne alegerile, ceea ce pare puțin probabil. Există și speculația că președintele și-ar putea înainta demisia mai devreme încât, într'o alegere anticipată, Putin sau alt candidat al Kremlinului ar putea avea șanse mai bune pentru victorie decât grupul opozanților în frunte cu Primakov și Lujkov.

PARTIDUL SOCIAL-DEMOCRAT GERMAN PIERDE TEREN

Partidul Social-Democrat al cancelarului Schroeder a început să piardă teren în alegerile din landurile germane. După înfrângerile din Saar și Brandenburg, a urmat cea din Nord-Rhein Westfalia, Creștin Democrații au luat conducerea în importantele orașe Köln, Düsseldorf și Dortmund. Acest din urmă oraș era atât de legat de mișcarea muncitorească încât fostul cancelar Willy Brandt declarase orașul drept *"capitala Partidului Social Democrat"*.

În Thuringia Creștin Democrații au câștigat 51% din voturi, cu nouă puncte mai mult ca în 1996, în timp ce Partidul Social Democrat a pierdut 11, obținând numai 18.5%, mai puțin decât Partidul Socialismului Democratic, fostul partid comunist, care a câștigat 21% din voturi. În Saxonia, victoria Creștin Democraților a fost și mai evidentă, 57% din voturi față de 11% cât a obținut partidul cancelarului Schroeder dela 16,6% în 1994.

Înfrângerea partidului lui Schroeder se datorează faptului că el nu a reușit să-și îndeplinească promisiunile făcute electoratului, de a micșora șomajul care este de peste 10% și peste 20% în fosta Germanie de Est. El a instituit în acest scop un program de austeritate menit să acopere și marea datorie federală de 833 miliarde dolari, survenită după masivul ajutor dat regiunii fostei Germanii comuniste (datorie cu 50% mai mare decât în 1994).

Cancelarul Schroeder

Programul de austeritate contrasta evident cu apariițiile lui Schroeder în costume moderne luxoase Brioni, preferința sa de a fuma Havane ca și mult publicata sa vacanță făcută la Positano (Italia), ceea ce a dus la apariția unor caricaturi în care cancelarul este reprezentat ca un cotoi gras îmbrăcat cu haine elegante și fumând o Havană.

Programul de austeritate al lui Schroeder a fost criticat chiar de membrii partidului său, fiind considerat prea aspru, și faptul că el nu a putut explica beneficiile acestor sacrificii impuse națiunii. El a tăiat 16 miliarde de dolari din buget. Foarte controversată a fost măsura de a limita creșterea pensiilor. Sondajele de opinie au arătat că actualul cancelar nu se bucură decât de o aprobare de 30%.

NAŢIUNEA ROMÂNĂ RĂMÂNE ÎN CEAŢA POLITICIENILOR DE MUCAVA

——— Florin Oprea SĂLCEANU ———

Naţiunea română rămâne în continuare în aşteptarea ivirii miracolului atât de des promis, în ultima vreme de actualii guvernanţi. Convinsă de incapacitatea acestora de a deschide uşile celor mai dezvoltate naţiuni a intrat în meandrele deceptiei existenţiale.

Partea cea mai rea este că disensiunile sociale au atins cote alarmante. Economia este în colaps. Politicienii îşi fac siesta în lojele parlamentului şi puţin le pasă că totul s'a prăbuşit. Le convine de minune să trăiască într'o societate prăbuşită în mizeria creată de ei cu bună ştiinţă. Au deja o deviză: o naţiune cu cât este mai săracă, mai debusolată, cu atât este mai posibil de manevrat după legi anapoda.

Dovada că naţiunea română trăieşte furtunile degringoladei sociale, economice şi financiare se vede la tot pasul. Mizeria unei naţiuni se vede după sărăcie, angoasele şi *mizeria* indivizilor. Şi naţiunea română îşi arată cu *"generozitate"* aceastã *"noblete"* a pauperizării, dirijată din umbră şi la lumină de către actualii guvernanţi, atinşi de cancerul roşu.

Nu există partid din CDR să nu aibă securişti şi foştii informatori în structura lui. Ce să mai spunem de Partidul Democrat aservit lui Petre Roman, de PDSR şi alte partidulete? Se trag sforile cu nonşalanţa viperoidă a vânătorilor de ţară, fără a se mai ţine cont de legi, de morală sau de ruşine. Niciodată nu a fost naţiunea română într'o astfel de cloacă existenţială. Este strigător la cer să vezi sute de mii de Români ajunşi la treapta cea mai de jos a umilinţei, a tristeţii, a infometării.

Sindromul dictaturii comuniste colcăie reptilian în toate structurile statului. Este duplicitar, imoral şi foştii activişti de partid fac politica *"dusului cu preşul a naţiunii"*. Cu ifosele unor marionete trase de sfori oculte, gângăvesc dela tribuna parlamentului *"şarade"* goale, care nu ţin de foame nimănui, care nu împlinesc în nici un fel adevăratul rost al naţiunii române. Infantili în gândire, au rămas la maxima pretenţiei lor: noi am aşteptat decenii în comunism, până am ajuns să punem mâna pe ce ne-a fost luat. Noi vrem să creăm adevăratul *"Stat de drept"*, adevărata Democraţie. Din această cauză naţiunea română va mai aştepta mult şi bine să atingă bunăstarea, atât de mult vehiculată de actualii *"politicieni de mucava"* în timpul alegerilor.

Naţiunea română a crezut în sforăriile lor, a crezut în schimbare, în dispariţia racilelor comuniste. Dar în zadar. Trăieşte în teroarea celor şapte ani, de iliescism. Migraţia, cu intenţia diabolică, a unor acoliţi ai lui Iliescu şi Roman în partide istorice, a zdruncinat serios *"platforma-program a celor 200 de zile"*, pe care actualul preşedinte a folosit-o ca *"atac fulger"* împotriva principalului său adversar: Iliescu. A reuşit să hipnotizeze milioane de Români cu *"inepţiile"* schimbării. O dovadă în plus că puterea este mai presus de interesul naţiunii. Cam la atât s'a rezumat actualul preşedinte, care folosea ca mod de impresionare *"apariţia spontană, proorocitoare a călugărului necunoscut"*, sfătuitorul de taină care dispărea pe neaşteptate. Actualul preşedinte s'a folosit de un *"factor paranormal"*, cu iz mistic, pentru a impresiona pe milioanele de Români dornici de schimbare. A câştigat, a promis şi atât. Au trecut cele peste 200 de zile şi preşedintele nu şi-a dat demisia aşa cum promisese, ci a prins frânele puterii şi nu le-a mai scăpat. După el a atras marile scandaluri de corupţie şi ca un făcut, a preluat multe din *"potlogăriile"* lui Iliescu.

Pentru a mai menţine un pospai de speranţă, preşedintele se joacă *"de-a politica"*, face gafe politice şi culmea: nu singur, ci cu întreaga pleiadă de politicieni atinşi de scleroza socialismului internaţionalist. Atât preşedintele, cât şi toţi *"politicienii de mucava"* nu renunţă la *"ciolanul"* bunăstării lor. Nu-i interesează groapa existenţială în care au prăbuşit întreaga naţiune română. Pitici în gândire şi lipsiţi de viziunarism istoric, politic, economic ating culmea cretinismului de balamuc. Conştiinţa lor este încă bântuită de spectrul *"educaţiei comuniste"* şi nu reuşesc să depăşească handicapul acesta ce a funcţionat din plin timp de cincizeci de ani. Se consideră, încă imbatabili, sunt demagogii propriei lor existenţe şi datorită inconştienţei lor naţiunea română continuă să fie supusă aceloraşi privaţiuni pe care, tot ei, leau *"cultivat"* cu efervescenţă *"patriotică şi revoluţionară"*. Această lipsă de discernământ s'a transformat în *"blazon de onoare"*. Sufletele lor găunoase sunt lipsite de lumina credinţei adevărate în valorile umane, economice, financiare etc., ale naţiunii române.

Pentru aceşti *"sectarişti"* ai *"democraţiei"* fără Democraţie, valorile universale ale naţiunii române sunt fără sens. Valoros pentru aceşti indivizi care sunt încă *"îngroşaţi"* la educaţia comunismului, este cum să facă avere, să aibă întreaga naţiune sub *"talpa piciorului lor"* plin de jegul stupidităţii lor existenţiale. Statutul de parlamentar le consfinţeşte drepturi nemeritate, de a face tot ce poftesc.

Milioane de oameni au ajuns la limita existenţei şi ei sunt orbi. Preşedintele a dat *"veste"* că trebue să aducă o rază de lumină pentru naţiunea ajunsă la sapă de lemn şi astfel, cum a judecat aşa a şi înfăptuit: marea *"consfătuire"* de *"lux"* la Cotroceni. Au venit toţi *"anahoreţii"* de partide şi au pus la ceas de *"meditaţie"* cum ar trebui făcut pentru a se realiza *"bunăstarea naţiunii"*, mai ceva ca în cincinalele comuniste. În alcovurile Cotroceniului s'a văzut clar cât de cangrenos este buboiul, clocit de către actualii guvernanţi. Preşedintele s'a ascultat pe sine cu o *"plăcere nemăsurată"*, iar politicienii de mucava, hoţii tranziţiei - aşa-zişii *"oameni de afaceri"* - şi-au fotografiat pântecele şi feţele lor şifonate de atâta ghiftuire şi au zâmbit cu subînţelesuri otrăvitoare, au gângăvit câteva trăznăi şi gata, s'a ajuns la *"concluzia unanimă"* că naţiunea română, jefuită de toate valorile sale, trebue să înceapă a *"trăi mai bine"*, adică deloc. S'au retras să îşi facă siesta de Sfintele Paşti, *"îmboborojaţi"* de marea de cuvinte şi pustiul de idei dela Cotroceni.

Iată, deci, că năravul ceauşismului, cu adunatul la Palat, este, încă la modă. Aceiaşi *"aplaudaci"* învaţă naţiunea română cum trebue să fie *"construită democraţia"*, mintind naţional milioane de semeni. Nu s'a schimbat nimic, totul este aceeaşi impostură, vopsită în roşu. Gulagul roşu funcţionează şi astăzi şi este *"cultivat"* cu sârguinţă, pentru a crea falsa iluzie că este Democraţie. Culmea ironiei: nimic nu s'a schimbat. Aceleaşi feţe belicoase de comunişti nătărăi le afişează în orice situaţie. Naţiunea română a rămas pe *"frontul"* aşteptării. Şi în zadar. Anii curg şi sărăcia loveşte crunt. Adusă la sapă de lemn, naţiunea română trăieşte propriul colaps, tot felul de privaţiuni, de biruri.

Investitorii străini se retrag speriaţi de *"originalitatea"* Ministrului de Finanţe - omul care a falimentat într'un timp record o întreprindere prosperă - şi mai face şi politică liberală, sprijinit cu *"mândrie liberală"* de partidul său plin de securişti şi informatori, partidul care a băgat *"Legea lui Ticu"* la naftalina Ministrului de Justiţie.

NOTĂ: Nu de mult, la Ploieşti au fost prezenţi toţi *"elitiştii"* liberali, la lansarea unei cărţi despre capitalism, scrisă de Dinu Patriciu şi un alt liberal, pozând în veritabili *"politicieni"* intangibili. Am avut surpriza să văd cum s'a petrecut în incinta Prefecturii Prahova. Jurnaliştii erau ţinuţi în *"rezervă"* pe hol, iar ei se îmbuibau cu delicatesuri. De două ori Ministrul Stoica a ieşit să îşi uşureze ghiftuirea, aprins la faţă şi fără curajul de a-şi privi *"asistenţa"* ţinută la respect pe hol. Ceilalţi *"elitişti"* liberali se ţineau tari în spatele uşilor închise, departe de ochii indiscreţi, păziţi cu *"vigilenţă"* de o lichea - fost informator la Uzina 1 Mai, alungat de propriii colegi de muncă - *"un turnător de taină"* al preşedintelui Quintus. Aşadar *"elitiştii"* liberali se ghiftuiau, iar pe străzile Ploieştilor cerşetorii, copiii străzii îşi strigau foamea trecătorilor şi ei atinşi de spectre arhiştiute. Câţiva jurnalişti dintre noi, sensibilizaţi de obrăznicia *"personalităţilor"* liberale, am părăsit anticamera Prefecturii, refuzând să-i mai *"contactăm"* pentru a le face publice *"inepţiile"* despre politica pe care o fac în parlament şi în guvern...

Şi nu este unicul caz. Aşa ceva se întâmplă peste tot în ţară. Cotrocenii reprezintă cuibarul acestei *"politici de gargară"*, în rest totul este o *"petrecere"* între ţărăniştii şi liberali cu trena pediştilor romaniţi.

Această barbarie continuă, iar naţiunea română este obligată să trăiască în apele tulburi ale politicienilor de mucava, ale servitorilor de palat cotrocenist.

EFEMERIDE

TOAMNA ROMÂNEASCĂ

Bucăţi de soare aromat îşi dezvelesc sânul prea plin dintre frunzele gutuilor. Din bătrânii nuci cad măsele tari, culese de copilandri cu ochi vioi şi mâinile înnegrite de iodul nucilor desghiocate... Omul cu vaca ţine de un lanţ lung - ca la treierat - şi se plimbă pe coasta dealului, după capriciul la păscut al Joianei care îi îndulceşte viaţa.

Gâfâit de locomotive, zdrăngănit de vagoane, întâlniri nervoase de maşini de toate tipurile, colb şi fum, arterele ţării pulsează toxine în decorul încă neintoxicat total al României.

Pe coline, casele urcă încet cu acareturile lor, depăşite de aroganţa şi gustul prost al vilelor îmbuibaţilor din corupţie şi nelegiuiri. Cele două Românii se înfruntă dur şi pe tăcute, acoperite de tam-tam-ul publicistic în care nu mai crede nimeni: România ţăranilor, muncitorilor şi a tuturor oamenilor de bine, cu România politicienilor, firmă de afaceri păguboase, treabă de zarafi, şi cerşetoare de pomeni.

Ceea ce este inedit în acest început de Septembrie, este surpriza pe care tineretul şi Fundaţiile *"Buna Vestire"* şi *"George Manu"* au pregătit-o bucureştenilor. Marile bulevarde, staţiile de metro şi zidurile clădirilor din centru, au fost încărcate cu afişe legionare, care chemau populaţia Capitalei la sărbătorirea Centenarului Căpitanului, 100 de ani dela naşterea lui Corneliu Zelea Codreanu. Chipul său privea de pretutindeni, Marea Românie. În sala Dalles, neîncăpătoare pentru publicul venit, a fost evocată personalitatea Căpitanului, aşa cum a fost evocată în toate marile oraşe şi centre din ţară...

În tot marasmul din ţară, viaţa îşi urmează cursul ei. Tinerii îşi împart timpul între chemările vârstei şi goana după câştigarea existenţei, unii concurând la intrarea în facultăţi, studenţii luptând cu învăţatul şi sărăcia, alţii după diverse calificări sau afaceri, de unde nu au ce învăţa, totul reducându-se la un nivel subteran, unde statul jecmănitor este jecmănit la rândul său de un comerţ alb, la negru, unde dările către stat se estompează total.

Dacă pe străzi, gunoaiele şi murdăria se află la casa lor şi câinii vagabonzi umblă leşinaţi de foame, vestimentaţia femeilor şi a bărbaţilor, depăşeşte în decenţă şi stil, aspectul general al metropolelor americane.

Fete frumoase, suple, cum se întâlnesc mai rar în Occident, le vezi aproape în tot locul, în capitala României, dar - şi din păcate - majoritatea lor ca şi a tuturor tinerilor cei mai bine pregătiţi, este atrasă de falsul miraj al Occidentului, fără a cunoaşte ce deziluzii le (şi îi) pot aşptepta acolo.

Bugetele familiare apar miraculoase, socotite după calculele clasice. Pensiile şi salariile nu acoperă nici pe departe cheltuielile unei familii oricum le-ai calcula, şi totuşi Românii trăiesc, unii chiar foarte bine, cu maşini noi sau puţin uzate. Trotuarele sunt impracticabile din cauza maşinilor parcate pe ele, străzile şi şoselele sunt într'un continuu flux, pe ambele sensuri, deşi benzina se scumpeşte mereu. Cum se descurcă? Mister...

Nu este vorba doar de marii afacerişti, de învârtiţi, de îmbogăţiţi din corupţie. Sărăcită poate, este ţara, care scoasă la mezat n'ar cumpăra-o nimeni, dar oamenii valizi care şi-au pierdut complet încrederea în politicieni, se descurcă în felul lor, din păcate, după vechea experienţă de pe timpul comuniştilor, când furtul dela stat devenise un obicei.

De cea mai proastă notare, are parte politica. Testele oferite de anumite organizaţii nu sunt nici pe departe concludente. Dezamăgiţi total de prestarea partidelor, de după revoluţie, Românii şi-au pierdut încrederea în politicieni. Ce vor face la anul? Nu ştiu nici ei. Poate nici nu se vor prezenta la vot...

Singurii care au asigurate voturile din segmentul lor de populaţie, sunt Ungurii şi Ţiganii.

Încadraţi într'o disciplină sui-generis, reprezentanţii lor atacă frontal citadela românească apărată de nişte veterani arhaici cu săgeţi şi arcuri, în epoca artileriei de asalt şi a aviaţiei de război.

Din cauza acestor veterani arhaici, meterezele sunt goale de viteji şi armamentul rugineşte sub zăvoarele inconştienţei...

Zahu PANĂ

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CRONICA IDEILOR

(RE) VIN "MOŞIERII"

Ion RĂDULESCU

Parlamentarii *"social-democraţiei"* roşii se opun cu vehemenţă retrocedării bunurilor furate de regimul bolşevic şi repunerii în drepturi a proprietarilor sau moştenitorilor sezinari. Prin tot felul de găselniţe, încearcă să amâne sau să blocheze restituirea ca reparaţie, a oricăror imobile din categoria celor luate cu japca şi trecute la domeniul public sau privat al statului comunist, după 6 Martie 1945. Absolut toţi borfaşii tranziţiei trandafirii, dela Adrian Năstase la Triţă Făniţă dovedesc rea credinţă şi reticenţă în reglementarea regimului juridic al imobilelor naţionalizate. Sabotează din răsputeri lucrările parlamentului, depun *"n"* amendamente ostile despăgubirilor de orice natură, prelungesc la nesfârşit dezbaterile generale sterile etc. Năstase ţine isonul lui Ilici-KGB, colindă ţara'n lung şi'n lat, face valuri, agită populaţia cu mistificări, diversiuni ordinare, petarde fumigene, în fond toate minciuni sfruntate şi gogomânii de maniera următoare:

- *"vin boierii, moşierii şi industrialiştii să ne vândă ţara";*
- *"Regele Mihai va fi cel mai bogat om din România";*
- *"trebue acţionat ca în Decembrie '89, să se creeze un climat de mobilizare socială şi politică, pentru redresarea ţării";*
- *"are loc o puternică mişcare de masă, împotriva retrocedării imobilelor naţionalizate";*
- *"prin legea proprietăţii, patrimoniul statului va fi redistribuit la o categorie de cetăţeni şi se va reduce dramatic";*
- *"justiţia se face vinovată de prăduirea apartamentelor!";*
- *în structura de proprietate a perioadei interbelice 5% din populaţia ţării deţinea 92% din avuţia naţională";*
- *"despăgubirile cuvenite proprietarilor de drept se ridică la 50 de miliarde de dolari, iar restituirea ar ipoteca 160 de ani!";*
- *"băieţii ăştia (coaliţia la putere) vor să tragă un tun (legea proprietăţii) şi să stea 50 de ani în hibernare";*
- *"numai mintea bolnavă a unora din PNŢCD urmăreşte să ne întoarcem cu 60 de ani înapoi!"*
- *"România interbelică a fost o oligarhie oneroasă care a dat tunuri deosebite, iar regimul comunist, paradoxal, a spălat aceste afaceri!";*
- *"coaliţia de guvernare încearcă să facă o restaurare a situaţiei României interbelice, în schimb, PDSR doreşte o altă dimensionare a proprietăţii şi nu e de acord cu redarea proprietăţilor sau despăgubirea proprietarilor în integrum, ci cu limitarea cuantumului despăgubirilor!";*
- *"PDSR, partid social-democrat, şi-a asumat anumite valori, între care şi lupta împotriva inechităţii sociale, lansând chemarea (amărăştenilor, desigur) la lupta împotriva unei superpolarizări a avuţiei naţionale!";*
- *"PDSR este un reformator şi un pionier în domeniul legilor privatizării şi nu acceptă să i se dea lecţii în materie!!!";*
- *"PDSR se teme că proiectul legii privind situaţia juridică a imobilelor naţionalizate încalcă principiul salvgardării dreptului câştigate, vizând nu doar locuinţele preluate de stat, ci toate imobilele cu altă destinaţie ori bunuri aferente acestora!"*
- *"PDSR susţine că proiectul legii restituirii proprietăţii depăşeşte materia bunurilor confiscate şi expropriate, statul fiind obligat să restituie doar imobilele prelutate fără titlu sau să plătească compensaţii echivalente care por fi plafonate!"*
- *"pentru PDSR, cheltuielile bugetare în aplicarea legii proprietăţii înseamnă majorarea substanţială pentru următorii 10-15 ani a impozitelor pe profit şi pe salarii până la 58% faţă de 38%, cât este în prezent"!!!;*
- *"Consiliul Europei este profund impresionat de maniera ireproşabilă în care PDSR-ul a conceput legea 112/1995!";*
- *"legea imobilelor naţionalizate este o lege irresponsabilă care va distruge bugetele României pe mulţi ani de-acum încolo; ea încală principiile de drept şi PDSR-ul o va revizui din temelii, atunci când va reveni la putere!!";*
- *"modificarea legii 112/1995 înseamnă, în viziunea PDSR, satisfacerea unor interese clientelare de natură să genereze inechităţi juridice şi conflicte sociale majore, în condiţiile agravării crizei actuale de locuinţe şi ale precarităţii resurselor bugetare ale ţării!";*

Toate aceste *"perle"* şi elucubraţii debitate de Opoziţia retrogradă în frunte cu Iliescu şi Năstase arată că, de fapt, nu se doreşte despăgubirea proprietarilor spoliaţi de regimul totalitar bolşevic, ci ascunderea propriilor ilegalităţi şi menţinerea pe vecie a bunurilor jefuite.

Grupările fostului PCR aflate în opoziţie şi rebotezate PDSR, PRM, PUNR, nu admit să se facă dreptate în privinţa restituirii caselor, terenurilor, pădurilor şi altor bunuri celor cărora le-au aparţinut. Singura formă *"legală"* de proprietate pe care o recunosc şi-o apară cu îndârjire este a lor, obţinută prin jaf, teroare, abuz, în perioada '45-'96. *"Reformatorul"* PDSR-ist miliardar Adrian Năstase mistifică adevărul, flutură lozinci mobilizatoare de restaurare a comunismului, întinează memoria victimelor bolşevismului şi apără *"drepturile"* mafioţilor asupra proprietăţilor furate. *"Avocatul"* roşu sare în apărarea *"cuceririlor revoluţionare"* (jafurilor şi ilegalităţilor) ale înaintaşilor săi staliniştii, se agită ca peştele pe uscat, să demonstreze *"valorile"* regimului comunist criminal. În şapte ani de *"tranziţie"* sub Iliescu, guvernele Roman, Stolojan şi Văcăroiu au mimat recunoaşterea dreptului sacru al proprietăţii private, repararea nelegiuirilor regimului apus şi redarea imobilelor naţionalizate în noaptea comunistă. S'au limitat doar la palide restituiri în domeniul locuinţelor şi în cel al fondului funciar. După Noembrie '96 reglementarea legilor proprietăţii a fost târâgânată de *"democraţii"* lui Roman care şi-au însuşit din proprietatea statului averi uriaşe, sub masca protecţiei sociale şi a interesului naţional.

NOTE ŞI COMENTARII

DELA AUREL BUGARIU LA NICOLAE NOVAC, POETUL ROMÂN DE ORIGINE AMERICANĂ

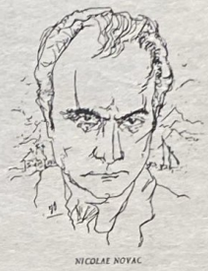

NICOLAE NOVAC

După catalogul liceului din Oraviţa, pe care-l absolvă în 1938, numele lui era **Bugariu Aurel**. În situaţia de fondator şi colaborator al revistei acestui liceu, *"Generaţia de mâine"*, numele i se modelează ca atare: Aurel Bugariu, sub care publică şi în alte publicaţii bănăţene ale vremii. Am stăruit asupra acestui detaliu patronimic, întrucât micul lui volum de debut *"Încrustări în bancă"*, schiţe şi nuvele, cu o *"Precuvântare"* de Grigore Bugarin, 1939 apare sub numele Aurel D. Bugariu, modificat adică faţă de cel anterior ca publicist.

Ce se petrecuse între timp de fusese nevoie de adausul D. în mijlocul numelui de început? Întâmplător, din altă parte a Banatului il premerge cu câţiva ani un alt publicist tot cu numele Aurel Bugariu, originar din Colmoşu Mare şi stabilit în Timişoara, obligat să-şi apere numele de asemănări nedorite. Se naşte un conflict juridic între doi autori, care-l determină pe Aurel Bugariu să-şi adauge D-ul întru a se distinge de celălalt. Aurel Bugariu iese cu acest nume pe coperta cărţii de debut, în care sunt anunţate şi următoarele apariţii, chiar dacă numai în manuscris unele dintre ele. Dintre proiecte se realizează romanul *"Dragoste albă"*, întărit cu o banderolă a lui Ionel Teodoreanu salutându-l pe noul titular în spaţiul romanului românesc interbelic. Urmându-şi calea, Aurel D. Bugariu va fi student al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, dar numai timp de doi ani, întrucât cerinţele vremii îl obligă să se încorporeze. Ca participant la războiul (sublocotenent de rezervă), obţine în 1945 decoraţiile Cavaler cu panglică de *"Virtute Militară"* şi *"Frunze de stejar"*. În luptele din Vest cade prizonier, pentru ca la încheierea ostilităţilor să refuze repatrierea în ţara în care situaţia era încă neclară. În Germania continuă studiile de istoria artelor, ziaristică şi istoria muzicii, continuându-şi activitatea publicistică în noua lui ipostază de exilat.

De câte ori mi-l amintesc, mic de stat, volubil şi uşor de entuziasmat, îl văd ferindu-se să calce un ziar aruncat în noroiul unei străzi din Timişoara. S'a jurat imediat după aceea că nu va mai publica nimic în tipărituri dintr-acestea cu durată de-o zi cel mult două, dacă nu numai de câteva clipe, angajându-se faţă de sine şi de prietenii din jur să nu-şi pună numele decât pe cărţi de durată.

A şi tipărit de-a lungul timpului o sumă de cărţi dintre care numai o mică parte a ajuns la cunoştinţa celor din ţară: *"Magul care îşi caută steaua"*, versuri, Paris 1951, *"Catapetesme"*, poeme, Madrid 1954, *"Ultimul învins"*, poeme, Cleveland, Ohio 1965, *"Sturm und Feuer"*, nuvele în limba germană, 1982, *"Cetăţi sfărâmate"*, nuvele, Hamilton, Canada.

Cu ele a colindat lumea în care războiul cel *"cald"* se transformase într'un lung război *"rece"* şi *"foarte rece"*. De remarcat că majoritatea scrierilor lui nu mai ţin de proză, ci de poezie, ceea ce înseamnă o schimbare de structură faţă de începuturile lui literare şi în plus şi o schimbare, de data aceasta mult mai profundă şi de esenţă, un nume nou - **Nicolae Novac**. Aceste apariţii de-a lungul timpului sunt semnate exclusiv cu acest nume nou, Nicolae Novac, fiind scriitorul american de origine română, adăugând la bibliografia amintită şi un capitol de traducător de literatură. El transpune în româneşte cu har frumoasa proză a scriitorului clasic arab Kahil Gibran sau interesante culegeri de poezie amerindiană. Iar la postul de radio din Gary - Indiana deţine timp de 35 de ani funcţia de director al emisiunii *"Ora românească"*, fiind primul imigrant căruia i se acordă o importantă diplomă de onoare din partea Institutului Northwest Indiana. Îi va mai fi de ajutor lui Aron Cotruş când acesta trece oceanul în căutare de prieten şi de-o viaţă nouă şi o va face în amintirea unei întâlniri cu nefericitul poet *"deşţărat"* - cum îşi zicea Cotruş însuşi - de pe vremea când ca adolescent colabora la revista *"Generaţia de mâine"*.

Închei cu două versuri dintr'o poezie a lui: *"Asta e ultima carte poştală ce vă scriu / De-acum aşteptaţi-mă... O să viu"*. Deşi e clar că nici acest dor nu-i va rotunji destinul, voia acestuia fiind să rămână pentru totdeauna *acolo*.

Mircea ŞERBĂNESCU

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)